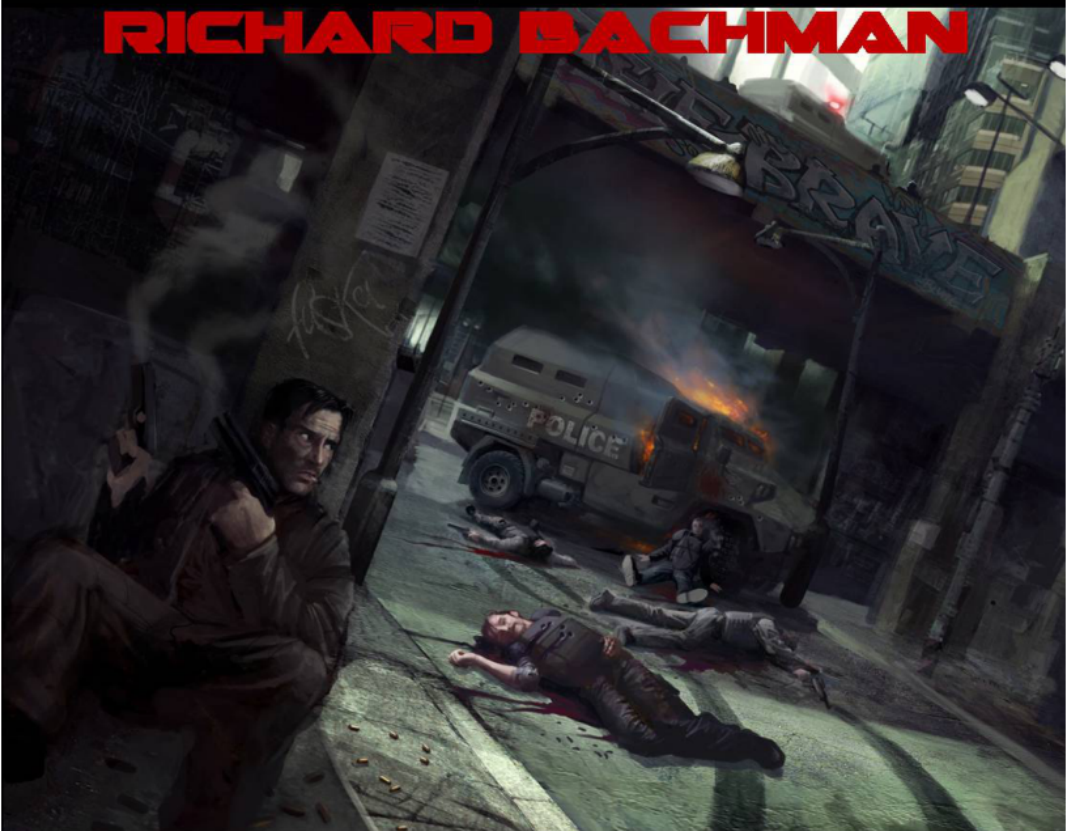

STEPHEN KING

sub pseudonimul

RICHARD BACHMAN

FUGARUL

Richard Bachman
(Stephen King)
Fugarul

Traducere Mihai Dan Pavelescu

The Running Man

Femeia privea termometrul, mijind ochii în lumina albă ce pătrundea prin fereastră. Dincolo de geam, sub burniță, celelalte blocuri din Co-Op City se înălțau precum foișoarele cenușii ale unui penitenciar. Mai jos, lenjerie zdrențuită flutura pe frânghiile de rufe. Șobolani și pisici vagaboande cercetau gunoaiele.

Se uită către soțul ei. Stătea la masă, privind inexpressiv Liv-Veul. Făcea asta de câteva săptămâni. Nu era obiceiul lui. Îl detestase dintotdeauna. Bineînțeles, fiecare apartament Dezvoltat avea unul – conform legii – însă continua să fie legal să-l poți opri. Legii Uzufructului Coercitiv din 2021 îi lipsiseră șase voturi pentru a obține majoritatea de două treimi necesară. De obicei nu se uitau niciodată la Lib-Ve. Însă după îmbolnăvirea lui Cathy, bărbatul urmărise emisiunile cu premii mari. Asta o făcea să simtă o frică nesănătoasă.

Dincolo de exclamațiile obligatorii ale prezentatorului care citea ultimul buletin de știri, plânsetele răgușite de gripă ale fetei continuau.

- Cât e? întrebă Richards.
- Nu-i foarte rău.
- Lasă frecțiile.
- Patruzeci.

El trânti ambii pumni pe masă. O farfurie din plastic sări în aer și căzu, zdrăngănind.

- O s-aducem un doctor. Nu te mai consuma atât. Uite...

Femeia începuse să bolborosească disperată pentru a-i atrage atenția; se întoarse iarăși spre Lib-Ve. Știrile se terminaseră, și începuse unul din jocuri. Nu era unul din cele tari, doar unul ieftin, de peste zi numit *Roata banilor*. Acceptau numai bolnavi cronici de inimă, ficat sau plămâni, câteodată aducând și un invalid pentru amuzament. Fiecare minut în care concurentul rezista la roată (vorbind permanent cu prezentatorul), îi aducea 10 dolari. Din două în două minute, prezentatorul punea o Întrebare Suplimentară din domeniul ales de concurent (cel de acum, un tip cu suflu sistolic din Hackensack, era pasionat de istoria Americii), la care putea câștiga cincizeci de dolari. Dacă concurentul, amețit, gâfâind, cu inima bubuindu-i în piept, nu era atent, cincizeci de dolari se scădeau din câștig și roata era accelerată.

- O să ne descurcăm, Ben. Zău. O să vezi. Eu... o să...

— Ce-o să faci? O privi direct: Trotuarul? Gata, Sheila. Trebuie s-o vadă un doctor adevărat. S-a terminat cu moașele cu mâini murdare și

duhnind a whisky. Numai aparatură modernă. O s-am eu grijă.

Traversă camera, ochii fixându-se hipnotizați asupra Lib-Veului montat în peretele jupuit de deasupra chiuvetei, își luă jacheta ieftină de blugi din cuier, și o îmbrăca cu gesturi repezite.

— Nu! Nu, n-o să... te las. N-o să te...

— De ce nu? În cel mai rău caz poți căpăta câțiva dolari ca văduvă cu copil. Într-un fel sau altul o s-o poți îngriji.

Ea nu fusese niciodată o femeie cu adevărat frumoasă și în anii de când soțul ei nu mai lucrase, devenise sfrijită, dar în clipa aceea păru frumoasă... cu aer de stăpână.

— N-o să-i iau. Mai bine mă dau pe doi dolari patronului când vine pe aici. Să iau recompense după bărbatul meu?

Richards se întoarse către ea, posac și încruntat, deținând ceva care îl făcea aparte, un ceva invizibil. Era un dinozaur în această epocă. Nu unul mare, totuși un anacronism, un stingher. Poate un pericol. Norii mari se condensează în jurul particulelor mici. Arătă spre dormitor.

— Ce-ai zice s-o vezi în groapa comună a săracilor? Ți-ar place?

Îi lăsa doar argumentul tristeții neajutorate. Chipul femeii se încreți, și începu să plângă.

— Ben, exact asta vor ei, oameni ca noi, ca tine...

— Poate că n-o să mă ia, spuse el deschizând ușa. Poate că n-am ce caută ei.

— Dacă te duci, o să te-omoare. Și eu o să fiu aici și-o să văd. Vrei să văd cum te-omoară, cu ea în camera cealaltă?

Lacrimile o făceau incoerentă.

— Vreau să trăiască.

Încercă să închidă ușa, dar femeia o bloca cu trupul.

— Atunci, sărută-mă înainte de a pleca.

O sărută. În josul coridorului, doamna Jenner deschise ușa și se uită afară. Mirosul de carne și varză, ademenitor, înnebunitor, pluti spre ei. Doamna Jenner se descurca bine – dădea o mână de ajutor la distribuitorul local de droguri și avea un ochi aproape incredibil pentru purtătorii de cartele false.

— O să iei banii? Întrebă Richards. N-o să faci vreo prostie?

— O să-i iau, șopti ea. Știi doar.

O îmbrățișă stângaci, apoi se răsuci rapid, fără grație, și dispăru pe scară abruptă, slab luminată.

Femeia rămase în prag, zguduată de suspine tăcute, până auzi ușa trântindu-se cu cinci etaje mai jos, și atunci își ridică șorțul la ochi. Continuă să țină în mână termometrul cu care luase temperatura fetei.

Doamna Jenner se apropie neauzită și-o trase de șorț.

— Scumpo, îi șopti, îți pot face rost de niște penicilină când capeți banii... ieftină pentru tine... bună...

— Cară-te! îi zbieră.

Femeia tresări, buza superioară ridicându-i-se instinctiv și dezgolind cioturile înnegrite ale dinților.

— Voiam să te ajut, murmură și se grăbi înapoi în odaia ei.

Abia atenuate de pastilemnul subțire, gemetele lui Cathy continuau. Lib-Veul doamnei Jenner răcni și hohoti. Concurentul de la *Roata banilor* tocmai ratase o Întrebare Suplimentară și simultan avusese un atac de inimă. Era evacuat pe o targă, în vreme ce spectatorii aplaudau.

Cu buza de sus ridicându-se și coborând monoton, doamna Jenner scrisese numele Sheilei Richards în carnețelul ei.

— Vedem noi, mormăi ea. Vedem noi, doamnă Cu-nasu-pe-sus.

Închise nervoasă carnețelul și se așeză mai bine pentru a privi următorul joc.

Când Richards ajunse în stradă, burnița se transformase în ploaie. Pe celălalt trotuar, termometrul uriaș de la Pipe pentru Lume și Halucinogene-Glume arăta unsprezece grade. (*Temperatura Potrivită S-Aprinzi înc-o Pipă – Sus Până-n al Nouălea Cer!*) Asta însemna că în apartamentul lor erau probabil cincisprezece grade. Și Cathy avea gripă.

Un șobolan tropăi leneș peste asfaltul crăpat și jupuit al străzii. Peste drum, scheletul ruginit al unui bătrân Humber 2013 stătea direct pe osii. Fusese complet vandalizat, îi furaseră până și rulmenții de la roți și suportii motorului, dar polițiștii nu-l ridicaseră. Oricum, polițiștii se aventurau rareori în sudul Canalului. Co-Op City era o vizuină construită printre parcaje, magazine părăsite, Centre Urbane și terenuri de joacă asfaltate. Aici legea o făceau bandele motorizate, și toate știrile alea despre activa Poliție de Cartier din South City nu erau decât o grămadă de rahat. Străzile erau spectrale, tăcute. Dacă ieșea undeva, luai pneumobuzul, sau purtai la tine un spray cu gaze.

Mergea repede, fără să privească în jur, fără să gândească. Aerul era sulfuros. Patru motociclete urlară pe lângă el și cineva azvârli cu o bucată de pavaj. Richards se feri cu ușurință. Două pneumobuze îl depășiră, zguduindu-l cu aerul evacuat, însă nu le făcu semn să oprească. Ajutorul săptămânal de șomaj de douăzeci de dolari (bani vechi) fusese cheltuit. Nu mai avea bani de bilet. Bănui că bandele îi adulmecaseră sărăcia. Nu-l atacaseră.

Blocuri, Dezvoltări, garduri din sârmă, parcaje pustii cu excepția mașinilor abandonate și vandalizate, obscenități mângălite cu cretă pe trotuare, care se topeau acum sub ploaie. Ferestre sparte, șobolani, pungi ude cu gunoi revărsate în rigole și pe caldarâm. Inscripții cu litere strâmbe pe ziduri cenușii, măcinate de timp: GAGICO NU LASA SOARELE SĂ TE VADĂ. ȘI-ĂI DE-ACASA PIPEAZĂ. PE MAICA-TA O MANÂNCĂ UNDEVA, BELEȘTE-O. TOMMY-I ȚAPĂN. HITLER A FOST BABAN. MARY. SID. RADEȚI-I PE JIDANI. Vechi lămpi G.A. cu sodiu puse în anii '70, sparte. Aici nimeni n-avea să le înlocuiască; tehnicii lucrau numai pe Neo-Dolari Creditabili. Tehnicii stau în centru, păpușel. În centru e ca lumea. Totul era tăcut cu excepția vâjâiturilor de la pneumo și ecurile pașilor lui Richards. Câmpul ăsta de luptă învie numai noaptea. Ziua este o liniște pustie și sură ce nu conține nici o mișcare, doar pisici, șobolani și viermi albi și grași scormonind prin gunoaie. Nici un miros decât duhoarea putrezirii acestui brav an 2025. Cablurile Lib-Ve sunt îngropate la o adâncime

sigură și nimeni, sau poate vreun idiot, sau un revoluționar, n-ar vrea să le distrugă. Lib-Ve este substanța viselor, pâinea vieții. Scagul e douăzeci dolari vechi punga, Frisco Push ajunge la douăzeci priza, dar Lib-Ve te va droga pe degeaba. Ceva mai departe, de cealaltă parte a Canalului, mașina de vise funcționează douăzeci și patru de ore pe zi... dar merge pe neo-dolari, pe care-i au doar salariații. În sudul Canalului, în Co-Op City trăiesc patru milioane de oameni, aproape toți fără slujbă.

Richards merse cinci kilometri și ocazionalele magazine de băuturi și țigări, la început protejate cu grilaje, deveniseră mai numeroase. Apoi Casele EXY (!!24 de Perversiuni – Le Puteți Număra: 24!!), Amaneturile, Prăvăliile de Sânge. Șmecheri pe motoare la fiecare colț, rigolele îngropate sub mormane de mucuri. Barosanii cu Tipe Fumează Pipe.

Acum putea zări zgârie-norii înălțându-se, imaculați și uriași. Cel mai înalt era Clădirea Jocurilor Rețelei, cu o sută de etaje, ultimele cincizeci dispărute în nori și smog. Își fixă ochii asupra lui și străbătu încă doi kilometri.

Apăruseră cinematografele de lux, și magazinele de pipe fără grilaje (dar Porcii-de-Pază stăteau afară, cu bastoane electrice atârinate de centurile Sam Browne). Câte un polițist municipal la fiecare colț. Parcul cu Fântâni al Poporului: 75 de cenți intrarea. Mame bine îmbrăcate supraveghindu-și copiii care se hârjoneau pe astroturful dinapoia gardurilor din lanțuri. Câte un polițist de fiecare parte a porții. Imaginea micuță, patetică a fântânii. Traversă Canalul.

Cu cât se apropia de Clădirea Jocurilor, aceasta creștea tot mai mult, tot mai neverosimilă cu rândurile ei impersonale de ferestre, cu ornamentele din piatră lustruită. Polițiștii privindu-l atenți, gata să-l alunge sau să-l aresteze dacă încerca să comită vreo infracțiune. Aici, în centru, un bărbat cu pantaloni gri, mototoliți, tuns ieftin și cu ochii afundați în cap putea avea un singur scop. Scopul acela erau Jocurile.

Testele de calificare începeau la amiază, și când Ben Richards păși în urma ultimului din coadă, se găsea aproape în umbra Clădirii Jocurilor. Însă clădirea se afla la doi kilometri depărtare, după încă nouă cvartale. În față coada se întindea precum un șarpe nesfârșit. În curând, alții se așezară înapoia lui. Poliția îi privea, cu mâinile fie pe paturile armelor, fie pe bastoanele electrice. Zâmbeau, zâmbete disprețuitoare, anonime.

— Ți se pare cretin, Frank? Mie-așa mi se pare.

— Găgiu-ăla de-acolo m-a-ntrebat dacă nu-i v'o toaletă p-aici. Ce-o fi-n capu' lui?

— Ai dracu n-au...

— Ar omorî-o și pe mă-sa pentru-un...

— Pute de parcă nu s-a spălat de...

— Emisiunile astea cu ciudați sunt cele mai...

Cu capetele aplecate înaintea ploii, se foiau de pe un picior pe celălalt, și după un timp coada începu să avanseze.

Era trecut de ora patru când Ben Richards ajunse la recepție și fu trimis la Biroul 9 (Q – R). Femeia care stătea înapoia claviaturii părea obosită și indiferentă. Îl privi fără să-l vadă.

— Numele și prenumele?

— Richards Benjamin Stuart.

Degetele ei alergară pe taste. *Clic-clic-clic*, făcu mașina.

— Vârsta, înălțimea, greutatea.

— Douăzeci și opt, unu optzeci și opt, optzeci și trei.

Clic-clic-clic.

— Coeficientul de inteligență testat Wechsler, dacă-l cunoașteți și vârsta testării.

— O sută douăzeci și șase. La paisprezece ani.

Clic-clic-clic.

Holul uriaș era o criptă de sunete reverberate și suprapuse, întrebări și răspunsuri. Oameni conduși afară, plângând. Oameni azvârliti afară. Voci răgușite, protestând. Un țipăt sau două. Întrebări. Mereu întrebări.

— Ultima școală?

— Meserii Manuale.

— Absolvită?

— Nu.

— Câți ani ați urmat-o și la ce vârstă ați abandonat-o?

— Doi ani. La șaisprezece ani.

— Motivele abandonului?

— M-am însurat.

Clic-clic-clic.

— Numele și vârsta soției, dacă există.

— Sheila Catherina Richards, douăzeci și șase.

— Numele și vârstele copiilor, dacă există.

— Catherine Sarah Richards, optsprezece luni.

Clic-clic-clic.

— Ultima întrebare, domnule. Nu vă chinuiți să mințiți; vă descoperă la examenul medical și vă elimină atunci. Ați utilizat vreodată heroină sau halucinogenul amfetamina-sintetică denumit San Francisco Push?

— Nu.

Clic.

O cartelă din plastic țâșni afară și femeia i-o întinse.

— Nu pierde asta, tipule. Dacă o pierzi, trebuie să o iei de la capăt,

săptămâna viitoare.

Îl privea acum, văzându-i chipul, ochii încruntați, trupul înalt și costeliv. Nu arăta rău. Cel puțin nu era prost. Răspunsese prompt.

Brusc îi luă înapoi cartela și-i perfora colțul din dreapta sus.

— Pentru ce-a fost asta?

— Nu contează. Cineva o să-ți zică mai târziu. Poate.

Arătă peste umărul lui, către un coridor lung ce ducea la niște lifturi. Zeci de oameni care terminaseră la alte birouri erau opriți, își arătau cartelele și treceau mai departe. Pe când Richards privea, un Push drogoman, tremurând și cu fața suptă, fu **oprit de** un polițist și trimis spre ușă. Individul începu să plângă. Dar ieși.

— E-o lume dură, tipule, rosti femeia dinapoia claviaturii. Dă-i drumul.

Richards îi dădu drumul. În spatele lui, reîncepuse deja litania.

și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

La capătul coridorului o palmă grea, bătătorită îl pocni pe umăr.

— Cartela, amice.

Richards o arătă. Polițistul se relaxă, chipul lui de asiatic trădând dezamăgirea.

— Îți place să-i trimiți înapoi, așa-i? Întrebă Richards. Ai și tu o răspundere, nu?

— Vrei s-ajungi în periferii, vierme?

Richards trecu pe lângă el, și polițistul nu făcu nici o mișcare.

Se opri la jumătatea drumului spre lifturi și privi înapoi.

— Polițistule!

Asiaticul îl privi feroce.

— Ai familie? S-ar putea să fii tu săptămâna viitoare.

— Mișcă! răcni polițistul.

Zâmbind, Richards porni mai departe.

La ascensoare erau vreo douăzeci de candidați. Richards își arătă cartela unuia din polițiști și acesta îl scrută atent.

— Ești un dur, băiete?

— Destul de dur, spuse Richards și surâse.

Polițistul îi restituî cartela.

— Las' c-o să te-nmoaie acuși. Cât de șmecher poți fi cu niște găuri în cap, băiețel?

— Șmecher ca tine fără pistol și cu pantalonii-n vine, răspunse Richards continuând să zâmbească. Vrei să-ncerci?

Pentru o clipă crezu că polițistul avea să sară la el.

— O să te-aranjeze ei, rosti în cele din urmă. O să mergi în genunchi mai-nainte...

Se întoarse după aceea către următorii, cerându-le cartelele.

Bărbatul din fața lui Richards se răsuci spre el. Avea o față nervoasă, nefericită, și păr cârlionțat.

— Auzi, eu zic că n-ar treb'i să-i șucărești. Se vorbesc între ei.

— Chiar așa! îl privi înțelegător Richards.

Bărbatul se întoarse.

Brusc ușile liftului se deschiseră. Lângă panoul cu butoane stătea un polițist negru cu un pânțec uriaș. Un altul era pe un scăunel, citind o revistă Pervert tri-D, într-o cușcă de sticlă incasabilă de mărimea unei cabine telefonice în partea din spatele liftului. Între genunchi ținea o pușcă cu țeava retezată. Cartușele erau înșiruite la îndemână.

— Avansați până-n capăt! strigă polițistul cel gras cu o importanță plictisită. Avansați până-n capăt! Avansați până-n capăt!

Se înghesuiră într-atât de mult încât era imposibil să inspire adânc. Trupuri posace îl striveau pe Richards din toate părțile. Urcară la etajul doi. Ușile se deschisera. Richards, care era cu un cap mai înalt decât toți din lift, zări o sală de așteptare imensă, cu multe scaune, dominată de un Lib-Ve uriaș. Într-un colț era un automat de țigări.

— Afară! Afară! Arătați cartela de identitate-n stânga!

Ieșiră, ridicând cartelele spre obiectivul impersonal al unei camere de luat vederi. Trei polițiști stăteau în apropierea camerei. Din cine știe ce motiv, o sonerie se declanșă la prezentarea unor cartele, și posesorii lor fură scoși din rând și îndepărtați.

Richards își arătă cartela și i se făcu semn să treacă. Merse la automatul de țigări, luă un pachet de Blams și se așeză cât mai departe posibil de Lib-Ve. Aprinse o țigară și suflă fumul, tușind. Nu mai fumase de aproape șase luni.

Aproape imediat chemară litera A la examenul medical, și vreo douăzeci de bărbați de sculară și ieșiră printr-o ușă dinapoia Lib-Veului. Pe o inscripție mare, deasupra ușii, scria PE AICI. Dedesubt, o săgeată indica ușa. Numărul mare de analfabeți în rândul candidaților la Jocuri era bine cunoscut.

Cam la fiecare sfert de oră era chemată o altă literă. Ben Richards se așezase în jurul orei cinci, și de aceea aprecie că nu avea să fie chemat înainte de nouă fără un sfert. Îi părea rău că nu-și adusese o carte, dar bănuia că era probabil mai bine așa. De obicei cărțile erau privite cu suspiciune, și mai ales când se aflau în mâinile cuiva din sudul Canalului. Revistele Pervert erau mai sigure.

Urmări știrile de la șase fără mare interes (luptele din Ecuador se întetiseră, noi răscoale canibale izbucniseră în India, Tigrii din Detroit îi bătuseră pe Panterele din Harding cu 6-2 în jocul de după-amiază), și când primul din jocurile pe bani grei ale serii începu la șase și jumătate, merse la fereastră și privi afară. Acum când se hotărâse, Jocurile îl plictiseau din nou. Totuși majoritatea celorlalți priveau *Pistoale și parale* cu o fascinație oribilă. Săptămâna următoare puteau fi ei acolo.

Afară, lumina zilei sângera încet spre amurg. Turnurile aeriene tâșneau cu viteză uriașă prin inelele energetice de deasupra ferestrei, farurile lor puternice sfredelind văzduhul cenușiu. Pe trotuarele de dedesubt, mulțimi de bărbați și femei (majoritatea, bineînțeles, tehnicieni sau funcționari ai Rețelei) își începeau hoinăreala de seară în căutarea distracțiilor. Pe colțul de vis-a-vis un Proxenet Autorizat își făcea reclamă. Un bărbat cu câte o păpușă brunetă de fiecare braț trecu pe lângă el; cei trei râdeau bine dispuși.

Richards încercă brusc un val îngrozitor de dor pentru Sheila și Cathy; ar fi vrut să le sune. Era convins că nu avea voie. Desigur putea abandona oricând; câțiva o făcuseră deja. Traversaseră sala, rânjind straniu în gol și ieșiră pe ușa cu inscripția SPRE STRADĂ. Înapoi în apartament, cu fetița lui arzând de febră în cealaltă odaie? Nu. Nu putea. Nu putea.

Mai rămase o vreme înaintea geamului, apoi se întoarse la locul lui și se așeză. Începea noul joc, *Sapă-ți mormântul*.

Individul de lângă Richards își flexa nervos brațul.

— E adevărat că la vizita medicală renunță la o treime?

— Nu știu, răspunse Richards.

— Iisuse, exclamă bărbatul, am bronșită. Poate *Roata banilor*...

Richards nu știa ce să spună. Respirația individului semăna cu zgomotul produs de un camion îndepărtat încercând să urce o pantă abruptă.

— Am familie, șopti disperat individul.

Richards fixă Lib-Veul prefăcându-se interesat. Individul rămase tăcut mult timp. Când programul se schimbă, la șapte și jumătate, Richards îl auzi întrebându-și celălalt vecin despre vizita medicală.

Acum afară era întuneric deplin. Richards se întrebă dacă mai ploua. Părea o seară foarte lungă.

Când litera R trecu prin ușa de sub săgeata roșie, abia trecuse de nouă și jumătate. Mare parte din agitația inițială se stinsese, și bărbații fie urmăreau Lib-Veul cu sufletul la gură, fără spaima de la început, fie moșăiau. Individul cu răsuflarea zgomotoasă avea un nume care începea cu L și firesc fu chemat cu mai mult de o oră în urmă. Richards se întrebă într-o doară dacă îl respinseseră.

Sala în care intră era lungă și îmbrăcată în faianță, luminată cu tuburi fluorescente. Semăna cu o linie de montaj, cu doctori plictisiți dispuși la diferite posturi.

Ar veni vreunul din voi să-mi consulte fetița? se gândi cu amărăciune Richards.

Candidații își arătară cartelele în fața altei camere de vederi, încastrate în perete, și fură trimiși lângă un șir de cuiere. Un doctor cu halat alb și lung se apropie de ei, cu un blocnotes sub braț.

— Dezbrăcarea, rosti el. Vă puneți hainele în cuier. Rețineți numărul cuierului unde v-ați pus hainele și comunicați-l sanitarului din capăt. Nu vă faceți griji în legătură cu eventualele valori. Aici nimeni nu are nevoie de ele.

Valori. Asta a fost tare, își spuse Richards descheindu-și cămașa. Avea un portofel gol, cu câteva poze ale Sheilei și Cathy, o chitanță pentru un flec pe care-l schimbuse la cizmarul local, cu șase luni în urmă, un portchei cu o singură cheie, cea de la ușă, o șosetă de copil despre care nu mai știa cum ajunsese acolo, și pachetul de Blams luat din automat.

Purta chiloți zdrențuiți deoarece Sheila era încăpățânată și nu-l lăsa să umble fără ei, însă mulți dintre bărbați nu aveau nimic sub pantaloni. În curând toți erau goi și anonimi, penisurile atârându-le între picioare precum niște măciuci de care uitaseră. Fiecare își ținea cartela în mână. Unii se foiau de pe un picior pe celălalt de parcă podeaua ar fi fost rece, deși nu era. Prin aer plutea un iz slab, impersonal de spirt.

— Rămâneți în șir, îi instrui doctorul cu blocnotes. Întotdeauna arătați mai întâi cartela. Respectați ordinele.

Șirul înainta. Richards văzu că fiecare medic era dublat de un polițist. Lăsă ochii în jos și așteptă pasiv.

— Cartela.

Își arată cartela. Primul doctor îi notă numărul, apoi zise:

— Deschide gura.

Richards o deschise. I se apăsă pe limbă.

Următorul doctor îi examina pupilele cu o luminiță strălucitoare, apoi i se uită în urechi.

Următorul îi puse discul rece al unui stetoscop pe piept.

— Tușește.

Tuși. Undeva în fața lui, cineva era respins. Avea nevoie de bani, nu-i puteau face așa ceva, avea să-i dea în judecată.

Doctorul deplasă stetoscopul.

— Tușește.

Richard tuși. Doctorul îl întoarse și-i lipi stetoscopul de spate.

— Inspiră adânc și nu expira.

Stetoscopul se mișcă.

— Expiră.

Richards expiră.

— Treci mai departe.

Tensiunea i-o luă un doctor care rânjea într-una și avea un petic peste un ochi. Un control rapid îi făcu un medic care avea pe chelie niște pistrui mari, maro, asemănători petelor făcute de bolile de ficat. Medicul strecură o palmă rece între scrot și coapsă.

— Tușește.

Richards tuși.

— Treci mai departe.

I se luă temperatura. I se ceru să scuipe într-un borcan. Ajunsese acum la jumătate. La jumătatea sălii. Doi sau trei bărbați terminaseră deja, și un sanitar cu chip puhav și dinți de iepure le aducea hainele în coșulețe de sârmă. Vreo șase concurenți fuseseră respinși.

— Apleacă-te și desfă fesele.

Richards se aplecă și desfăcu. Un deget în plastic îi invadea canalul rectal, exploră, se retrase.

— Treci mai departe.

Intră într-o cabină cu perdele pe trei laturi, aidoma vechilor cabine de vot – la cabinele de vot se renunțase cu ani în urmă datorită alegerilor prin calculator – și urină într-un recipient albastru. Doctorul luă recipientul și-l așează într-un rastel metalic.

La următorul examen îl aștepta o tablă pentru ochi.

— Citește, rosti doctorul.

— E...A, L...D, M, F...S, P, M, Z...K, L, A, C...D,U, S, G, A...

— Ajunge. Treci mai departe.

Intră în altă pseudo-cabină de vot și-și puse niște căști pe urechi. I se spuse să apese butonul alb când auzea ceva și butonul roșu când nu mai auzea. Sunetul era foarte ascuțit și slab – ca un fluier pentru câini reglat la limita percepției omenești. Richards apăsă pe butoane până i se spuse să se oprească.

Fu cântărit. I se examinară tălpile. Se opri înaintea unui fluoroscop și îmbracă un șorț de plumb. Un doctor, mestecând gumă și fredonând

ceva lipsit de melodie, îi făcu câteva fotografii și-i notă numărul cartelei.

Richards intrase într-un grup de vreo treizeci. La capătul sălii ajunseseră doisprezece. Unii erau îmbrăcați și așteptau liftul. Alți vreo doisprezece fuseseră eliminați în timpul examinărilor. Unul dintre ei încercase să-l atace pe doctorul care-l respinsese și fusese doborât de un polițist cu bastonul la sarcină maximă. Individul căzuse ca trăsnet.

Richards se așază la o masă joasă și fu întrebat dacă avusese vreo cincizeci de boli. Cele mai multe erau de natură respiratorie. Medicul ciuli urechile când auzi că exista un caz de viroză în familie.

— Nevasta?

— Nu. Fiica mea.

— Vârsta?

— Un an și jumătate.

— Ai fost imunizat? Nu-ncerca să minți! strigă brusc doctorul, de parcă Richards încercase deja să mintă. O să-ți verificăm fișa.

— Imunizat, iulie 2023. Re-imunizat, septembrie 2023. În clinica de cartier.

— Treci mai departe.

Richards simți impulsul de-a se întinde peste masă și frânge gâtul viermelui. Trecu mai departe.

La ultimul examen, o doctoriță severă cu părul tuns scurt și un Juisator Electric într-o ureche îl întreabă dacă era homosexual.

— Nu.

— Ați fost vreodată arestat pentru acte criminale?

— Nu.

— Aveți vreo fobie acută? Prin asta înțeleg...

— Nu.

— Mai bine ați asculta definiția, rosti ea cu o superioritate îngăduitoare. Înțeleg...

— Dacă am vreo teamă irațională și necontrolabilă, precum acrofobia sau claustrofobia. N-am.

Buzele femeii se subțiară, și pentru o secundă păru gata să relice.

— Consumați sau ați consumat halucinogene sau droguri?

— Nu.

— Aveți rude care au fost arestate pentru acuzația de crime împotriva guvernului sau Rețelei?

— Nu.

— Semnați declarația aceasta și acceptul Comisiei Jocurilor, domnule... ăăă... Richards.

Își mâzgăli semnătura.

— Arătați-i infirmierului cartela și spuneți-i numărul...

O lăasă în mijlocul frazei și făcu semn cu degetul mare spre sanitarul cu dinți de iepure:

— Numărul douăzeci și șase, ronțăilă.

Sanitarul îi aduse hainele. Richards se îmbracă încet și se apropie de lift. Își simțea anusul fierbinte și neplăcut, violat, puțin unsuros de la lubrifiantul folosit de doctor.

Când se adunară toți, ușa liftului se deschise. De data aceasta, cabina din sticlă incasabilă era goală. Polițistul era un tip uscățiv cu un chist mare lângă nas.

— Avansați până-n capăt, intona el. Vă rog, avansați până-n capăt.

Când ușile începură să se închidă, Richards putu zări pe cei cu S intrând prin celălalt capăt al sălii. Doctorul cu blocnotes se apropia de ei. Apoi ușile se lipiră.

Urcară până la etajul trei, și ușa se deschise într-un dormitor uriaș, semiiluminat. Rânduri-rânduri de paturi înguste, metalice, păreau că se întind până la infinit.

Doi polițiști începură să-i verifice și să le distribuie paturile. Richards îl căpătă pe cel cu numărul 940. Avea o pătură maron și o pernă plată. Richards se întinse, după ce se descălță. Picioarele îi atârnavă peste margine; n-avea ce face.

Încrucică mâinile sub ceafă și privi tavanul.

În dimineața următoare, la ora șase îi trezi o sonerie puternică. Pentru o clipă fu zăpăcit, dezorientat, întrebându-se dacă Sheila cumpărase un ceas deșteptător. Apoi își aminti și se ridică.

Fură conduși în grupuri de câte cincizeci într-un spălător de dimensiuni industriale, unde își prezentară cartelele unei camere de luat vederi păzită de un polițist. Richards intră într-o nișă cu faianță albastră ce conținea o oglindă, o chiuvetă, un duș și un closet. Pe polița de deasupra chiuvetei se găseau mai multe periute de dinți învelite în plastic, o mașină electrică de bărbierit, un săpun și un tub cu pastă de dinți pe jumătate consumat. Într-un colț al oglinzii, un abțibild anunța: RESPECTAȚI ACESTE BUNURI. Dedesubtul lui cineva mângălise: MĂ RESPECT NUMA PĂ MINE!

Richards făcu duș, se șterse cu primul prosop din teancul de pe rezervorul closetului, se bărbieri și se spălă pe dinți.

De acolo trecură într-o sală de mese unde prezentară din nou cartelele. Richards luă o tavă și o împinse de-a lungul teighelei din inox. Căpătă o cutie cu fulgi de ovăz, o farfurie cu cartofi prăjiți unsuroși, o bucată de omletă, o felie de pâine prăjită rece și tare, un sfert de litru de lapte, o ceașcă de cafea cu aspect noroios, un pliculeț de zahăr, un pliculeț cu sare și o bucățică de margarina pe un pătrățel de hârtie.

Mâncă pe nerăsuflăte; toți făceau la fel. Pentru Richards era prima mâncare adevărată, după Dumnezeu mai știa câte pizze unsuroase și tablete guvernamentale. Totuși era ciudat de fadă, de parcă un bucătar-vampir îi supsesse tot gustul, lăsând numai substanțele nutritive.

Ce mâncau *ei* acum? Tablete din alge. Lapte-surogat pentru fetiță. Îl cuprinse brusc disperarea. Cristoase, când aveau să apară și banii? Azi ? Mâine? Săptămâna viitoare?

Sau poate că nu era decât un truc, o Fata Morgana scânteietoare. Poate că nu exista nici măcar curcubeul, ca să nu mai vorbim de potirul din aur de la capătul lui.

Rămase privind-și farfuria goală până se auzi soneria de ora șapte, și fură dirijați spre lifturi.

La etajul patru, grupul de cincizeci de persoane ale lui Richards intră într-o cameră mare, lipsită de mobilier, pe pereții căreia se vedeau fante precum cele de la cutiile de scrisori. Își prezentară din nou cartelele și ușile liftului fășăiră înapoia lor.

Un bărbat slab și chel, cu emblema Jocurilor (un profil uman suprapus pe o torță) pe halat, pătrunse în încăpere.

— Vă rog, dezbrăcați-vă și scoateți din haine obiectele de valoare, rosti el. Apoi aruncați hainele într-o fantă de incinerare. Veți căpăta salopetele Jocurilor. Zâmbi mărinos: Puteți păstra salopeta, indiferent de hotărârea dumneavoastră referitoare la Jocuri.

Se auziră câteva comentarii, dar toți se supuseră.

— Grăbiți-vă, vă rog, vorbi slăbănogul. Bătu de două ori din palme, precum un învățător de la cursul primar anunțând sfârșitul recreației. Mai avem multe de făcut.

— Și tu ești concurent? întrebă Richards.

Bărbatul îl privi derutat. Cineva din spate pufni.

— Las-o moartă, făcu Richards și-și scoase pantalonii, își opri valorile lui lipsite de valoare și azvârli cămașa, pantalonii și chiloții într-una din fante. De undeva de jos se văzu o străfulgerare scurtă, lacomă, de flacăra.

Ușa din capătul opus se deschise (exista *întotdeauna* o ușă în capătul opus; erau ca niște șoareci într-un uriaș labirint vertical: un labirint american, reflectă Richards), și câțiva oameni împinseră cărucioare largi pe roțile, etichetate SCURT, MEDIU, LUNG și EXTRA-LUNG. Richards alege o E-L, așteptându-se să-i fie largă, dar îl venea destul de bine. Materialul era moale, lunecos, aproape ca mătasea, însă mai rezistent. În față aveau un singur fermoar de plastic. Toate erau bleumarin și pe buzunarul drept de la piept aveau brodată emblema Jocurilor. Când se îmbrăcă toți, Ben Richards simți că-și pierduse identitatea.

— Pe aici, vă rog, spuse slăbănogul, și-i conduse în altă sală de așteptare. Inevitabilul Lib-Ve răcnea și hohotea. Veți fi chemați în grupuri de câte zece.

Ușa dinapoia Lib-Veului avea deasupra obișnuita inscripție PE AICI, cu săgeata deasupra.

Se așezară. După un timp, Richards se sculă, se apropie de fereastră și privi afară. Se aflau mai sus, dar tot ploua. Străzile erau ude, negre și lunecoase. Se întrebă ce făcea Sheila.

Intră pe ușă, cu grupul, la zece și un sfert. Merseă în șir. Prezentară cartelele. Înăuntru se aflau zece cabine cu câte trei pereți, însă mai solide. Pereții erau antifonați. Plafonierele mascate dădeau o lumină plăcută. Din difuzoare mascate se revărsa muzică. Pe podea era o carpetă din pluș; tălpile lui Richards se simțiră surprinse de absența betonului.

Slăbănogul îi spusese ceva.

— Cum? clipi Richards.

— Cabina 6, rosti dojenitor slăbănogul.

— Aha.

Merse la Cabina 6. Înăuntru se afla o masă, și un ceas mare, pe peretele dinapoia ei, la nivelul ochilor. Pe masă, un creion G-A/IBM și un teanc de foi albe.

Lângă toate acestea stătea o superbă preoteasă a epocii calculatoarelor, o blondă înaltă, sculpturală purtând un șort irizat extrem de scurt, perfect mulat pe ridicătura în formă de V a pubisului. Sfârcurile rujate împungeau obraznice printr-o bluză din plasă de mătase.

— Ia loc, te rog, îi spuse. Sunt Rinda Ward, și te voi testa.

Întinse mâna.

Surprins, Richards i-o scutură.

— Benjamin Richards.

— Îți pot spune Ben? Surâsul era seducător, dar impersonal. Simțea exact doza de dorință pe care trebuia s-o simtă pentru această femeie frumoasă cu trupul ei bine hrănit și expus. Îl înfuria. Se întrebă dacă așa promovase, arătându-și corpul amanților în drum spre mașina de tocat.

— Sigur că da, încuviință el. Mișto țâțe.

— Mulțumesc, îi răspunse blonda imperturbabilă.

Se așeză, privind în sus; femeia se uita în jos ceea ce conferea un caracter și mai stânjenitor situației.

— Testul de azi va fi pentru facultățile tale mintale, așa cum vizita medicală de ieri a fost pentru trup. Va dura destul de mult, așa încât vei prânzi, abia pe la ora trei – presupunând că treci testul. Zâmbetul îi apărea și-i dispărea. Prima parte este verbală. Din momentul în care îți dau broșura cu testul, ai la dispoziție o oră. În acest interval poți pune întrebări, iar eu îți pot răspunde la unele. Nu voi răspunde însă la întrebări din test. Ai înțeles?

— Da.

Îi întinse broșura. Pe copertă era desenată o palmă roșie, mare. Dedesubtul ei scria cu litere mari și roșii:

STOP!

Iar mai jos: *Nu deschideți broșura până n-ați fost instruit.*

— Tare, făcu Richards.

— Pardon?

Sprâncenele perfecte se înălțară o fracțiune.

— Nimic.

— Când vei deschide broșura, vei găsi o foaie pentru răspunsuri, începu ea să recite. Te rog, notează apăsător. Dacă dorești să schimbi un răspuns, te rog să-l ștergi complet. Dacă nu știi un răspuns, *nu* încerca să ghicești. Ai înțeles?

— Da.

— Atunci, deschide te rog la pagina unu și începe. Când o să spun stop, te rog să lași jos creionul. Poți începe.

Richards nu începu. Îi privea trupul, încet, cu obrăznicie.

După câteva secunde, ea roși.

— Ora ta a început deja, Ben. Ar fi mai bine...

— De ce, întrebă el, cred toți că, atunci când au de-a face cu cineva din sudul Canalului, acesta e un debil mintal obsedat sexual?

Acum fata era complet roșie.

— Eu... eu n-am...

— Nu, tu n-ai. Zâmbi și luă creionul: Dumnezeule, sunteți fraieri.

Se aplecă deasupra testului în timp ce ea continua să se străduiască să găsească un răspuns, sau măcar un motiv pentru atacul lui; probabil că într-adevăr nu pricepuse.

Primul capitol cerea ca în locul cuvântului lipsă să scrie litera corespunzătoare răspunsului corect.

1. Cu o..... nu se face primăvară.

a. idee

b. bere

c. floare

d. crimă

e. nimic din cele de mai sus.

Completă rapid foaia, rareori oprindu-se să se gândească sau să reconsidere un răspuns. După completarea cuvintelor lipsă, urmă un capitol de vocabular, apoi unul de antonime. Când termină, mai rămaseră încă cincisprezece minute din ora acordată. Fata îl anunță să-și păstreze foaia – legal nu i-o putea înmâna decât după scurgerea timpului – așa că Richards se lăsă pe spate și fără nici un cuvânt, îi studie corpul aproape dezbrăcat. Tăcerea deveni apăsătoare, încărcată. Își dădea seama că blonda dorea să fi avut o haină, și asta îl mulțumea.

Când ora luă sfârșit, îi dădu altă broșură. Pe prima pagină era desenul unui carburator. Dedesubt:

1. Acest obiect face parte din:

a. o mașină de tuns gazon

b. un Lib-Ve

c. un balansoar electric

d. un automobil

e. nimic din cele de mai sus.

Al treilea test era de matematică. Nu era chiar așa priceput la numere și începu să transpire ușor când văzu că îl presa timpul. În cele din urmă fu o cursă disperată. Nu mai avu vreme să răspundă la ultima întrebare. Rinda Ward zâmbi puțin prea larg când îi luă broșura și foaia.

— Cam încet la asta, Ben.

— Încet, da' sigur, îi răspunse și surâse și el. Se aplecă înainte și-i dădu o palmă ușoară peste fund: Du-te și spală-te, fetiță. Ai scăpat.

Ea roși furioasă.

— Te-aș putea descalifica.

— Rahat. Te-ar da afară, atâta tot.

— Ieși! Ai terminat!

Zbiera, aproape să izbucnească în plâns.

Richards simți ceva aproape de compătimire pentru ea și o înfrână.

— Îți doresc o seară frumoasă, îi spuse. Du-te și mănâncă o cină de șase feluri cu indiferent-cine-te-culci-săptămâna-asta, și gândește-te la puștoaica mea care moare de gripă într-un căcăcios de apartament Dezvoltare.

Ieși, lăsând-o albă la față.

Din grupul lui de zece mai rămăseseră șase, și trecură în următoarea încăpere. Era unu și jumătate.

Doctorul așezat de cealaltă parte a mesei din cabină purta ochelari cu lentile mici și groase. Afișa un zâmbet răutăcios, încântat, ce-i amintea lui Richards de un imbecil pe care-l cunoscuse când era puști. Băiatului îi plăcea să se ascundă sub gradenele tribunei și să se masturbeze privind sub fustele fetelor. Richards începu să surâdă.

— Ceva plăcut? Întrebă doctorul, ridicând primul carton cu desene din pete de cerneală.

Zâmbetul răutăcios se lăți puțin.

— Da. Îmi amintiți de cineva cunoscut.

— Da? Cine ?

— Nu contează.

— Bine. Ce vezi aici?

Richards privi. Un manșon pentru tensiune îi fusese fixat pe brațul drept. Pe cap avea lipiți cu pastă mai mulți electrozi, iar firele de la aceștia și de la braț erau cuplate la consola de lângă medic. Pe displayul calculatorului ondulau curbe.

— Două negrese. Sărutându-se.

Ridică altul.

— Asta.

— O mașină sport. Pare un Jaguar.

— Îți plac automobilele cu benzină?

Richards înălță din umeri.

— Am avut o colecție de mașini când eram puști.

Doctorul notă ceva și ridică alt carton.

— O femeie bolnavă. Stă întinsă pe o parte. Umbrele de pe fața ei seamănă cu zăbrelele de la închisoare.

— Și asta, ultima?

Richards izbucni în râs.

— Seamănă c-un rahat.

Și-l închipui pe doctor, îmbrăcat în halatul alb, pitindu-se sub gradene, uitându-se sub fustele fetelor și luând-o la mână, și începu să râdă din nou. Doctorul stătea și zâmbea cu zâmbetul lui răutăcios, făcând fantezia mai reală, și astfel mai amuzantă. În cele din urmă, hohotele se reduceră la câteva pufnituri. Richards sughiță o dată și rămase liniștit.

— Nu cred că te-ai obosi să-mi spui...

— Nu, zise Richards, nu m-aș obosi.

— Atunci să trecem mai departe. Asociații de cuvinte. Nu se deranjă să-i mai explice. Richards bănuia că veștile circulau. Asta era

bine; câștiga timp.

— Gata?

— Da.

Medicul scoase un cronometru dintr-un buzunar interior, își luă pixul și privi lista din fața lui.

— Doctor.

— Negru, răspunse Richards.

— Penis.

— Sulă.

— Roșu.

— Negru.

— Argintiu.

— Pumnal.

— Pușcă.

— Moarte.

— Câștig.

— Bani.

— Sex.

— Test.

— Lovit.

— K.O.

Lista continuă, schimbare peste cincizeci de cuvinte înainte ca doctorul să oprească cronometrul și să lase pixul din mână.

— Bun, spuse el. Încruși degetele și-l privi cu seriozitate pe Richards: O ultimă întrebare, Ben. N-o să spun că pot să-mi dau seama dacă mă minți, dar mașinăria de care ești legat va da niște indicii foarte clare. Te-ai decis cumva să concurezi pentru calificarea în Jocuri din motive de autodistrugere?

— Nu.

— Care este motivul tău?

— Fetița mea e bolnavă. Îi trebuie un doctor. Medicamente. Îngrijire într-un spital.

Pixul scârțâi.

— Altceva?

Richards era gata să spună nu (nu era treaba lor), apoi se decise să zică totul. Poate pentru că doctorul semăna cu puștiul acela cretin din copilăria lui. Poate doar pentru că trebuia s-o zică odată, s-o facă să capete formă concretă, așa cum se întâmplă când un bărbat se străduiește să traducă reacții emoționale neformate în cuvinte vorbite.

— N-am mai muncit de mult. Vreau să muncesc iarăși, chiar dacă o să fiu fraierul într-un joc falsificat. Vreau să muncesc și să-mi întretin familia. Am mândria mea. Tu ai mândrie, doctore?

— Dispare înainte de cădere, răspunse doctorul. Dacă nu mai ai nimic de adăugat, domnule Richards...

Se sculă, gestul lui și revenirea la numele de familie sugerau că întrevederea luase sfârșit, indiferent dacă Richards avea sau nu ceva de adăugat.

— Nu.

— Ușa e pe hol în dreapta. Baftă.

— Sigur că da, aprobă Richards.

Grupul care intrase era acum redus la patru persoane. Noua sală de așteptare era mult mai mică și întregul lot fusese redus aproximativ cu același procentaj de 60%. Ultimele litere, Y și Z, intrară pe la patru și jumătate. La patru, un sanitar adusese niște sandvișuri lipsite de gust. Richards luă două și mestecă, ascultându-l pe un individ, Rettenmund, care-i distra cu o serie aparent inepuizabilă de istorii porcoase.

Când se adunară toți, fură invitați într-un lift și urcați la etajul cinci. Aici exista un salon mare, un spălător comun și inevitabilul dormitor cu rândurile de paturi metalice. Li se spuse că masa avea să fie servită la ora șapte.

Richards stătu întins câteva minute, după aceea se ridică și se apropie de polițistul care păzea ușa prin care intraseră.

— Există vreun telefon pe-aici, amice?

Nu credea că avea să li se permită să telefoneze, dar polițistul arătă cu degetul mare spre coridor.

Richards întredeschise ușa și privi. Bineînțeles, exista. Cu fise.

Îl privi din nou pe polițist.

— Auzi, dacă-mi împrumuți cincizeci de cenți pentru telefon, o să...

— Frige-o, gagiule.

Richards își păstră calmul.

— Vreau s-o sun pe nevastă-mea. Puștoaica noastră e bolnavă. Pentru Dumnezeu, pune-te-n locul meu.

Polițistul râse: un sunet scurt, sec și urât.

— Toți sunteți la fel. Fiecare zi, altă poveste. De Crăciun și de Paște în tri-D.

— Nenorocitele, șuieră Richards, și ceva din ochii și din umerii lui îl făcu pe polițist să-și ferească privirea. Tu nu ești însurat? N-ai fost niciodată sărac și-a trebuit să te împrumuți, chiar dacă simțeai că mănânci rahat?

Brusc polițistul își băgă mâna în buzunarul uniformei și scoase un pumn de monezi din plastic. Azvârli două fise lui Richards, băgă restul în buzunar, și-l prinse pe bărbat la piepții salopetei.

— Dacă mai trimiți pe cineva aici, pentru că Charlie Grady are suflet bun, o să-ți fac creierii piftie, vierme.

— Mulțumesc, făcu Richards imperturbabil. Pentru împrumut.

Charlie Grady hohoti și-i dădu drumul. Richards ieși în hol, ridică receptorul și puse fisele în fantă. Zăngăniră și pentru o clipă nu se întâmplă nimic – *oh, lisuse, totul degeaba* – dar apoi se auzi tonul. Bătu

atent numărul de la telefonul de la etajul cinci, sperând că n-avea să răspundă blestemata de Jenner. Ar fi fost în stare să-i răspundă „greșeală”, când îi recunoștea glasul, și ar fi pierdut banii.

Sună de șase ori, după care o voce necunoscută spuse:

— Alo?

— Vreau să vorbesc cu Sheila Richards de la 5 C.

— Cred c-a ieșit, spuse vocea. Deveni insinuantă: E pe stradă, știi.

Au un copil bolnav. Bărbatul n-are slujbă.

— Vă rog să-i ciocăniți la ușă, rosti cu glas înăbușit.

— Rămâi la aparat.

Se auzi un zgomot când persoana de la celalalt capăt lăsă receptorul să atârne pe lângă perete. În depărtare, slab, ca prin vis, auzi vocea necunoscută strigând:

— Telefonu'! La telefon, doa'na Richards!

Peste o jumătate de minut, necunoscutul reveni:

— Nu-i aici. Îl aud pe copil țipând, da' ea nu-i aici. Cum ți-am zis, îi fug ochii când se poate.

Chicoti.

Richards își dori să se poată teleporta prin linia telefonică, să iasă prin celălalt capăt al firului, ca un geniu rău dintr-o sticlă neagră, și să strângă de gât necunoscutul până când ochii aveau să-i sară din cap și să se rostogolească pe dușumea.

— Vă rog să-i transmiteți un mesaj, spuse el. Scrieți pe perete dacă n-aveți unde.

— N-am creion. Am închis. Pa.

— Stai! răcni Richards, cu panică în glas.

— Am în... stai așa. Morocănoasă, vocea adăugă: Uite-o că vine pe scări.

Richards se rezemă, scăldat în transpirație, de zid. Peste o clipă, glasul Sheilei răsună, întrebător, precaut, puțin speriat:

— Alo?

— Sheila.

Închise ochii, lăsând zidul să-l sprijine.

— Ben, Ben, tu ești? Ce faci?

— Eu sunt. Sunt bine. Cathy? Ce...

— La fel. Febra nu-i foarte mare, dar respiră *greu*, Ben. Cred că are apă la plămâni. Dacă are pneumonie?

— O să fie bine. O să fie bine.

— Nu-mi... Se opri, o pauză lungă. Nu-mi place s-o las singură, dar a trebuit. Ben, am făcut două afaceri de dimineață. Iartă-mă! Dar i-am cumpărat niște medicamente de la farmacie. Medicamente bune.

Vocea ei căpătase o incantație fanatică, religioasă.

— Alea-s porcării, spuse el. Ascultă: Gata, Sheila. Te rog. Cred c-am reușit. Zău. Nu mai pot renunța la prea mulți tipi pentru că au prea

multe emisiuni. Trebuie să existe suficientă carne de tun. Și cred că dau și avansuri. Doamna Upshaw...

— Arăta groaznic în doliu, interveni sec Sheila.

— Lasă asta. Stai cu Cathy, Sheila. Gata cu afacerile.

— Bine. N-o să mai ies.

El însă nu-i crezu glasul. *Ce faci cu degetul ăla, Sheila?*

— Te iubesc, Ben.

— Și eu te...

— Au trecut trei minute, interveni operatoarea. Dacă doriți să continuați, vă rog să introduceți o fisă nouă sau trei vechi.

— Stai puțin! răcni Richards. Nu opri, nenorocito! Nu...

Tonul prelung al unei legături întrerupte.

Azvârli receptorul. Zbură cât îi permise cablul argintiu, apoi se opri zvâcnind, lovi zidul și începu să penduleze încet înainte și înapoi, precum un șarpe ciudat care a mișcat o dată și apoi a murit.

Cineva trebuie să plătească, își spuse Richards, mergând ca prin vis. *Cineva trebuie.*

Până a doua zi la ora zece au rămas la etajul cinci și Richards era aproape scos din minți de furie, griji și frustrare, când un individ tânăr, și cu un ușor aspect de homosexual, într-o salopetă Jocuri strânsă pe corp, i-a invitat să intre în lift. Erau cam trei sute cu toții: peste șaizeci dintre ei fuseseră îndepărtați, tăcut și cu blândețe, în decursul nopții. Unul din aceștia fusese puștiul cu interminabilele povești porno.

În grupuri de câte cincizeci, au fost introduși într-un amfiteatru mic, la etajul șase. Sala era foarte luxoasă, tapisată în pluș roșu. În brațele din lemn adevărat ale fiecărui fotoliu erau încastrate scrumiere, și Richards scoase pachetul mototolit de Blams. Scutură scrumul pe podea.

În fața fotoliilor exista o estradă mică iar în centrul ei un pupitru. Pe acesta se găsea o cană cu apă.

La zece și un sfert, tipul cu aspect de homosexual sui pe estradă și spuse:

— Doresc să vi-l prezint pe domnul Arthur M. Burns, Director Adjunct al Jocurilor.

— Ur-r-ra, mormăi scârbit cineva dinapoia lui Richards.

Un bărbat masiv, cu o chelie înconjurată de păr sur, trecu la pupitru, înclinându-și capul de parcă mulțumea unor aplauze pe care doar el le putea auzi. Apoi le zâmbi, un zâmbet larg, scânteietor, care păru să-l transforme într-un Cupidon gras și bătrân, în costum la două rânduri.

— Felicitări, rosti el. Ați reușit.

Urmă un gigantic suspin colectiv, urmat de câteva râsete și bătăi pe spate. Se aprinseră și mai multe țigări.

— Ur-r-ra, repetă glasul scârbit.

— Imediat fiecare dintre voi va primi numele emisiunii la care a fost admis și numărul camerei de la etajul șapte unde trebuie să se prezinte. Acolo, producătorul emisiunii respective vă va explica în detaliu ce trebuie să faceți. Dar înainte de asta, doresc să vă spun că vă consider un grup de oameni curajoși, cu resurse, care refuză să trăiască din mila publică atunci când au la dispoziție posibilitatea de-a se afirma ca adevărați bărbați, și ca o părere strict personală, ca adevărați eroi ai timpurilor noastre.

— Rahat, remarcă glasul cel plictisit.

— În plus, vorbind în numele întregii Rețele, vă urez noroc, și Domnulsă fie cu voi. Arthur M. Burns chicoti porcini și-și freca

palmele. Bun, știu că sunteți nerăbdători să aflați unde ați fost admiși așa încât n-o să vă mai plictisesc cu pălăvrăgelile mele.

Se deschise o ușă laterală și în amfiteatru pătrunseră doisprezece curieri ai Jocurilor, în tunici roșii. Începură să strige numele celor din sală. Înmânau plicuri albe, și în curând acestea acoperiră podeaua precum niște confeti. Dreptunghiurile din plastic cu numele emisiunilor erau citite, arătate noilor cunoștințe. Se auzeau suspine înfundate, urale, țipete. De pe podium Arthur M. Burns îi prezida, surâzând binevoitor.

— Nenorocirea aia de *Se poate și mai fierbinte*, iisuse urăsc căldura...

— ... emisiunea e de umplutură, vine exact după animate, ce naiba...

— ... *Roata banilor*, mamă, nu știam că-s cu inima-n...

— Speram s-o obțin, da' nu credeam...

— Hei, Jake, tu ai văzut vreodată asta, *Înoată cu crocodilii*? Credeam...

— ... nici nu m-așteptam...

— Nu cred că poți...

— Fir-ar ai dracu'...

— Asta, *Unde-i pușca*...

— Benjamin Richards! Ben Richards?

— Aici!

I se înmână un plic alb, simplu și-l desfăcu. Degetele îi tremurau ușor și abia din a treia încercare izbuti să scoată dreptunghiul de plastic dinăuntru. Se încruntă la el, neînțelegând. Nu era scrisă nici o emisiune. Doar două cuvinte: LIFTUL ȘASE.

Strecură dreptunghiul în buzunarul de la piept, alături de cartelă și părăsi amfiteatrul. Primele cinci lifturi din capătul coridorului erau aglomerate, transportând la etajul șapte pe concurenții săptămânii viitoare. Lângă ușile închise ale liftului șase se aflau alți patru bărbați, și Richards îl recunoscă pe cel cu vocea scârbită.

— Ce-i asta? întrebă Richards. Ne dau afară?

Individul cu glas plictisit avea vreo douăzeci și cinci de ani, și era destul de arătos. Unul din brațe îi era atrofiat, probabil de pe urma poliomielitei, care bântuise puternic în 2005. În special în Co-Op avusese un succes deosebit.

— N-avem bafta asta, răsă el sec. Cred că noi căpătăm potul cel mare. Ăla în care nu se mulțumesc să te bage în spital c-un infarct, sau fără un ochi, sau un braț. Ăla unde te omoară. În direct, amice.

Li se alătură un al șaselea, un puști drăguț care clipea des și cumva surprins.

— Salut, fraiere, rosti cel cu vocea scârbită.

La ora unsprezece, după ce toți ceilalți fuseseră transportați, ușile liftului șase se deschiseră. În cabina din sticlă se afla iarăși un polițist.

— Vezi? făcu bărbatul cu braț atrofiat. Suntem personaje periculoase. Inamici publici. O să ne radă. Se strâmbă, făcând o față de gangster, și se prefăcu că trage cu un pistol mitralieră în sticla incasabilă. Polițistul dinăuntru îl privi inexpressiv.

Camera de așteptare de la etajul opt era foarte mică, foarte intimă, foarte capitonată. Richards o avea pe toată la dispoziție.

La etajul opt, trei dintre ei fuseseră preluați de trei polițiști și dispăruseră pe un coridor cu mochetă groasă. Richards, individul cu glas plictisit, și puștiul care clipea des fuseseră aduși aici.

O secretară care-i reamintea vag lui Richards de una din vechile sex-vedete ale Te-Veului (Liz Kelly? Grace Tayler?), la care se uita când era puști, le zâmbi când intrară. Stătea la un birou într-o nișă, înconjurată de atâtea ghivece, încât părea o vizuină din Ecuador.

— Domnul Jansky? surâse ea orbitor. Vreți să intrați, vă rog?

Puștiul intră în sanctuarul interior. Richards și celălalt bărbat, pe care-l chema Jimmy Laughlin, flecăriră fără tragere de inimă. Laughlin locuia la numai trei cvartale de Richards, pe Dock Street. Până anul trecut avusese jumătate de normă ca muncitor necalificat la General Atomics, și fusese concediat deoarece participase la o grevă de protest împotriva ecranelor antiradiații defecte.

— Eh, oricum, trăiesc. După cum zic viermii ăia, asta-i tot ce contează. Bineînțeles, sunt *steril*. *Asta* nu mai contează. E unul din micile riscuri atunci când alergi după colosala sumă de șapte neodolari pe zi.

După concediere, din cauza brațului atrofiat îi fusese și mai greu să găsească slujbă. Cu doi ani în urmă, nevastă-sa făcuse o astmă urâtă și acum era imobilizată la pat.

— În cele din urmă m-am hotărât să trag lozul cel mare, rânji el amar. Poate c-o s-am bafta s-arunc câteva scârbe pe geam până mă înhață băieții lui McCone.

— Chiar crezi că e...

— *Fugarul*? Fac pariu p-orice. Mai dă și mie o țigară.

Richards îi întinse pachetul.

Ușa se deschise și puștiul care clipea des ieși la brațul unei păpuși frumoase. Trecând pe lângă ei, puștiul le zâmbi scurt, nervos.

— Domnul Laughlin? Vreți să intrați, vă rog?

Așa încât Richards rămase singur, exceptând-o pe secretara care dispăruse iarăși în vizuina ei.

Se sculă și se apropie de automatul de țigări din colț. Probabil că Laughlin avea dreptate, se gândi. Automatul avea și Pipe. Într-adevăr intraseră în elită. Luă un pachet de Blams, se așeză și aprinse una.

După vreo douăzeci de minute, Laughlin ieși la brațul unei blonde platinat.

— O prietenă din copilărie, rosti el arătând-o. Blonda zâmbi îndatoritoare. Laughlin părea chinuit. Cel puțin, nenorociții vorbesc pe față, îi spusese lui Richards. La revedere.

Ieși. Secretara scoase capul din vizuină.

— Domnul Richards? Vreți să intrați, vă rog?

Intră.

Camera în care intrase era îndeajuns de mare să joci în ea mortbal. Era dominată de o fereastră uriașă, pe tot peretele, cu vedere spre vest, spre clădirile clasei mijlocii, depozitele docului și rezervoarele de țiței, și către Lacul Harding. Atât cerul cât și apa erau de un gri-perlat; continua să plouă. Hât departe un petrolier imens se deplasa dinspre dreapta.

Bărbatul din spatele biroului era de înălțime potrivită, și foarte negru. Ba chiar, atât de negru încât, pentru o clipă, Richards avu senzația de irealitate. Părea desprins dintr-un bal mascat.

— Domnule Richards.

Se sculă și întinse mâna. Când Richards nu-i dădu mâna, nu păru stânjenit. Și-o retrase și se așează.

Lângă birou se afla un scaun. Richards se așează și-și stinse țigara într-o scrumieră cu emblema Jocurilor.

— Domnule Richards, numele meu este Dan Killian. Probabil că de acum ai ghicit de ce ai fost adus aici. Atât dosarele noastre cât și testele dumitale arată că ești inteligent.

Richards încrucișa degetele și așteptă.

— Ai fost desemnat drept concurent în *Fugarul*, domnule Richards. Este emisiunea noastră cea mai importantă; aduce recompensele cele mai mari – și pericolele cele mai mari – pentru cei implicați. Aici, pe birou, am acceptul dumitale final, care trebuie semnat. Sunt perfect convins că-l vei semna, însă mai întâi aș dori să-ți spun de ce ai fost ales, și să înțelegi limpede în ce vei intra.

Richards nu spuse nimic.

Killian așează un dosar pe birou. Richards își zări numele tipărit pe copertă.

— Benjamin Stuart Richards. Douăzeci și opt de ani, născut la 8 august 1997, în orașul Harding. Din septembrie 2011 până în decembrie 2013 a urmat Școala Municipală de Meserii Manuale. Eliminat de două ori pentru nerespectarea autorității. Mi se pare că ai lovit cu piciorul un instructor când era întors cu spatele?

— Mai exact i-am dat un șut în cur.

— Cum spui dumneata, domnule Richards, încuviință Killian. La șaisprezece ani te-ai însurat cu Sheila Richards, născută Gordon. Contract de stil vechi, pe toată durata vieții. Rebel tot timpul, nu? Nici o afiliere la vreun sindicat datorită refuzului de a semna Angajamentul de Credință al Sindicatului și paragrafele privind controlul salariului. Mi se pare că te-ai referit la Guvernatorul Zonal Johnsbury numindu-l

„o jigodie care nu știe decât să latre”.

— Da.

— Slujbele duminicale au fost diverse și ai fost concediat de... ia să vedem... șase ori pentru nesubordonare, insulte la adresa superiorilor și critici abuzive la adresa autorităților.

Richards ridică din umeri.

— Pe scurt, ești privit ca anarhic și antisocial. Ești un răzvrătit care a fost destul de inteligent ca să evite închisoarea și necazurile serioase cu autoritățile, și n-ai nici un viciu. Psihologul care te-a examinat a raportat că în testul Rorschach ai văzut lesbiene, excremente și un vehicul cu benzină poluantă. A raportat de asemenea un grad ridicat, inexplicabil, de ilaritate...

— Îmi amintea de un puști pe care l-am cunoscut. Îi plăcea să se ascundă sub gradenele stadionului și s-o ia la frecat. Mă refer la puști. Nu știi ce-i place doctorului vostru.

— Am înțeles. Killian zâmbi scurt, dinții albi sclipind în fața neagră, și reveni la dosar. Ai manifestat reacții rasiale interzise prin Legea Rasială din 2004. În decursul testului de asociații de cuvinte, ai avut unele răspunsuri cam... dure.

— Am fost ales să fac o treabă dură.

— Să fii sigur. Totuși, noi – și aici vorbesc nu numai în numele Jocurilor; ci într-un sens rațional – suntem îngrijorați de aceste răspunsuri.

— Vă e frică să nu v-arunce cineva-n aer într-o noapte? rânji Richards.

Killian își umezi gânditor degetul mare și dădu pagina.

— Din fericire – pentru noi – ai un copil, domnule Richards. O fetiță de optsprezece luni, Catherine. A fost o greșeală?

Surâse rece.

— Premeditată, zise fără ranchiună Richards. Pe atunci lucram la G-A. Nu știu cum, o parte a spermei mi-a supraviețuit. Poate a fost o glumă a Domnului. Cu lumea asta în care trăim, câteodată mă gândesc că n-am fost în toate mințile.

— Oricum, ești aici, continuă Killian cu surâsul său înghețat. Iar marțea viitoare vei debuta în *Fugarul*. Ai văzut emisiunea?

— Da.

— Atunci știi că reprezintă atracția numărul unu a Lib-Veului. Oferă posibilitatea participării spectatorilor, atât direct cât și indirect. Eu sunt producătorul.

— Ce frumos, făcu Richards.

— Emisiunea este una din căile absolut sigure ale Rețelei de-a scăpa de posibili zurbagii, așa cum ești dumneata, domnule Richards. Rulează de șase ani. Până acum, nu s-a înregistrat nici un supraviețuitor. Ca să fiu șocant de cinstit, nu ne așteptăm nici pe viitor.

— Înseamnă că trișați, rosti sec Richards.

Killian păru mai degrabă amuzat.

— Nici gând. Uiți că ești un anacronism, domnule Richards. Lumea n-o să discute în baruri și hoteluri, sau întorcându-se de la cozi petrecute în frig, despre cum să-ți țină pumnii. Dumnezeuule! Nici vorbă. Toți vor să te vadă distrus, și vor încerca să ne ajute dacă pot. Cu cât mai sângeros, cu atât mai bine. Și apoi mai este confruntarea cu McCone. Evan McCone și Vânătorii.

— Parc-ar fi un grup de neo.

— McCone nu pierde niciodată.

Richards pufni.

— Marți seară vei apărea direct. Emisiunile următoare vor fi montaje de casete, filme și, când e posibil, tri-transmisiuni în direct. Se știe că am mai întrerupt programul atunci când un concurent mai dotat este pe punctul de a-și atinge... Waterloo-ul personal, să zicem. Regulile sunt extrem de simple. Tu – sau familia ta, în cazul decesului – câștigi o sută de neodolari pentru fiecare oră petrecută în libertate. Te credităm cu patru mii opt sute de dolari, apreciind că-i vei putea plăti pe Vânători timp de patruzeci și opt de ore. Bineînțeles, banii sunt rambursabili în cazul când nu rezști patruzeci și opt de ore. Și se acordă un avans de douăsprezece ore. Dacă rezști treizeci de zile, câștigi Marele Premiu. Un miliard de neodolari.

Richards lăsa capul pe spate și hohoti.

— Exact așa gândesc și eu, zâmbi Killian. Ai întrebări?

— Una singură, spuse Richards aplecându-se înainte. Amuzamentul îi dispăruse complet de pe chip. Ție cum ți-ar place să fii acolo, urmărit?

Killian începu să râdă. Se ținea de burtă și râsul se rostogolea sonor în odaie.

— Oh... domnule Richards... s-s-scuza-mă..., și continuă cu râsetul.

În cele din urmă, tamponându-și ochii cu o batistă mare, albă, păru că se stăpânise.

— Știi, nu numai că ai simțul umorului, domnule Richards. Ai... eu... Izbucni din nou în râs. Te rog să mă scuzi. M-am amuzat copios.

— Văd.

— Alte întrebări?

— Nu.

— Perfect. Înainte de emisiune va avea loc ședința de lucru. Dacă mai apar și alte întrebări în mintea dumitale extraordinară, te rog să le păstrezi până atunci.

Killian apăsă un buton.

— Scutește-mă de târfe, rosti Richards. Sunt însurat.

— Ești sigur? Înălță din sprâncene Killian. Fidelitatea e admirabilă, domnule Richards, dar de vineri până marți este mult. Și considerând

faptul că s-ar putea să nu-ți mai vezi soția...

— Sunt însurat.

— Perfect. Făcu un semn fetei din ușă și aceasta dispăru. *Putem* face ceva pentru dumneata, domnule Richards? Ai un apartament la etajul nouă și, în limite rezonabile, poți comanda orice dorești.

— O sticlă de Bourbon. Și un telefon să pot vorbi cu ne...

— Ah, nu, îmi pare rău, domnule Richards. Bourbonul se poate. Dar în clipa când ai semnat acceptul..., i-l împinse împreună cu un stilou..., ești complet izolat până marți. Te răzgândești în privința fetei?

— Nu, răspunse Richards și semnă pe linia punctată. Aș dori însă două sticle.

— Bineînțeles.

Killian se sculă și-i întinse din nou mâna.

Richards îl ignoră din nou, și ieși. Killian privi după el cu ochi inexpressivi. Nu mai zâmbea.

... 086 și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Secretara apăru brusc din vizuină, atunci când Richards trecu pe lângă ea, și-i întinse un plic. Pe exterior scria:

„Domnule Richards,

Bănuiesc că unul dintre lucrurile pe care nu le vei menționa în decursul întrevederii noastre va fi faptul că ai o mare nevoie de bani, chiar acum. Este corect?

În ciuda unor zvonuri, Administrația Jocurilor NU oferă avansuri. Nu trebuie să te consideri un concurent înconjurat de glorie. Nu ești un star Lib-Ve, ci doar un angajat temporar care este plătit foarte bine pentru o slujbă periculoasă.

Cu toate acestea, Administrația Jocurilor nu-mi poate interzice să-ți acord un împrumut personal. În plic vei găsi zece la sută din primul salariu - dar nu în neo-dolari, trebuie să-ți atrag atenția, ci în Cecuri-Jocuri, transformabile în dolari. Dacă, așa cum bănuiesc, vei trimite cecurile soției tale, ea va constata că au un avantaj față de neodolari; un doctor bun le va accepta ca fiind legale, pe când un escroc nu.

Al dumitale

Dan Killian”

Richards desfăcu plicul și scoase un carnetel gros cu emblema Jocurilor pe copertă. Înăuntru se aflau patruzeci și opt de cecuri cu valoare de zece neodolari fiecare. Simți cum îl copleșește un val absurd de recunoștință pentru Killian. Era sigur că acesta avea să-i scadă suma din primul salariu, și în plus, patru sute optzeci era un preț al naibii de ieftin pentru asigurarea emisiunii, pentru fericirea clientului, și profitul lui Killian.

— 'Mă-tii, șuieră el.

Secretara se aplecă îndatoritoare.

— Ați spus ceva, domnule Richards?

— Nu. Pe unde ajung la lift?

Apartamentul era somptuos. Covoarele în care te afundai până la gleznă acopereau complet podelele celor trei camere: salon, dormitor și baie. Lib-Veul era închis; domnea o binecuvântată liniște. În glastre erau flori, iar pe peretele de lângă ușă, un buton discret anunța SERVICIUL. Aveau să-l servească foarte rapid, își spuse Richards. Dincolo de ușa apartamentului se găseau doi polițiști.

Apăsă butonul și ușa se deschise.

— Da, domnule Richards, spuse un polițist. Richards își închipui că putea vedea cât de acru îi era *domnul* acela în gură. Bourbonul comandat va fi...

— Nu-i asta. Și arată polițistului carnetul de cecuri: Vreau să-l trimit cuiva.

— Scrieți numele și adresa, domnule Richards, și mă ocup personal.

Richards căută chitanța cizmarului și scrise pe dosul ei numele și adresa Sheilei. Întinse polițistului chitanța și carnetul. Acesta era pe punctul de-a ieși când Richards își aminti ceva.

— Hei! Stai așa!

Polițistul se întoarse și Richards îi luă carnetul. Îl deschise la primul cec și rupse o zecime din el de a lungul liniei perforate. Valoare echivalentă: Un neodolar.

— Îl știi pe-un polițist Charlie Grady?

— Charlie? Îl privi prudent. Da, îl știu. E la etajul cinci.

— Dă-i asta. Și întinse cecul. Spune-i că cincizeci de cenți e dobânda. Încă ceva: vreau chitanțe de la nevastă-mea și de la Grady.

Dezgustul se citi limpede pe chipul polițistului.

— Nu prea ai încredere-n oameni.

— Ba cum să nu, rânji Richards. Chiar voi m-ați învățat asta. La sud de Canal m-ați învățat toate astea.

— O să fie nemaipomenit, zise polițistul, să-i văd cum te caută. O să stau lipit, de Lib-Ve c-o bere-n fiecare mână.

— Mai bine, adu chitanțele, spuse Richards și închise ușa.

Bourbonul sosi după douăzeci de minute, și Richards îi spuse curierului să-i aducă două romane mai groase.

— Romane?

— Cărți. Nu știi ? Citit... Cuvinte... Tipar...

Mimă gestul de-a răfoi o carte.

— Da, domnule, încuviință nesigur curierul. Și de mâncare?

Isuse, rahatul se îngroșa. Se îneca în el. Brusc își imaginează un desen

animat: Un tip cade într-o latrină și se îneacă în rahat roz, mirosind a Channel nr. 5. Poanta: Gustul e tot de rahat.

— Cotlet. Mazăre. Cartofi piure. Dumnezeuule, ce mânca Sheila acum? O tabletă de proteină și un erzaț? Lapte. Plăcintă cu mere și frișcă. Ai reținut?

— Da, domnule. Vreți și....

— Nu, îl opri Richards brusc tulburat. Nu. Ieși.

N-avea nici un chef. Absolut nici unul.

Zâmbind doar pe jumătate, Richards se gândi că, în privința romanelor, curierul Jocurilor îl interpretase de-a dreptul literal. Le alesese probabil cu centimetrul în mână. De la trei centimetri în sus e foarte bun. Îi adusese trei cărți de care Richards nu auzise niciodată: două vechituri de succes intitulate *Dumnezeu e englez* și *Nu ca un străin*, și un volum uriaș scris cu trei ani în urmă, *Plăcerea muncii*. Richards îl răsfoi pe acesta mai întâi și strâmbă din nas. Un băiat sărac avansează în General Atomics, de la necalificat la compartimentul Desfacere. Urmează seralul („Cu ce?” se întrebă Richards, „cu bani câștigați la Monopol?”). La o orgie de cvartal se îndrăgostește de o fată minunată (se părea că sifilisul nu-i mâncase încă nasul). Reușind rezultate uimitoare la testele de aptitudini, promovează tehnic stagiar. Urmează un contract de căsătorie pe trei ani, și...

Azvărlă cartea cât colo. *Dumnezeu e englez* era puțin mai bună. Își turnă un burbon cu gheață și se apucă să citească.

Când i se ciocăni discret la ușă, citise trei sute de pagini, și era destul de matolit. Una din sticle era goală. Se duse la ușă, ținând-o pe cealaltă în mână. Era polițistul.

— Chitanțele, domnule Richards, îi spune și închise ușa.

Sheila nu scrisese nimic, dar trimisese o poză de-a lui Cathy. O privi și simți cum îl năpădiră lacrimile atât de ușoare ale beției. O strecură în buzunar și se uită la cealaltă chitanță. Charlie Grady îi scrisese pe dosul unui bilet de pneumobuz.

„Mersi, vierme. S-ai bafta porcului.

Charlie Grady”

Richards pufni și aruncă biletul pe jos.

— Mersi, Charlie, spuse el. Aveam nevoie de-așa ceva.

Privi din nou fotografia lui Cathy; avea patru zile pe atunci, un prunc micuț, roșu la față, zbierând din răspuțeri, într-un leagăn pe care Sheila îl capitonase în alb. Lacrimile îl încercară iarăși și se strădui să se gândească la nota de mulțumire a lui Charlie. Se întrebă dacă putea rade și a doua sticlă înainte ca băutura să-l răpună, și hotărî să afle.

Aproape reuși.

Richards își petrecu sâmbăta, supraviețuind unei mahmureli teribile. Până seara își revenise aproape complet, și comandă încă două sticle de burbon la cină. Le bău pe amândouă și se trezi în lumina palidă a zorilor de duminică văzând omizi uriașe, cu ochi răi și plăți, târându-se încet pe pereții dormitorului. Se decise că ar fi fost împotriva interesului său să-și distrugă complet reflexele până marți, și abandona băutura.

Acum mahmureala se destrăma mai lent. Vomită mult, și când nu mai avu ce vomita, avu spasme stomacale. Se liniști abia pe la șase seara, și ceru supă la cina. Nici un fel de băutură. Mai ceru vreo duzină de discuri neo-rock prin sistemul audio al apartamentului, dar se plictisi repede de ele.

Se culcă devreme. Și dormi prost.

Cea mai mare parte a zilei de luni și-o petrecu pe balconușul închis cu sticlă al dormitorului. Acum se găsea foarte sus deasupra docurilor, și ziua alterna destul de plăcut între soare și umbră. Citi două romane, se culcă tot devreme, și dormi ceva mai bine. Avu un vis neplăcut: Sheila murise, și el era la înmormântare. Cineva o așezase în capul oaselor în coșciug și-i vârâse în gură un sul grotesc de neodolari. Încercă să înlăture obscenitatea aceea; niște mâini îl apucară din spate. Era ținut de vreo zece polițiști. Unul dintre ei era Charlie Grady. Rânjea și repeta într-una: „Așa se-ntâmplă cu ăia care pierd, vierme”. Îi lipeau de cap pistoalele, când se trezi.

— Marți, rosti cu glas tare, și se dădu jos din pat. Ceasul mural G-A, ultimul tip, arăta șapte și nouă minute. Peste mai puțin de unsprezece ore, tri-transmisia în direct a *Fugarului* avea să fie recepționată în toată America de Nord. Simți un nod fierbinte de frică în stomac. Peste douăzeci și trei de ore începea urmărirea.

Făcu un duș fierbinte și lung, se îmbracă în salopetă și comandă șuncă și ouă. De asemenea un cartuș de Blams.

Petrecu restul dimineții și amiezii, citind. La ora două fix, se auzi o singură ciocănitură în ușă. Intrară trei polițiști și Arthur M. Burns, arătând burtos și mai mult decât ridicol într-o uniformă a Jocurilor. Toți polițiștii aveau bastoane electrice.

— Ultima ședință de instruire, domnule Richards, spuse Burns. Ești amabil...

— Bineînțeles, încuviință Richards.

Însemnă pagina la care rămăsese și așează cartea pe măsuta pentru cafea. Brusc era înspăimântat, aproape panicat, și se bucură că nu-i

tremurau mâinile.

Al zecelea etaj al Clădirii Jocurilor era extrem de diferit de cele de dedesubt, și Richards înțelesese că nu avea să mai urce. Ficțiunea acelei ascensiuni care începuse în recepția sobră a parterului se termina aici, la etajul zece. Aici se aflau studiourile de emisie.

Coridoarele erau lungi, albe și strălucitoare. Mașinuțe galben strălucitoare, cu acumulatori solari G-A, se întrevedeau ici și colo, transportând tehnicieni Lib-Ve spre studiouri și cabine de control.

Când liftul se opri, îi aștepta o mașinuță, și toți cinci Richards, Burns și polițiștii – urcară. Mai mulți întoarseră capetele după ei, și câțiva arătară spre Richards. O femeie în ținută de Jocuri, tricou și șort galbene, îi făcu cu ochiul și-i trimise o sărutare din vârful palmei. Richards îi făcu semnul cu degetul.

Avu impresia că străbătură câțiva kilometri, prin zeci de ramificații de coridoare. Întrezări imagini din cel puțin zece studiouri, unul dintre ele conținând roata de tortură văzută în *Roata banilor*. Un grup de vizitatori din cartierul rezidențial o încercau, chicotind.

Sc opriră în cele din urmă în fața unei uși pe care scria: *FUGARUL: INTRAREA ABSOLUT INTERZISĂ*. Burns flutură din mână spre paznicul din cabina de sticlă incasabilă de lângă ușă, apoi îl privi pe Richards.

— Pune-ți cartela în fanta dintre cabină și ușă, îi spuse.

Richards îl ascultă. Cartela dispăru, și în cabină se aprinse o lumină. Paznicul apăsă un buton și ușa glisă, deschizându-se. Richards urcă înapoi în mașinuță și trecură mai departe.

— Unde mi-e cartela? întrebă el.

— Nu mai ai nevoie de ea.

Se aflau într-o cabină de control. Secțiunea consolelor era pustie, cu excepția unui tehnician chel, așezat înaintea unui monitor stins, și care rostea numere într-un microfon.

În stânga, Dan Killian și doi bărbați pe care Richards nu-i mai întâlnise stăteau la o masă cu pahare aburite. Unul dintre ei era vag familiar, prea frumușel ca să fie tehnician.

— Salut, domnule Richards. Salut, Arthur. Vrei ceva de băut, domnule Richards?

Richards constată că era însetat; era destul de cald, în ciuda numeroaselor aparate de climatizare pe care le văzuse.

— Un Rooty-Toot, zise el.

Killian se ridică, se apropie de un frigider și scoase o sticlă din plastic. Richards o luă, încuviințând, și se așeză.

— Domnule Richards, domnul din dreapta mea este Fred Victor, regizorul *Fugarului*. Dânsul, după, cum sunt sigur că știi, este Bobby Thompson.

Thompson, exact. Prezentatorul și comentatorul *Fugarului*. Purta o tunică strâmtă, verde, ușor irizată, și avea o coamă de păr cu o culoare argintie destul de atrăgătoare ca să fie suspectă.

— Ți-l vopsești? întrebă Richards.

Sprâncenele impecabile ale lui Thompson se înălțară.

— Pardon?

— Nu contează.

— Va trebui să te adaptezi domnului Richards, zâmbi Killian. Pare atins de o fază extremă a grosolăniei.

— E de înțeles, încuviință Thompson și-și aprinse o țigară.

Richards se simți cuprins de un val de irealitate.

— În aceste circumstanțe, adăugă Thompson.

— Te rog, domnule Richards, apropie-te, interveni Victor.

Îl conduse pe Richards la peretele de ecrane din cealaltă parte a încăperii. Tehnicianul terminase proba de microfon și plecase.

Victor apăsă două butoane și apărură imagini stânga – dreapta ale studioului.

— Aici nu facem repetiții, spuse el. Considerăm că afectează spontaneitatea. Bobby conduce emisiunea, și se descurcă foarte bine. Începem la ora șase, timpul local din Harding. Bobby stă în centru pe podiumul albastru. El face deschiderea, prezentându-te. Monitorul va arăta câteva stop-cadre. Tu vei fi în culise, în partea dreaptă, flancat de doi paznici. Ei te vor însoți, înarmați. Bastoanele ar fi mai practice dacă ai avea de gând să ne faci necazuri, însă armele sunt mai mult impresionante.

— Sigur, aprobă Richards.

— Vor fi mai multe huiduieli pre-înregistrate pe bandă. Facem așa pentru că-i de efect. Ca la meciurile de mortbal.

— O să mă împuște cu gloanțe oarbe? întrebă Richards. Mă puteți garnisi cu niște pungulițe de sânge, care să se spargă la comandă. Și astea ar fi de efect.

— Te rog să fii atent. Apari împreună cu paznicii, când vei fi chemat. Bobby te va intervieva. Ești liber să te exprimi cât dorești mai colorat. E de efect. Apoi, pe la șase și zece, înaintea primului spot publicitar al Rețelei, ți se va da primul salariu, și vei ieși – *sans* paznici – prin stânga. Ai înțeles?

— Da. Ce-i cu Laughlin?

Victor se încruntă și aprinse o țigară.

— Ei vin după tine, la șase și un sfert. Avem doi concurenți simultan deoarece adesea unul dintre ei este... m-m-m... incapabil să păstreze avansul față de Vânători.

— Și puștiul e rezerva?

— Domnul Jansky? Da. Însă aceasta nu este problema dumitale, domnule Richards. Când ieși prin stânga, vei primi un recorder cam de mărimea unei cutii de floricele. Cântărește trei kilograme. Are și șaizeci de casete, lungi cam de zece centimetri. Echipamentul intră în buzunarul unei haine. Este un triumf al tehnologiei moderne.

— Bun.

Victor strânse din buze.

— După cum ți-a spus deja Dan, ești un concurent numai pentru spectatori. De fapt, ești un salariat și trebuie să înțelegi rolul care-l ai în această lumină. Casetele pot fi puse în orice cutie poștală și ne vor fi livrate expres ca să le putem monta și transmite pe post. În cazul în care nu se livrează două casete zilnic, se va sista plata legală a salariatului.

— Însă nu și urmărirea mea.

— Exact. Deci, expediază casetele. Nu-ți vom trăda localizarea. Vânătorii acționează independent de studio.

Richards avea unele îndoieli în această privință, dar tăcu.

— După ce capeți echipamentul, vei fi condus la liftul de stradă. Acesta are acces direct la Rampart Street. De acolo, ești pe cont propriu. Făcu o pauză. Ai întrebări?

— Nu.

— Atunci domnul Killian mai are de lămurit cu dumneata un ultim detaliu financiar.

Reveniră la masa unde Dan Killian discuta cu Arthur M. Burns. Richards ceru încă un Rooty-Toot și-l căpătă.

— Domnule Richards, începu Killian arătându-și dantura scânteietoare. După câte știi, părăsești studioul neînarmat. Asta nu înseamnă însă că nu te poți înarma, prin mijloace mai mult sau mai puțin cinstite. Doamne ferește! Dumneata – sau contul dumitale – primești câte o sută de dolari suplimentari pentru fiecare Vânător sau reprezentant al legii pe care, întâmplător, îl omori...

— Știu, nu-i nevoie să-mi spui, îl întrerupse Richards. E de efect.

— Câtă perspicacitate, zâmbi încântat Killian. Da totuși, încearcă să nu lichidezi spectatori inocenți. Nu-i „cușer”.

Richards nu spuse nimic.

— Celălalt aspect al emisiunii...

— Informatorii și cameramanii independenți. Știu.

— Nu sunt informatori; sunt buni cetățeni ai Americii de Nord. Era greu de spus dacă tonul jignit al lui Killian era real, sau ironic. Oricum, oricine te zărește ne poate anunța la telefon. O reperare confirmată se plătește cu o sută de neodolari. O reperare soldată cu moartea ta se plătește cu o mie. Cameramanii independenți capătă treizeci de dolari pentru metrul de peliculă, și în plus...

— Pensia în exotica Jamaica pe bani însângerați, strigă Richards desfăcând larg brațele. Fotografia într-o sută de tri-D săptămânale. Idolul a milioane de oameni. Holografiați pentru amănunte.

— Ajunge, rosti încet Killian.

Bobby Thompson își lustruia unghiile; Victor plecase și putea fi auzit în depărtare, strigând la cineva despre unghiul unei camere.

Killian apăsă un buton.

— Domnișoară Jones? Gata, scumpo. Se sculă și întinse din nou mâna... Acum, machiajul, domnule Richards. După aceea probele de lumini. Vei fi cantonat pe-aici, pe undeva, și nu ne vom mai întâlni până în ultima clipă. Așa că....

— E a-întâia, zise Richards.

Îi evită mâna.

Domnișoara Jones îl conduse afară din cabină. Era 2:30.

Richards stătea în culise, flancat de doi polițiști, ascultându-i pe spectatorii din studio care-l aplaudau frenetic pe Bobby Thompson. Era nervos. Se înjura în gând pentru asta, totuși nervozitatea exista. Înjurăturile n-aveau s-o alunge. Era 18:01.

— Primul concurent, din această seară este un bărbat viclean și descurcăreț, din sudul Canalului, din propriul nostru oraș, spunea Thompson.

Monitorul arată o imagine integrală a lui Richards în cămașa sa gri, largă, obținută cu câteva zile în urmă de un aparat de filmat ascuns. Fundalul părea a fi camera de așteptare de la etajul cinci. Fusesse retușată, se gândi Richards, adâncindu-i orbitele, îngustându-i fruntea și scofâlcindu-i pomeții obrajilor. Pensula unui tehnician dăduse gurii o expresie bațjocoritoare. În ansamblu, Richards de pe ecran era înfricoșător – îngerul morții urbane, brutal, nu prea inteligent, dar deținând o anumită șiretenie animalică. Sperietoarea rezidenților apartamentelor din centru.

— Bărbatul acesta este Benjamin Richards, în vârstă de douăzeci și opt de ani. Rețineți-i chipul! Peste o jumătate de oră, acest individ va fi în libertate. O reperare confirmată va aduce o sută de neodolari! O reperare confirmată vă aduce o sută de neodolari! O reperare soldată cu moartea lui vi se plătește cu o mie de neodolari!

Gândurile lui Richards, care rătăceau aiurea, reveniră asupra scenei cu un șoc.

— ... și *aceasta* este femeia care va căpăta banii lui Benjamin Richards, dacă și când va fi prins!

Imaginea se dizolvă într-un stop cadru al Sheilei... dar pensula retușorului acționase din nou, mântuită de această dată cu mai multă energie. Rezultatul era brutal. Chipul plăcut, nu foarte frumos, fusesse transformat în cel al unei femei șleampete. Buzele late, rășfrânte, ochi ce păreau că lucesc de lăcomie, însinuarea unei guși coborând spre ceea ce trebuiau să fie sânii dezveliți.

— *Ticălosule!* răcni Richards.

Se repezi înainte, dar fu reținut de brațe puternice.

— Potolește-te, amice. Nu-i decât o poză.

Peste o clipă, jumătate condus, jumătate târât apără pe scenă.

Reacția spectatorilor fu imediată. Studioul se umplu de zbierete isterice: „Huo! Vagabondule!”, „Cară-te bestie!”, „La moarte!”, „Omorâți-l!”, „Rade-ți-l!”, „Afară, afară!”

Bobby Thompson ridică brațele și ceru liniște.

— Să auzim ce are de spus.

Publicul se potoli, deși fără tragere de inimă.

Richards rămase încordat sub lumina fierbinte a reflectoarelor, cu capul aplecat în piept. Știa că degaja exact impresia de ură și sfidare pe care o doreau, dar nu se putea stăpâni.

Îl privi pe Thompson cu ochi răi, injectați.

— Cineva o să plătească pentru fotografia aia, rosti el.

— Spuneți, spuneți, domnule Richards strigă Thompson cu cea mai potrivită nuanță de dispreț. Nimeni nu vă va face nici un rău... cel puțin, nu deocamdată.

Alte zbierete și înjurături dinspre spectatori.

Richards se răsuci, și amuțiră parcă loviți. Femeile priveau cu expresii înspăimântate, pe jumătate excitate. Bărbații rânjeau cu ochi arzând de ură.

— Nenorociților! răcni el. Dacă vreți așa de mult să vedeți pe cineva murind, de ce nu vă omorâți între voi?

Ultimele cuvinte fură înecate în zbierete. Unii dintre spectatori (poate special plătiți) încercau să se urce pe scenă. Poliția îi reținea cu greutate. Richards continua să-i fixeze, deși știa cum arăta.

— Vă mulțumim, domnule Richards, pentru cuvintele acestea pline de înțelepciune. Disprețul era limpede acum, și publicul, aproape amuțit, îl savura. Doriți să spuneți tuturor celor care vă urmăresc în această clipă cât credeți că puteți rezista?

— Vreau să spun tuturor celor care mă urmăresc în această clipă că aceea nu era soția mea! Era un fals grosolan...

Vacarmul îl acoperi. Urletele de furie atinseseră tonalități demente. Thompson așteptă aproape un minut până se potoliră, apoi repetă:

— Cât vă așteptați să rezistați, *domnule* Richards?

— Cred că voi putea rezista o lună de zile, rosti cu răceală bărbatul. Nu cred că aveți pe cineva care mă poate prinde.

Alte zbierete. Pumni scuturați. Cineva azvârli o roșie. Bobby Thomson se întoarse către public și strigă:

— Cu aceste ultime jalnice cuvinte de bravură, domnul Richards va părăsi scena. Măine la amiază, vânătoarea începe. *Nu-i uitați chipul!* Poate fi alături de dumneavoastră într-un pneumobuz... într-un avion... la raftul de tri-D... în stadionul de mortbal. În seara aceasta este în Harding. Măine în New York? Boise? Albuquerque? Columbus? Dând târcoale locuinței *dumneavoastră*? *Ne veți anunța?*

— DA-A-A-AA! răcniră toți.

Brusc, Richards le făcu semnul cu ambele degete mijlocii. De data aceasta, ieșirea precipitată de pe scenă nu a fost de loc simulată. Richards fu târât pe ieșirea din stânga, înainte de-a fi linșat în fața camerelor de luat vederi, lipsind astfel Rețeaua de un senzațional spectacol.

În culise, Killian hohotea încântat.

— Splendid jucat, domnule Richards. Splendid? Dumnezeu, păcat că nu-ți pot oferi o primă. Chestia aceea cu degetele... superbă!

— Scopul nostru e satisfacerea publicului, rosti Richards. Monitoarele trecuseră pe reclame. Dă-mi recorderul ăla și du-te-n măta!

— Fiziologic este imposibil, replică Killian continuând să zâmbească, dar iată aparatul. Îl luă de la un tehnician E încărcat și gata de lucru. Și aici sunt casetele.

Îi întinse un pachetel dreptunghiular surprinzător de greu, învelit în plastic.

Richards puse fiecare pachet într-un buzunar.

— Bun. Unde-i liftul?

— Încetșor, îl opri Killian. Mai poți sta un minut... de fapt, douăsprezece minute. Oficial avansul de douăsprezece ore începe la șase și jumătate.

Zbierete de furie reîncepură. Privind ecranele, Richards îl văzu pe Laughlin. Era alături de el din toată inima.

— Îmi placi, Richards, continuă Killian, și cred că te vei descurca bine. Ai un anume stil grosolan pe care-l apreciez în mod deosebit. Știi, sunt colecționar. M-am specializat în artă rupestră și obiecte egiptene. Tu ești mai asemănător artei rupestre decât urnelor mele egiptene, dar asta nu contează. Îmi pare rău că nu poți fi păstrat colecționat, dacă vrei – așa cum sunt păstrate, și colecționate, picturile mele din peșterile Asiei.

— Ia o copie după undele mele cerebrale, ticălosule. Mi le-au înregistrat.

— Așa încât aș dori să-ți ofer un sfat, urmă Killian ignorându-l. De fapt, n-ai nici o șansă; n-o poate avea nimeni, cu întreaga națiune alertată și cu echipamentul extrem de sofisticat și antrenamentul Vânătorilor. Dar dacă te ascunzi, vei rezista mai mult. Bizuie-te mai mult pe propriile tale picioare decât pe armele de care vei face rost. Și stai în preajma celor din clasa ta. Întinse degetul către bărbat, subliniindu-și parcă spusele: Nu tipii ăștia din clasa de mijloc de aici; ei te urăsc. Pentru ei simbolizezi toate temerile legate de vremurile astea întunecate și nesigure. Să știi că nu era numai regie și bandă preînregistrată acolo, Richards. *Ei îți urăsc curajul.* Ai putut simți?

— Da, încuviință Richards. L-am simțit. Și eu îi urăsc.

Killian surâse.

— De asta vor să te ucidă. Îl apucă de braț; avea degetele surprinzător de puternice. Pe aici.

Înapoia lor, Laughlin era ațâțat de Bobby Thompson spre satisfacția publicului.

Un coridor alb, pașii lor răsunând spart – singuri. Absolut singuri. Un lift la capăt.

— Aici ne despărțim, rosti Killian. Expres până în stradă. Nouă secunde.

Întinse mâna pentru a patra oară, și Richards îl refuză din nou. Totuși mai întârzie un moment.

— Și dacă aş putea merge sus? întrebă el, arătând spre plafon și cele nouăzeci de etaje de acolo. Pe cine-aş putea ucide? Pe cine aş putea ucide dacă aş merge direct la vârf?

Killian râse încetișor și apăsă butonul de lângă ascensor; ușile se deschiseră.

— Asta îmi place la tine, Richards. Nu te încurci cu jumătăți de măsură.

Richards păși în cabină. Ușile începură să se închidă.

— Ascunde-te, repetă Killian, apoi Richards rămase singur. Ascensorul se prăbuși către stradă.

Ușile liftului se deschisera direct în stradă. Un polițist stătea chiar acolo, în fața lui Nixon Memorial Park, dar nu se uită spre Richards când ieși din ascensor; își lovi gânditor palma cu bastonul și privi în burnița fină care acoperea totul.

Din cauza ploii, înserarea coborâse mai devreme asupra orașului. Luminile străluceau straniu prin beznă, iar în umbra Clădirii Jocurilor, trecătorii de pe Rampart Street erau doar siluete lipsite de substanță, așa cum Richards știa că este și el. Inspiră adânc aerul umed, cu iz de sulf. Era minunat, în ciuda gustului. I se părea că de-abia fusese eliberat din închisoare, și nu că trecuse dintr-o celulă în alta. Era bine. Era minunat.

Stai în preajma celor din clasa ta, spuse Killian. Avea dreptate, bineînțeles. Lui Richards nu trebuia să i se spună asta. Sau că pericolul cel mai mare avea să fie în Co-Op City, când armistițiul urma să înceteze, la amiaza zilei următoare. Dar până atunci avea să fie hăt departe.

Merse pe jos trei cvartale, apoi opri un taxi. Spera că Lib-Veul din cabină era stricat – cele mai multe așa erau – însă acesta funcționa perfect, și tocmai afișa ultimele nume ale celor care contribuiseră la realizarea *Fugarului*.

— Unde mergem?

— Robard Street. Adresa era la cinci cvartale de locuința lui Molie; după ce cobora, avea să se întoarcă pe jos.

Taxiul accelera, motorul vechi cu benzină oferind un concert de pistoane. Richards se lăsă pe spate în pernele de vinilin, sperând să rămână cât mai umbrat.

— Hei, exclamă șoferul, te-am văzut la Lib-Veu! Iești tipu' ăla, Pritchard!

— Pritchard. Așa-i, făcu resemnat Richards.

Clădirea blocurilor se micșora înapoia lor. În mintea lui, o umbră psihologică părea că se micșorează proporțional, în ciuda ghinionului cu taximetristul.

— Isuse, ai coaie, nenică. Să mor io. Zău c-ai. Păi, o să te halească. Ți dai seama? O să te facă bucățele. Zău c-ai coaie.

— Așa-i. Am două. Ca și tine.

— Do'ă! repetă șoferul. Era în extaz. Isuse, ie tare. Ie tare dă tot! Să vezi cân-o să-i zic lui nevastă-mea că te-am avut client. Ie moartă după Jocuri. Treb'e să te raportezi, da' fir-ar a dracu' n-o să iau nici o para. Taximetriștii treb'e să mai aib-un martor. Și cât sunt io dă băftos, nu te-

a văzut nimeni suind la mine.

— Așa-i, spuse Richards. Îmi pare rău că nu-i poți ajuta să mă omoare. Să-ți las un bilet în care să scriu c-am fost aici?

— Isuse, se poate? Ar fi...

Tocmai traversaseră Canalul.

— Lasă-mă aici, zise brusc Richards.

Scoase un neo-dolar din plicul primit de la Thompson, și-l puse pe scaunul de lângă șofer.

— Nu-i nevoie. Pentru tine ie pă gratis.

— Nu, spuse Richards.

— Dacă mi-ai lăsa biletu-ăla...

— Hai sictir, vierme.

Țâșni afară și porni spre Drummond Street. Înaintea lui, Co-Op City se înălța scheletic în amurg. Răcnetul taximetristului pluti după el?

— *De te-ar prinde cât mai repede, 'tu-ți morții mă-tii!*

Printr-o curte, printr-o gaură neregulată într-un gard ce separa două deșerturi de asfalt sterp; printr-un fantomatic șantier abandonat; oprindu-se în umbrele dese, la trecerea unei bande de motociclete, urlând, cu farurile strălucind în beznă precum ochii demenți ai unor vârcolaci. Apoi peste un ultim gard (tăindu-se la o mână), și ciocănea la ușa din spate a lui Molie Jernigan – de fapt, la intrarea principală.

Molie avea o prăvălie de amanet pe Dock Street, unde un tip cu destui bani de aruncat putea cumpăra un baston electric de poliție, revolvere, pistoale-mitralieră, heroină, Push, cocaină, truse de deghizare, o pseudofemeie din stiroflex, o târfă adevărată dacă erai prea strâmtorât să-ți permiți stiroflexul, adresa unui local de barbut, adresa unui club Pervert, sau o sută de alte lucruri ilegale. Dacă Molie n-avea ceea ce doreai, ți le putea comanda.

Inclusiv acte false.

Când deschise fereștrua din ușă și văzu cine ciocănise, zâmbi larg și rosti:

— De ce n-o ștergi, amice? N-ai trecut pe-aici.

— Neodolari, spuse Richards ca pentru sine.

Urmă o pauză. Richards își inspecta manșeta cămășii de parcă o vedea pentru prima dată.

Apoi zăvoarele și broaștele se deschiseră, rapid, ca și cum Molie se temea ca Richards să nu se răzgândească. Bărbatul intră. Se aflau în locuința lui Molie, în spatele prăvăliei, care era o magazie de ziare vechi, instrumente muzicale furate, camere video furate, și cutii cu produse de băcănie de la bursa neagră. Prin necesitate, Molie era un fel de Robin Hood; la sud de Canal, un cămătar nu rezista mult dacă era prea lacom. Molie îi taxa cât putea de mult pe viermii bogați din centru și vindea aici aproape la prețul oficial – uneori chiar sub preț, dacă vre-un tip era la ananghie. În felul acesta reputația lui în Co-Op City era excelentă, iar protecția perfectă. Dacă un polițist întreba vreo limbă din South City (și erau cu sutele) despre Molie Jernigan, informatorul afirma că Molie era un bătrânel senil care făcea câte un ciubuc și mai vindea la bursa neagră. Mai mulți mahări din centru, cu tendințe sexuale nefirești, ar fi putut spune poliției altceva, însă nu mai existau brigăzi de moravuri. Toți știau că, în general, viciile măcinau orice climat revoluționar. Faptul că Molie întreținea și un comerț relativ profitabil cu acte false, exclusiv pentru cei din cartier, nu se cunoștea în centru. Totuși, Richards își dădea seama, falsificarea de acte pentru cineva atât de căutat cum era el putea fi extrem de periculoasă.

— Ce acte? Întrebă Molie, suspinând și aprinzând o antică veioză cu suport flexibil, care îi inundă masa de lucru cu o lumină albă, strălucitoare. Se apropia de șaptezeci și cinci de ani, și sub razele atât de apropiate ale lămpii, părul lui părea din fire de argint.

— Permis de conducere. Livret militar. Legitimăție stradală. Carte de credit. Talon de pensie.

— Ușor. Șaisăzeci de mangoți, da nu pentru tine, Bennie.

— Le faci?

— Pentru nevastă-ta. Pentru tine, nu. Nu-mi bag capu-n laț pentru orice cretin ca Bennie Richards.

— Cât durează, Molie?

Bătrânul rânji sardonice.

— Pentru că-ți cunosc situația, o să mă grăbesc. O oră fiecare.

— Cristoase, cinci ore... am timp să-mi văd...

— Nu, nu se poate. Ești imbecil, Bennie? Săptămâna trecută te-a vizitat un polițist. Avea un plic pentru nevastă-ta. A venit c-o limuzină neagră și vreo șase ca el. I-a văzut Donnigan Clăpăugul. El stătea la colț și făcea o cișcă cu Gerry Hanrahan. Clăpăugul îmi zice totul. Știi că-i slab de minte.

— Știu, făcu nerăbdător Richards. I-am trimis niște bani. Ea cum...

— Cine-o știe? Cine-o vede? Molie înălță din umeri și-și dădu ochii peste cap, apoi așează tocuri și formulare albe în mijlocul cercului de lumină făcut de veioză. Sunt puși pe patru rânduri în jurul blocului, Bennie. Oricine ar veni să transmită condoleanțe ar ajunge într-o celulă, de vorbă cu niște bulane de cauciuc. Nici prietenii cei mai buni n-au nevoie de-așa ceva, n-o lasă nici pe nevastă-ta afară. Vrei un nume special pe astea?

— Nu contează atâta timp cât e anglo. Dumnezeu, Molie, da' trebuie să cumpere de mâncare. Și doctorul...

— L-a trimis pe puștiul lui Budgie O'Sanchez. Cum îl cheamă?

— Walt.

— Așa. Nu-i mai țin minte pe toți portoricanii și jidanii ăștia. Mă sclerozez, Bennie. M-am ramolit. Îl privi brusc pe Richards: Țin minte când Mick Jagger era un nume barosan. Tu nici nu știi cine a fost, este?

— Știu cine a fost, răspunse neatent Richards.

Se întoarse tulburat spre fereastra aflată la nivelul demisolului. Era mai rău decât crezuse. Sheila și Cathy erau și ele în cușcă. Cel puțin, până...

— N-au pățit nimic, Bennie, vorbe încetișor Molie. Dar, ține-te departe. Acum ești otrăvit pentru ele. Pricepi?

— Da, încuviință el.

Se simți deodată copleșit de o disperare neagră și oribilă. *Mi-e dor de casă*, se gândi, uimit, însă nu era doar atât, era mai rău. Totul părea ireal, defazat. Însăși țesătura existenței pâraia pe la cusături. Chipuri,

amestecându-se: Laughlin, Burns, Jansky, Killian, Molie, Cathy, Sheila...

Privi afară în beznă, tremurând. Molie se apucase de treabă, fredonând un cântec vechi din trecutul lui pustiit, ceva despre o fată cu ochii ca Bette Davis, cine dracu mai fusese și *aia*?

— A fost toboșar, rosti pe neașteptate Richards. Cu formația aia englezească, Bitels. Mick McCartney.

— Atâta știți voi, puștii. Voi, puștii, comentă Molie, aplecat peste masă.

Plecă de la Molie la zece minute după miezul nopții, ușurat de o mie două sute de neodolari. Cămătarul îi mai vânduse și câteva articole pentru deghizat: o perucă sură, ochelari, tampoane bucale și proteză dentară din plastic care-i transforma în mod subtil forma gurii.

— Încearcă să șchiopătezi puțin, îl sfătuisese Molie. Nu într-atât încât să atragi atenția. Puțin. Nu uita, oricine are puterea de a înțețoșa mințile oamenilor, dar n-o folosește. Nu știai chestia asta, este?

Richards n-o știa.

Conform noilor acte, era John Griffen Springer, comerciant de benzi text din Harding. Avea patruzeci și trei de ani, și era văduv. Nu avea statut de tehnician, dar asta era chiar mai bine. Tehnicienii aveau jargoanele lor.

Reveni pe Robard Street la 12:30, o oră potrivită pentru a fi bătut, jefuit sau ucis, însă o oră complet nepotrivită pentru a scăpa neobservat. Totuși, locuise toată viața în sudul Canalului.

Merse cam trei kilometri către vest, apoi traversă Canalul, aproape pe malul lacului. Întâlni câțiva drojdieri vagabonzi chefuind în jurul unui foc, mai mulți șobolani, dar nici un polițist. La 1:15 noaptea, traversa latura îndepărtată a țării-nimănuui, formată din depozite, bodegi ieftine și birouri navale din nordul Canalului. La 1:30 era înconjurat de îndeajuns de mulți rezidenți ai centrului, alergând spre următoarea distracție de moment, pentru a opri fără frică un taxi.

De data aceasta, șoferul nici nu-l privi.

— La aeroport, mormăi Richards.

— Gata, șefu!

Porniră. La 1:50 erau la aeroport. Richards șchiopătă pe lângă câțiva polițiști și paznici care-l ignorară. Cumpără un bilet până la New York, deoarece îi venise de la început în minte. Legitimarea se făcu în grabă și superficial. Luă naveta de 2:20. Înăuntru erau numai vreo patruzeci de pasageri, majoritatea oameni de afaceri sforăind și studenți. Polițistul din cabina de sticlă incasabilă moțâi întregul drum. După un timp, Richards ațipi și el.

Aterizară la 3:06, și Richards coborî și părăsi aeroportul fără nici un incident

La 3:15, taxiul cobora pe Lindsay Overway. Traversară Central Park în diagonală, și la 3:20, Ben Richards dispăru în cel mai mare oraș de pe fața Pământului.

Trase la hotelul Brant, o clădire modestă în East Side. Cartierul acela intra treptat într-un nou ciclu al bunăstării. Totuși, hotelul se afla la numai un kilometru de centrul păraginit al Manhattanului – de asemenea cel mai mare din lume. Trecându-se în registru, se gândi din nou la cuvintele lui Dan Killian la despărțire: *Stai în preajma celor din clasa ta.*

După ce coborâse din taxi, mersese până la Times Square, nedorind să ceară cameră la un hotel în primele ore ale dimineții. Petrecu cinci ore și jumătate, de la 3:30 la 9:00, într-un cinematograful Perverto non-stop. Încercase cu disperare să doarmă, însă în cele două rânduri când moțaise, se trezise brusc, simțind atingerea unor degete pe interiorul coapselor.

— Cât doriți să rămâneți, domnule? îl întreabă recepționarul, privind la înscrierea completată de Richards sub numele John G. Springer.

— Nu știu, îi răspunse, încercând o amabilitate blândă. Depinde de clienți.

Plăti șazeci de neodolari, reținând camera pentru două zile, și urcă cu liftul la etajul douăzeci și trei. Pe fereastră putea zări imaginea sumbră a sărăciei din East River. Și în New York ploua.

Odaia era curată, dar sărăcăcioasă; avea cameră de baie, iar apa de la closet uruia într-una, chiar după ce Richards îi repară plutitorul din bazin.

Comandă micul dejun: ou fiert cu pâine prăjită, suc de portocale și cafea. Chelnerului care aduse tava îi dădu un bacșiș ușor de uitat.

După ce mâncă, scoase recorderul și-l privi. Sub obiectiv exista o plăcuță metalică, cu inscripția INSTRUCȚIUNI. Citi:

1. Introduceți caseta în fanta A.
2. Reglați obiectivul cu ajutorul reticului.
3. Pentru înregistrarea sunetului, apăsați butonul B.
4. La terminarea casetei, aceasta este ejectată automat.

Durata de înregistrare: 10 minute.

Bun, își spuse Richards. Mă pot privi cum dorm.

Pusese aparatul lângă Biblia de pe masă și regla obiectivul asupra așternutului. Peretele dinapoia patului era gol; nu credea că cineva îl putea descoperi după detalii ale patului sau odăii. De la înălțimea aceea, sunetele străzii erau neglijabile, totuși avea să lase dușul să curgă.

Fu gata să apese pe buton și să treacă înaintea obiectivului fără să

se demachieze. Proteza și ochelarii îi putea scoate, nu însă și peruca. Își trase fața de pernă peste cap. După aceea apăsă butonul, merse la pat și se așeză.

— Bau-u, făcu el înspre uriașul public ce avea să vizioneze caseta în decursul serii, cu interes și spaimă. Voi nu vedeți, da-mi rîd de voi, labagiilor.

Se întinse pe spate, închise ochii și încercă să nu se gândească la absolut nimic Când caseta sări afară, după zece minute, adormise.

Când se trezi, era trecut de patru după-amiaza – deci vânătoarea începuse. De trei ore, dacă ținea seama și de fusul orar. Gândul îl înfiora.

Puse altă casetă în recorder, luă Biblia, și citi cele Zece Porunci într-una, timp de zece minute, cu fața de pernă peste cap.

În sertarul mesei existau plicuri, dar purtau antetul hotelului. Ezită, dar își dădu seama că nu conta. Era nevoit să-l creadă pe cuvânt pe Killian, care afirmase că Administrația Jocurilor n-avea să facă cunoscut lui McCone locul de unde fusese expediată caseta. Era nevoit să utilizeze poșta. Nu-i dăduseră și porumbei mesageri.

Lângă lift exista o cutie poștală și Richards strecură casetele înăuntru, bântuit de presimțiri dintre cele mai neplăcute. Deși autoritățile poștale nu aveau voie să încaseze recompense pentru raportarea localizării concurenților, totuși i se părea o acțiune teribil de riscantă. Alternativa, însă, ar fi fost descalificarea, și nu și-o putea permite.

Reveni în cameră, opri dușul (baia era plină de aburi), și se întinse pe pat, gândindu-se.

Cum să fugă? Care era cea mai bună cale?

Încercă să intre în pielea unui concurent obișnuit. Bineînțeles, primul impuls era un instinct pur animalic: Ascunde-te. Sapă-ți o vizuină și ghemuiește-te acolo.

Așa făcuse și el. Hotelul Brant.

Vânătorii se așteptau la așa ceva? Da. Nici n-aveau să caute un fugar. Ei aveau să caute un ins care se ascundea.

Îl puteau găsi în vizuina lui?

Ar fi dorit din tot sufletul să răspundă nu, însă nu putea. Deghizările lui nu erau rele, dar le făcuse în grabă. Nu mulți oameni au spirit de observație, totuși există câțiva întotdeauna. Poate că fusese deja remarcat. Recepționarul. Chelnerul care-i adusese micul dejun. Poate chiar unul dintre necunoscuții din cinematograful Perverto de pe Forty-second Street.

Puțin probabil, dar posibil.

Iar în privința adevăratei sale protecții – actele false de la Molie? Pentru câtă vreme erau bune? Șoferul de taxi care-l luase din Clădirea Jocurilor avea să anunțe că-l dusese în South City. Iar Vânătorii erau teribil, îngrozitor de buni. Urmau să tragă tare pe toate cunoștințele lui, de la Jack Crager la cățeaua aia de Eileen Jenner. Aveau să-i sperie, nu glumă. Și cât să dureze până când cuiva, poate unuia mai slab de

mintea, ca Donnigan Clăpăugul, să-i scape că Molie se mai ocupa și cu falsificări de acte? Și dacă-l găseau pe Molie, el era terminat. Cămătarul avea să reziste doar până încasa câteva; era îndeajuns de șiret să dorească câteva cicatrici vizibile, pe care să le afișeze prin cartier. Asta pentru ca prăvălia lui să nu ardă în mod inexplicabil peste noapte. Iar apoi? O simplă verificare a celor trei aeroporturi din Harding urma să descopere saltul nocturn al lui John G. Springer în Orașul Nebun.

Dacă-l găseau pe Molie...

Presupune că-l vor găsi. Trebuie să presupui asta.

Atunci trebuia să fugă. Unde?

Nu știa. Petrecuse toată viața în Harding, în Vestul Mijlociu. Nu cunoștea Coasta de Est; aici nu exista nici un loc unde se putea simți ca la el acasă. Atunci unde? Unde?

Mintea lui hărțuită și nefericită începu să plutească într-o morbidă visare cu ochii deschiși. Îl găsiseră pe Molie fără prea mari bătăi de cap. Scosese de la el numele lui Springer în numai cinci minute, după ce-i smulseseră două unghii și-i turnaseră gaz de brichetă în ombilic, amenințând să-i dea foc. Aflaseră numărul zborului lui Richards printr-un simplu telefon (bărbați bine făcuți, fără semne particulare, în haine identice din gabardină), și sosiseră în New York la ora două după-amiaza. Oamenii lor de aici obținuseră deja adresa lui Brant, verificând înregistrările hotelurilor din oraș, care erau zilnic centralizate pe calculator. Erau acum afară, înconjurând clădirea. Liftierii, recepționerii, hamalii și chelnerii fuseseră înlocuiți de Vânători. Șase urcau pe scara de incendiu. Alți cizinci ticsiseră toate trei lifturile. Alții soseau într-una cu perne de aer. Acum erau pe coridor, iar peste o clipă ușa avea să zboare în lături, și ei să năvălească înăuntru, un video bâzâind entuziast pe un tripod mobil deasupra umerilor voinici, înregistrând totul pentru posteritate în vreme ce ei îl transformau în șvaițer.

Richards tresări, asudat. N-avea nici măcar o armă, nu încă.

Fugi. Iute.

Boston era perfect, pentru început.

Părăsi camera la cinci după-amiaza și coborî la recepție.

Recepționarul îi zâmbi larg, probabil așteptându-și dintr-o clipă în alta schimbul de noapte.

— Bună ziua, domnule... ăă-ăă-ă...

— Springer, surâse Richards. Se pare că am dat lovitura, amice. Trei clienți care par... receptivi. O să mai rămân în hotel alte două zile. Se poate plăti anticipat?

— Bineînțeles, domnule.

Achită nota și, continuând să zâmbească, reveni în cameră. Coridorul era pustiu. Agăță de clanța ușii plăcuța cu NU DERANJAȚI, și se îndreptă grăbit spre scara de incendiu.

Avu noroc și nu se întâlni cu nimeni. Coborî la parter și se strecură neobservat afară, pe ușa de serviciu.

Ploaia se oprise, dar norii continuau să atârne, jos, deasupra Manhattanului. Văzduhul mirosea a acid de baterie. Richards renunță la șchiopătat și porni către autogara Authority Electric Bus. Pe autobuzele interstatale Greyhound se puteau cumpăra bilete fără verificarea identității.

— Boston, îi spuse casierului bărbos.

— Două's'trei de neo. Autobuzul trage fix la șase și cinșpe.

Îi întinse banii; mai avea ceva mai puțin de trei mii de neodolari. Mai era o oră până la plecare, și autogara era ticsită de călători, cei mai mulți din Armata Voluntară, cu beretele lor albastre și chipurile inexpressive, băiețoase, brutale. Cumpără o revistă Pervert, se așeză și și-o propti în față. În următoarea oră o privi, întorcând la răstimpuri câte o pagină pentru a nu atrage atenția prin nemișcare.

Când autobuzul trase la peron, se îndreptă spre ușile deschise, laolaltă cu ceilalți pasageri.

— Hei! Tu!

Richards privi peste umăr; un polițist alerga spre autobuz. Îngheță, și nu izbuti să fugă. O pârțică îndepărtată a creierului său răcnea, spunându-i că avea să fie ucis chiar acolo, chiar acolo în autogara mizerabilă, cu pavajul acoperit cu bucăți de gumă de mestecat, și cu pornografii mângălite pe zidurile murdare; avea să fie trofeul vreunui cretin de tablagiu.

— Opriți-l! Puneți mâna pe el!

Polițistul schimbă direcția. Richards își dădu seama că nu era cătuși de puțin vorba despre el. Era un puști murdar care alerga spre scări, cu geanta unei femei într-o mână, și doborându-i ca pe niște

popice pe cei care nu se fereau.

Atât el cât și polițistul dispărură din vedere, urcând scările în salturi de câte trei trepte. Mulțimea celor care plecau, veneau sau așteptau îi priviră cu interes câteva clipe, apoi reveniră la îndeletnicirile anterioare de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Richards se așeză la rând, tremurând, zgâlțâit de frisoane.

Se prăbuși pe unul din locurile din spate, și după alte câteva minute, autobuzul zumzăi ușor în susul rampei, se opri, și se alătură traficului. Polițistul și urmăritul se pierduseră printre călători.

„Dac-aș fi avut o armă, îl curățăm pe loc”, se gândi Richards.
„Dumnezeule. Oh, Dumnezeule.”

Și imediat după aceea: *Data viitoare nu va fi un hoț. Vei fi tu.*

Oricum, în Boston trebuia să facă rost de o armă. Cumva...

Și-l aminti pe Laughlin spunând că avea să-i arunce pe câțiva pe geam înainte de-a fi înhățat.

Autobuzul gonia spre nord, în amurg.

Asociația Tinerilor Creștini se afla pe Huntington Avenue. Era o clădire paralelipipedică uriașă, de stil vechi, cu zidurile înnegrite de vreme. Se înălța în mijlocul unuia dintre cartierele de vază ale Bostonului în urmă cu trei sferturi de veac. Stătea acolo ca un memento vinovat al altor timpuri, neoanele antice clipind spre cartierul plin de păcate al sălilor de distracții. Semăna cu scheletul unei idei ucise.

Când Richards intră în holul de la intrare, recepționistul discuta cu un puști negru, micuț și murdar, într-un pulover mortbal atât de mare încât îi ajungea până la genunchi. Obiectul disputei părea să fie un automat pentru gumă de mestecat, aflat în hol.

— Mi-a ușchit fisa, neică. Mi-a julit-o!

— Puștiule, dacă n-o întinzi de aici, îl chem pe paznicul nostru. Gata! Am terminat discuția.

— Da', futu-i mașina mă-sii, mi-a ușchit fisa!

— Termină cu înjurăturile, derbedeule!

Recepționarul, un tip sever de vreo treizeci de ani, îl prinse de pulover și-l scutură. Puloverul era mult prea mare ca să-l poată zgâlțâi și pe băiatul dinăuntru.

— Acum, șterge-o. Nu mai am ce discuta.

Văzând că vorbea serios, masca aproape comică de ură și sfidare de sub întunecata coafură afro a puștiului se preschimbă într-un rânjel de durere și neîncredere.

— Neică, da' era singura mea fisă. Mașin-aia dă gume mi-a ușchit-o!

— Îl chem chiar acum pe paznic.

Recepționarul se **întoarce** către consola centralei telefonice. Sacoul lui, pescuit de la solduri, fâlfâi obosit în jurul fundului slăbănog.

Puștiul lovi cu piciorul masca din plastotel a automatului, apoi o rupse la goană.

— Gura mă-tii d-alb!

Recepționarul privi după el, fără să apese pe butonul paznicului, adevărat sau imaginar. Zâmbi către Richards, dezvăluindu-și dantura galbenă, cu câțiva dinți lipsă.

— Nu mai poți discuta cu ei. Dacă aș fi șeful Rețelei, i-aș ține pe toți în cușcă.

— Chiar i-a înghițit fisa? întrebă Richards, semnând în registru drept John Deegan din Michigan.

— Oricum o furase. Ah, bănuiesc că i-a înghițit-o. Însă dacă i-aș da

o fisă, până diseară m-aş trezi cu două sute de golani, pretinzând acelaşi lucru. Unde învaţă să vorbească aşa? Asta aş dori să ştiu. Părinţii lor nu se ocupă deloc de ei? Cât rămâneţi, domnule Deegan?

— Nu ştiu. Am venit pentru nişte afaceri.

Încercă un surâs unsuros, şi când îl simţi bun, îl lărgi. Recepţionarul îl recunoscuse instantaneu (poate din propria imagine, reflectându-se din adâncimile teighelei de imitaţie de marmură, lustruită de un milion de coate) şi-i răspunse la fel.

— Face 15,50 dolari, domnule Deegan. Îi împinse o cheie, legată de o limbă din lemn uzată. Camera 512.

— Mulţumesc.

Îi plăti. Din nou, nici o legitimare. Slavă Domnului pentru Tinerii Creştini.

Se îndreptă către lifturi şi privi în lungul coridorului, spre Biblioteca Religioasă din stânga. Era slab luminată, cu globuri galbene pătate de muşte; un bătrân cu trenzi şi galoşi răsfoia un tom, întorcând paginile încet şi metodic, cu un deget umezit, tremurător. Din locul unde se afla, Richards îi putea auzi respiraţia şuierată, înecată, şi încercă un amestec de milă şi dezgust.

Liftul zăgăni oprindu-se, şi uşile se deschiseră, fâşâind şovăielnic. Când intra, îl auzi pe recepţionar repetând:

— O abominaţie şi o ruşine. I-aş pune pe toţi în cuşcă.

Ridică ochii, gândindu-se că i se adresase lui, însă recepţionarul nu-l privea.

Holul era pustiu şi tăcut.

Etajul cinci duhnea a urină.

Coridorul era destul de îngust pentru ca Richards să înceapă să se simtă claustrofob, iar mocheta, care ar fi putut să fie roșie, se uzase pe mijloc până la urzeală. Ușile erau toate vopsite într-un gri industrial, iar pe câteva se zăreau urmele unor lovituri recente de picior, sau răngi. La fiecare douăzeci de pași, tăblițe anunțau că ÎN ACEASTĂ CLADIRE FUMATUL ESTE INTERZIS PRIN DISPOZIȚIA ȘEFULUI POMPIERILOR. În mijloc exista o baie comună, și mirosul de urină deveni brusc mai pătrunzător. Era un miros pe care Richards îl asocia automat disperării. Oamenii se agitau permanent înapoia ușilor cenușii, aidoma animalelor în cuști – animale prea groaznice, prea înspăimântătoare pentru a fi văzute. Cineva intona un fel de Ave Maria, iarăși și iarăși, cu o voce în care se simțea băutura. Dinapoia altei uși se auzeau zgomote ciudate, plescăite. Un refren country-western înapoia alteia („Sunt sigur și n-am / nici măcar un ban / de telefon...”). Târșâit de picioare. Scârțâitul solitar de arcuri de pat ce putea însemna un bărbat ajuns la propria mână. Plânsete. Râsete. Mormăielile isterice ale unui conflict între bețivi. Iar înapoia acestora, tăcere. Și tăcere. Și tăcere. Un bărbat cu pieptul hidos de scofâlcit trecu pe lângă Richards fără să-l privească, cu un săpun și un prosop, purtând pantalon gri de pijama legați cu sfoară. În picioare avea papuci din carton.

Richards descuie ușa camerei sale și intră. De cartea cealaltă a ușii exista o bară de siguranță, și-o folosi. Un pat cu cearșafuri aproape albe și o pătură din surplusurile cazone. O masă la care lipsea al doilea setar. Pe un perete un tablou cu Iisus. Un cuier din oțel cu două umerase într-un colț. Fereastra neagră. Era 10:15.

Își puse haina în cuier, își scoase pantofii, și se întinse pe pat. Își dădea seama cât de mizerabil, și neștiut, și vulnerabil era el în lume. Universul părea că se strânge și zăngăne și vuieste în jurul lui, precum o rablă imensă și indiferentă gonind în josul unei pante și spre marginea unui hău fără fund. Buzele începură să-i tremure, apoi plânse puțin.

Nu dădu drumul recorderului. Rămase privind tavanul care se crăpase într-un milion de fisuri neregulate, precum smalțul unui vas ars prea mult. Îl urmăreau de opt ore. Câștigase până acum opt sute de dolari din salariul primit. Dumnezeuule, nu-și câștigase nici măcar avansul.

Și scăpase propria lui apariție pe Lib-Ve. Exact, așa era. Spectacolul

cu gluga pe cap.

Unde erau Vânătorii? Încă în Harding? New York? Sau în drum spre Boston? Nu, așa ceva nu se putea! Autobuzul nu avusese nici un control pe autostradă. Părăsise pe furiș cel mai mare oraș din lume, și se afla aici sub un nume fals. Nu-i putuseră da de urmă. Sub nici o formă.

Aici putea rămâne în siguranță cel mult două zile. După aceea, avea de ales: spre nord, spre New Hampshire și Vermont, sau spre sud, cu destinația Hartford sau Philadelphia, sau chiar Atlanta. Mai la est se găsea oceanul, iar dincolo de el Anglia și Europa. Era o idee interesantă, dar probabil imposibil de realizat. Traversarea cu avionul necesita acte de identitate, de când Franța era sub incidența legii marțiale, și dacă ar fi fost posibil să se strecoare ca pasager clandestin, descoperirea ar fi însemnat sfârșitul rapid și definitiv al întregii afaceri. Iar vestul era în afară de orice discuție. În vest te frigeau imediat.

Cine nu vrea să se frigă, să nu bage mâna-n foc. Cine spusese asta? Molie ar fi știut. Smiorcăi puțin și se simți mai bine.

Auzi de undeva sunetul unui aparat de radio.

Ar fi fost bine să facă rost de armă acum, în seara asta, dar era prea obosit. Călătoria îl obosise. Condiția de fugar îl obosise. Și știa, într-un mod instinctiv mai profund decât rațiunea, că foarte curând putea dormi într-o rigolă rece ca un octombrie, sau într-un șanț năpădit de buruieni.

Măine seară, arma.

Stinse lumina și se culcă.

Era din nou ora spectacolului.

Richards stătea cu spatele spre recorder, fredonând tema muzicală din *Fugarul*. Purta pe cap o față de pernă întoarsă pe dos astfel încât să nu se vadă monograma Tinerilor Creștini.

Recorderul îi inspira un umor creativ despre care n-ar fi crezut niciodată că îl are. Se considera mai degrabă dur, aproape complet lipsit de umor. Posibilitatea unei morți apropiate îi descoperise un filon comic aparte.

Când caseta sări afară, decise s-o lase pe a doua pentru după-amiază. Odaia pustie îl plictisea, și poate că aveau să-i vină și alte idei.

Se îmbracă încet, apoi se apropie de geam și privi afară.

Traficul de joi dimineața aglomera Huntington Avenue. Ambele trotuare erau ticsite de pietoni care se deplasau încet. Unii dintre ei examinau Faxurile Servicii galben strălucitoare. Cei mai mulți mergeau pur și simplu. Se părea că la fiecare colț exista un polițist. Richards îi putea auzi în minte: *Mișcă! N-ai unde să te duci? Nu staționa, vierme.*

Așa încât avansai până la colțul următor, care era identic cu cel dinainte, și erai îndemnat mai departe. Puteai încerca să te înfurii, dar de cele mai multe ori te dureau prea tare picioarele.

Richards cântări riscul de-a ieși pe coridor și merge la duș. În cele din urmă, hotărî că n-avea să se întâmple nimic. Ieși cu un prosop pe umăr, nu se întâlni cu nimeni, și intră în baie.

Izurile de urină, fecale, vomă și dezinfectant se amestecau. Bineînțeles, toate ușile toaletelor fuseseră smulse. Pe un perete cineva mângălise cu litere mari de o jumătate de metru MUIE LA REȚEA. Părea că fusese mânios când o făcuse. Într-un pisoar era o grămăjoară de fecale. Cineva trebuie să fi fost beat mort, se gândi Richards. Câteva muște leneșe se târau peste ele. Nu-l scârbea; spectacolul era obișnuit; totuși se felicita că-și luase pantofii.

La duș era pustiu. Podeaua era din gresie crăpată, pereții acoperiți cu faianță, brăzdată pe jos cu dăre groase de murdărie. Deschise la maxim robinetul fierbinte al dușului ruginit, și așteptă cu răbdare cinci minute până apa se limpezi, apoi se spală rapid. Folosi o coajă de săpun găsită pe jos; Tinerii Creștini fie neglijaseră să lase săpun în camere, fie femeia de serviciu îl luase pe al lui.

Pe drumul spre cameră, un bărbat cu buză-de-iepure îi dădu un pliant.

Richards își puse cămașa, se așeză pe pat și aprinse o țigară. Îi era foame, însă avea să aștepte seara ca să iasă din clădire.

Plictiseala îl aduse înapoi la fereastră. Numără diferite tipuri de automobile – Forduri, Chevroleturi, Winturi, Volkswagenuri, Plymouthuri, Studebakeruri, Rombler-Supremes. Primul care ajungea la o sută câștiga. Un joc imbecil, dar mai bun decât nimic.

În susul lui Huntington Avenue era Universitatea Northeastern, și exact vis-a-vis de Tinerii Creștini se afla o librărie automată. În vreme ce număra mașinile, Richards îi privea pe studenți intrând și ieșind. Difereau clar de cititorii Faxurilor Servicii; aveau părul tuns mai scurt, și toți păreau că poartă tricouri scoțiene, care era ultima modă în cămine. Treceau prin gloată, și intrau să-și cumpere cărțile cu un aer de superioritate stingheritoare, ce-i lăsă un amuzament acru lui Richards. Locurile de-cinci-minute din fața librăriei se ocupau și se eliberau de mașini sport, sclipitoare, adesea străine. Cele mai multe aveau pe geamurile din spate abțibildurile universităților: Northeastern, M.I.T., Boston, Harvard. Majoritatea cititorilor de faxuri le tratau ca făcând parte din decor, însă câțiva le priveau cu o tânjală timpă și disperată.

Un Wint ieși din locul aflat chiar în fața ușii, și în locul lui intră un Ford, oprindu-se la doi centimetri deasupra asfaltului, când șoferul, un individ tuns foarte scurt, cu o țigară lungă de un sfert de metru, o puse în punctul mort. Vehiculul se aplecă puțin când pasagerul, un fante într-o jachetă de vânătoare, maro cu alb, coborî și intră în magazin.

Richards oftă. Numărătoarea mașinilor era un joc cretin. Fordurile își conduceau principalul adversar cu 78 la 40. Rezultatul avea să fie tot atât de previzibil cât și următoarele alegeri.

Cineva ciocăni la ușă și Richards se încordă ca un arc.

— Frankie? Iești-năuntru, Frankie?

Richards tăcu. Încremenit de spaimă, făcea pe statuia.

— Te caci pă tine, Frankie. Urmă chicotitul unui râs de bețiv și pașii se îndepărtară. Un ciocănit la următoarea ușă: Iești-năuntru Frankie?

Inima lui Richards își relua încet bătăile.

Fordul plecă și un altul îi luă locul. Numărul 79. La dracu!

Dimineața se prefăcu în amiază, apoi ora unu. Richards știa asta după clopotele unor biserici din depărtare. Ca o ironie, bărbatul care trăia oră după oră, n-avea un ceas.

Acum juca o variantă a jocului cu mașini. Fordurile erau două puncte, Studebaketurile trei, Winturile patru. Câștiga primul care ajungea la cinci sute.

Cam după cincisprezece minute observă tânărul în jachetă de vânătoare alb cu maro, rezemându-se de stâlpul unui felinar de după librărie și citind afișul unui concert. Nu era atenționat să nu staționeze; de fapt, poliția părea că-l ignoră.

Te sperie și umbrele, vierme. Data viitoare o să-i vezi în colțuri. Numără

un Wint cu bara îndoită. Un Ford galben. Un Studebaker vechi cu un cilindru pneumatic defect, şuierând la fiecare ciclu. Un Volkswagen nou intră în joc. Alt Wint. Un Studebaker.

Un bărbat fumând o țigară lungă de un sfert de metru stătea nepăsător în stația de autobuz din colț. Era singurul din stație. Richards urmărise atent mersul autobuzelor, și știa că următorul avea să vină peste vreo patruzeci și cinci de minute.

Simți o răceală cuprinzându-i testiculele.

Un bătrân într-un treni negru, urât, se rezemă, neglijent de clădire.

Doi tipi în tricouri scoțiene coborâră dintr-un taxi, discutând înflăcărați, și începură să studieze meniul din vitrina restaurantului Stockholm.

Un polițist se apropie de bărbatul din stația de autobuz și vorbea ceva cu el. După aceea se îndepărtă.

Cu o spaimă îndepărtată, amortită, Richards observă că mulți cititori de Faxuri hoinăreau acum mult mai încet. Hainele și mersul lor păreau ciudat familiare, de parcă mai fuseseră pe acolo de multe ori iar Richards de-abia acum îi remarcă – în maniera aceea nesigură, tulburătoare prin care recunoști glasurile morților în vise.

Și polițiștii erau mai mulți.

„Mă înconjoară”, își spuse. Gândul îi declanșă o panică neajutorată.

Nu, îl corectă mintea lui. Te-au înconjurat deja.

Richards merse rapid la baie, păstrându-și calmul, ignorându-și teroarea așa cum cineva aflat pe un acoperiș foarte înalt ignoră înălțimea. Dacă avea să scape, o putea face numai păstrându-și cumpătul. Dacă intra în panică, aveau să-l termine rapid.

La duș cineva cânta o melodie la modă, cu un glas spart și monoton. Spălătorul și pisoarele erau pustii.

Ideea îi venise de la sine, pe când stătea la fereastră și-i privea, adunându-se în felul acela sinistru. Dacă nu i-ar fi venit, se gândi, ar fi continuat să stea acolo, precum Aladin urmărind fumul lămpii care se transformă într-un djin atotputernic. Folosise trucul pe când era puști, ca să fure ziare din subsolurile Dezvoltărilor. Molie le cumpăra cu patru cenți kilogramul.

Cu o mișcare bruscă a încheieturii, rupse din perete un suport metalic pentru periute de dinți. Era puțin ruginit, dar asta nu conta. Se îndreptă spre lift, îndreptând suportul.

Chemă liftul, și după o veșnicie acesta coborî de la opt. Era gol. Slavă Domnului, era gol.

Păși înăuntru, privi rapid către coridor, apoi se răsuci către panoul de comandă. Lângă butonul pentru subsol exista o fantă de cheie. Administratorul avea o cartelă specială pe care o introducea acolo. O celulă foto-electrică examina cartela, și apoi se putea apăsa pe buton și coborî la subsol.

Și dacă nu merge?

Lasă asta. Nu te gândi la asta acum.

Încordându-se în anticiparea unui eventual șoc electric, Richards băgă capătul îngust al suportului de periute în fantă și, în același timp, apăsa pe butonul de subsol.

Dinăuntru panoului de control se auzi un zgomot ce semăna cu o scurtă înjurătură electronică. Apoi un șoc slab, înțepător, îi străbătu brațul. Și... atât. După aceea grilajul pliant din alamă se întinse, ușile se închiseră și liftul porni, zgâlțâindu-se nefericit, în jos. Din fanta panoului se răsuca un firicel de fum albastru.

Richards stătea cât mai departe de ușă și privea numerele fulgerând în descreștere. Când se aprinse P, motorul aflat undeva sus de tot scrâșni, și se păru că ascensorul avea să se oprească. Apoi, după un moment (poate după ce aprecie că-l speriasse îndeajuns pe Richards), coborî iarăși. Peste douăzeci de secunde ușile se deschiseră și bărbatul ieși în uriașul subsol, slab iluminat. De undeva se auzea apă picurând, și un șobolan alergând. Altfel, subsolul era numai al lui.

Deocamdată.

Conducte de încălzire uriașe, ruginite, acoperite cu pânze de păianjeni, se încrucișau alandala pe sub tavan. Când boilerul porni brusc, Richards aproape răcni de spaimă. Afluxul de adrenalină în membre și inimă fu dureros, pentru o clipă aproape doborându-l.

Văzu că și aici existau ziare. Mii de ziare, așezate în teancuri și legate cu sfoară. Șobolanii își făcuseră culcușurile prin ele. Familii întregi îl priveau cu ochii roșii, suspicioși.

Începu să meargă, îndepărtându-se de lift, și se opri cam la jumătatea subsolului. De un stâlp era fixată o cutie mare pentru siguranțe, iar rezemate de aceasta mai multe scule. Richards luă o rangă și merse mai departe peste pardoseala din ciment crăpat, cercetând-o cu atenție.

Aproape de peretele opus, în stânga lui, găsi scurgerea principală pentru apa de ploaie. Se apropie de ea, privind-o, și întrebându-se undeva în adâncul minții dacă Vânătorii știau deja unde se află.

Capacul conductei era din oțel perforat. Avea diametrul de un metru, și într-o parte exista o fantă de deschidere. Richards băgă ranga pe acolo, apoi apăsă cu piciorul pe ea. Își strecură degetele sub marginea capacului și trase. Acesta căzu pe ciment cu un zăngănit ce împrăstie șobolanii.

Dedesubt conducta cobora sub un unghi de patruzeci și cinci de grade, și Richards aprecie că nu putea fi mai largă de șaptezeci și cinci de centimetri. Era foarte întunecată. Brusc, claustrofobia îl sufocă. Prea îngustă pentru a manevra înăuntru, aproape prea mică pentru a respira. Dar n-avea de ales.

Trase capacul cât mai aproape de conductă, ca să-l poată apuca dinăuntru. Apoi merse la cutia siguranțelor, forță lacătul cu ranga și o deschise. Era gata să scoată siguranțele, când îi veni altă idee.

Se duse până la ziarele care zăceau în mormane, îngălbenite și prăfuite de-a lungul peretelui estic. După aceea, pescui din buzunar plicul de chibrituri cu care-și aprinsese țigările. Mai erau trei bețe. Smulse o foaie de hârtie și făcu o torță; o vârî sub braț și aprinse un chibrit. Primul se stinse din cauza curentului. Al doilea îi căzu din mână tremurândă și sfârâi pe betonul umed.

Al treilea rămase aprins. Îl apropie de torță, și înflori o flacără galbenă. Un șobolan, simțind probabil ce avea să urmeze, trecu în goană peste piciorul lui și dispăru în beznă.

Simțea acum un imbold extraordinar de a se grăbi, totuși așteptă până ce flacăra crescuse de un sfert de metru înălțime. Nu mai avea alte

chibrituri. Încetișor, o vâri într-o fisură a peretelui de ziare care îi ajungea la înălțimea pieptului și așteptă până văzu că focul se întindea.

Urișul rezervor de motorină folosită la încălzirea Tinerilor Creștini era construit în peretele alăturat. Putea exploda. Richards credea că avea să explodeze.

O luă la fugă, reveni la cutia cu siguranțe și începu să le smulgă dinăuntru. Scosese mai mult de jumătate înainte să se stingă luminile din subsol. Pipăind, porni spre conductă, ajutat și de lumina pâlpâitoare, tot mai puternică, a focului.

Coborî mai întâi picioarele înăuntru, după aceea se strecură și el. Când creștetul îi ajunsese sub nivelul pardoselii, se propti cu genunchii în pereții conductei și ridică brațele deasupra capului. Mergea încet. Avea prea puțin spațiu ca să se miște. Lumina flăcărilor era strălucitoare acum, iar pârlăturile acopereau orice alt sunet. Apoi degetele lui băjbăitoare găsiră marginea conductei și lunecară mai departe până apucară capacul. Îl trase încetișor, sprijinindu-l tot mai mult cu mușchii gâtului.

Când aprecie că buza capacului ajunsese pe poziție, smuci puternic.

Capacul căzu cu un *clang*, dându-i peste cap încheieturile mâinilor. Richards își relaxa genunchii, și lunecă în jos precum un băiețel pe tobogan. Conducta era plină de mazăgă, și alunecă fără probleme vreo patru metri până acolo unde conducta devenea orizontală. Tălpile i se opriră în porțiunea orizontală și rămase acolo ca un bețiv rezemat de un stâlp.

Nu putea trece însă în al doilea segment. Cotul era prea brusc.

Claustrofobia deveni imensă, sufocantă. *Prins, îi bolborosea mintea. Prins în capcană, blocat, blocat...*

Un urlet metalic i se adună în gâtlee dar îl înfrână.

Calmează-te. I-adevărat, e foarte nasol, e îngrozitor, dar trebuie să ne găsim calmul. Mult, mult calm. Pentru că suntem la capătul conductei și nu putem sui și nici nu putem coborî, și dacă MOTORINA explodează o să fim prăjiți de vii și...

Încetișor, începu să se zbată, rotindu-se, până ce ajunsese cu pieptul rezemat de conductă, în locul spatelui. Măzga acționa ca un lubrifiant, ajutându-l. Acum era lumină în conductă, și din ce în ce mai cald. Capacul perforat proiecta umbre de zăbrele pe chipul lui chinuit.

Proptit în piept și pânțe, cu genunchii îndoiți în direcția corectă, putea luneca mai mult, lăsându-și picioarele în conducta orizontală până ajunsese în genunchi. Tot zadarnic. Fesele se opriseră în cotul ceramic de deasupra traseului orizontal.

Foarte slab, pe fundalul pârlăturilor focului, i se păru că aude țipete și comenzi, dar s-ar fi putut să fie doar imaginația lui, acum supraexcitată și febrilă.

Începu să-și flexeze mușchii coapselor și pulpelor într-un ritm epuizant, și încetul cu încetul genunchii începură să-i lunece spre înapoi. Ridică brațele deasupra capului, ca să aibă mai mult spațiu, și acum obrazul îi era lipit de mâzga conductei. Era aproape gata să pătrundă, își arcui spatele cât putea mai mult și începu să se împingă cu palmele și fruntea, singurele care îi puteau oferi un sprijin.

Când începuse să creadă că n-avea loc, și că pur și simplu avea să rămână acolo, fără să se poată mișca în nici o direcție, fundul și soldurile îi țâșniră brusc în conducta orizontală, precum un dop de șampanie. Se zgârie îngrozitor pe spinare când genunchii îi lunecară, și cămașa i se ridică până la omoplați. Se găsea acum în porțiunea orizontală, cu excepția capului, și a brațelor care erau aproape smulse din umeri. Le coborî, retrăgându-se încetișor, apoi se opri, gâfâind, cu fața brăzdată de mâzgă și excremente de șobolani, pielea de pe spate zgâriată și însângerată.

Conducta se îngusta mai mult; de fiecare dată când inspira, umerii îi atingeau metalul. *Slavă Domnului că-s nemâncat.*

Icnind, începu să se retragă în bezna necunoscută a conductei.

Avansă lent, ca o cârțiță, cam cincizeci de metri. Apoi rezervorul de motorină din subsolul Tinerilor Creștini explodează cu un bubuit care stârni atâtea vibrații de rezonanță în pereții conductei, încât aproape îi sparse timpanele. Zări o lumină albă, de parcă luase foc o încărcătură de fosfor. Lumina trecu treptat în galben, apoi într-o strălucire roșiatică. După câteva clipe, un val de aer fierbinte îl izbi în față, obligându-l să-și plece capul, strângând din ochi.

Recorderul din buzunar se bălăngănea și zăngănea când încercă să-și iuțească retragerea. Conducta începuse să se încălzească de la explozia colosală și incendiul de undeva deasupra. Richards nu avea intenția să se coacă acolo precum un cartof.

Transpirația îi curgea pe chip, brăzdând murdăria neagră cu care se mânjise în conductă, și făcându-l să semene, în lumina slabă și pâlpâitoare a focului reflectat, cu un indian pictat pentru război. Acum pereții erau prea fierbinți ca să poată fi atinși.

Continuă să se retragă, sprijinindu-se numai pe genunchi și coate, lovind din când în când conducta cu fundul. Gâfâia întretăiat și scurt, ca un câine. Aerul era fierbinte, cu gustul unsuros al motorinei, neplăcut de respirat. Începu să-l încerce durerea de cap, vârându-i pumnale înapoia ochilor.

O să mor pârlit aici. O să mor pârlit.

Apoi, brusc, picioarele îi spânzurară în gol. Încercă să privească pe sub burtă, să vadă ce era, dar ochii îi erau orbiți de lumina exploziei. Trebuia să riște. Continuă să se retragă, până ajunse cu genunchii în dreptul buzei conductei, și atunci își coborî prudent picioarele.

Pantofii îi intrară în apă rece, parcă de gheață după dogoarea conductei.

Noua conductă cotea la nouăzeci de grade, și era mult mai mare - îndeajuns ca să umble aplecat. Apa murdară și vâscoasă îi ajungea până la glezne. Se opri numai pentru o clipă să privească înapoi conducta mai mică, cu cerculețul luminat în capăt, de reflexia focului. Faptul că putea zări lumina de la o distanță atât de mare, însemna că **fusesse** cu adevărat o explozie de proporții.

Fără tragere de inima, Richards se strădui să se convingă că Vânătorii n-aveau să-l considere mort în infernul din subsolul Tinerilor Creștini, dar poate că n-aveau să descopere pe unde scăpase decât abia după stingerea incendiului. I se părea o apreciere corectă. Totuși, corect i se păruse și faptul că nu-i puteau da de urmă în Boston.

Poate că nici nu ți-au dat. De fapt, ce ai văzut?

Nu. Ei fuseseră! O știa. Vânătorii. Degajau până și izul răului. Plutise în sus, până la camera de la etajul cinci pe invizibili curenți psihici.

Un șobolan înotă pe lângă el, apropiindu-se o clipă și privindu-l cu ochișori scânteietori.

Richards îl urmă, plescăind, în direcția în care curgea apa.

Stătea lângă scară privind în sus, uluit de lumină. Circulația nu era prea mare, ceea ce era bine, însă lumina...

Lumina era surprinzătoare deoarece i se păruse că umbla de nu știu câte ore prin canale. În beznă, fără să vadă nimic, și auzind doar gălgâitul apei, plescăitul vreunui șobolan, și vuietele fantomatice din alte conducte („ce se întâmplă dacă trage cineva apa la closet peste capul meu”, se întrebaseră morbid Richards), simțul timpului îi fusese complet dat peste cap.

Acum, privind la capacul aflat la vreo cinci metri deasupra lui, văzu că afară nu se întunecase încă. Capacul avea mai multe găurele rotunde, și raze de lumină de grosimea unui creion îi apăsau monezi de soare pe piept și umeri.

De când ajunsese aici nu trecuse nici o pernă de aer; doar ocazional câte un vehicul greu de sol, și o bandă de Honde. Acestea din urmă îl făcuseră să creadă, că, mai degrabă din noroc decât datorită vreunui instinct de orientare, izbutise să ajungă în miezul orașului – la cei asemenea lui.

Cu toate acestea, nu avea curaj să iasă înainte de căderea întunericului. Pentru a-și trece timpul, luă recorderul, băgă o casetă și începu să-și filmeze pieptul. Știa că banda era „ultra-rapidă”, capabilă să se folosească de orice sursă luminoasă, și nu vroia să dezvăluie prea mult din ceea ce-l înconjura. De data aceasta, nu vorbi și nici nu făcu alte giumbușlucuri. Era prea obosit.

Când caseta se termină, o puse lângă cealaltă. Ar fi dorit să poată scăpa de bănuiala sâcâitoare – aproape o siguranță – că înregistrările îl deconspirau. Trebuia să fie o cale prin care să scape de asta. *Trebuia*.

Se așeză pe cea de-a treia treaptă a scării și așteptă înserarea. Era hăituit de aproape treizeci de ore.

Puștiul negru, de șapte ani, se apropie mai mult de intrarea fundăturii, privind strada.

Pe caldarâm fusese o mișcare bruscă, într-un loc unde nu era nimic. Niște umbre se clintiră, se opriră, se mișcară din nou. Capacul canalului se ridica. Se opri iarăși, și ceva – un ochi? – sclipi. După aceea, capacul lunecă într-o parte, zăngănind.

Cineva (sau *ceva*, se gândi băiatul puțin speriat) ieșea de acolo. Poate că era dracul, care ieșea din iad ca să-l înhațe pe Cassie, își spuse el. Mama zicea că avea să ajungă în rai, să fie cu Dicky și ceilalți îngeri. Băiatul credea că era o vrajă. Toți mergeau în iad după ce mureau, și dracul îi împungea în fund cu o furcă. Văzuse o poză a dracului în cărțile ușchite de Bradley din Biblioteca Publică Boston. Raiul era pentru drogații cu Push. Dracul era Omul.

Ar fi putut să fie dracul, se gândi când Richards ieși pe jumătate din canal, și se aplecă pentru o secundă pe asfaltul crăpat și peticit, pentru a-și trage răsuflarea. N-avea coadă sau coarne, nici nu era roșu ca în carte, dar arăta al naibii de rău, și nebun.

Acum împingea capacul într-o parte, și acum... acum, Doamne sfinte, alergia spre fundătură.

Puștiul icni, încercă să fugă, și căzu pe jos.

Încercă să se ridice, agățându-se cu disperare de ziduri, și dracul îl prinse brusc.

— Nu mă-mpunge! răcni, dar nu se auzi decât o șoaptă răgușită. Nu mă-mpunge cu furca, 'tu-i...

— Ș-ș-ș! Taci! Taci!

Dracul îl scutură, făcându-i dinții să-i clănțâne în gură, și băiatul amuți. Dracul privi în jur, înspăimântat. Expresia de pe chipul lui era aproape amuzantă în groaza ei teribilă. Îi amintea băiatului de unul din tipii aia comici din *Înoată cu crocodilii*. Ar fi izbucnit în râs, dacă n-ar fi fost și el atât de speriat.

— Nu ești dracu', zice băiatul.

— O să vezi că sunt, dacă țiți.

— N-o să țiți, rosti disprețuitor băiatul. Ce, crezi că vreau să mă belești? Ce naiba, nici măcar nu-s atât de mare ca să variez.

— Știi vreun loc mai retras unde putem merge?

— Nu m-omori, nenică. N-am nimica.

Ochii puștiului, albi în înserare, se ridicară spre el.

— N-o să te omor.

Ținându-l de mână, băiatul îl conduse din fundătura acoperită cu

gunoaie, în alta. La capătul acesteia, înainte de a ajunge între pereții lipsiți de ferestre a două clădiri înalte, intră într-un coteț făcut din cărămizi și placaje. Era cu puțin mai înalt de un metru, și Richards se lovi la cap înăuntru.

Băiatul trase peste intrare o bucată murdară de țesătură neagră și moșmondi ceva. Peste o clipă, o lumină slabă le dezvălui chipurile; puștiul legase un becuț la o veche baterie de automobil.

— Io am șutit-o, vorbi el. Mi-a zis Bradley cum s-o repar. Iel are cărți. Am și-o pungă de fise. Ți-o dau dacă nu m-omori. Să nu m-omori. Bradley ie-n Cuțitari. Dacă m-omori, o să te bată de-o să te caci pă tine și-o să te pună să-l mănânci.

— Nu omor pe nimeni, replică nervos Richards. În nici un caz, băiețuși.

— Nu-s băiețuș! Io-am șutit bateria-asta!

Privirea jignită îl făcu pe Richards să surâdă.

— Bine. Cum te cheamă, puștiule?

— Nu-s puști. Apoi, morocănos: Stacey.

— Bun, Stacey. Bun. Sunt urmărit. Mă crezi?

— Da, iești urmărit. Doar n-ai ieșit din canalul ăla ca să cumperi poze cu femeii. Îl examina atent pe Richards. Ești popo? Le greu de zis cu-atâta murdărie pe tine.

— Stacey, am... Se opri și-și trecu degetele prin păr. Când vorbi din nou, păru că discută de unul singur: Trebuie să mă-ncred în cineva, și apare un puști. Un *puști*. Isuse, n-ai nici măcar șase ani, băiete.

— Fac opt în martie, se enervă băiatul. Sor-mea Cassie, are cancer, adăugă el. Țipă toată ziua. De-asta-mi place aici. Io am șutit bateria. Vrei o priză, șefu?

— Nu, și nu-ți doresc nici ție. Vrei doi mangoți, Stacey?

— Păi, cum dracu'! Neîncrederea îi apărui în ochi: Doar n-ai ieșit din canalul ăla cu doi mangoți. Mănânci căcat.

Richards scoase un neodolar și-l întinse băiatului. Acesta îl privi cu o uimire vecină cu spaima.

— Mai capeți unul dacă-l aduci pe fratele tău, spuse Richards și adăugă iute: O să ți-l dau pe șest, ca să nu-l vadă. Dar să vină singur.

— Nu-ncerca să-l omori pe Bradley, nenică. O să te bată de-o să te caci pă tine...

— Și-o să mă pună să-l mănânc. Știu. Fugi și adu-l. Așteaptă până o să fie singur.

— Trei mangoți.

— Nu.

— Nenică, pentru trei mangoți po' să-i iau lui Cassie ceva dă la farmacie. N-o să mai țipe atâta.

Bărbatul se schimbă la față de parcă fusese izbit de cineva nevăzut.

— Bine. Trei.

— Neodolari, insistă Stacey.

— Da, pentru Dumnezeu, *da*. Adu-l. Și dacă-i aduci pe presari, nu mai capeți nimic.

Băiatul se opri, pe jumătate ieșit din coșmelia lui.

— Iești tâmpit dacă crezi așa. P-ăștia-i urăsc mai mult ca pe toți. Și decât pe dracu!

Plecă, un puști de șapte ani cu viața lui Richards în mâinile lui murdare, zgâriate. Bărbatul era prea obosit ca să-i mai fie cu adevărat frică. Stinse becul, se lăsă pe spate și adormi.

Tocmai începuse să viseze, când instinctele lui atât de încercate îl treziră. Zăpăcit, într-un loc scufundat în beznă, începutul unui coșmar îl încercă pentru o clipă și crezu că un uriaș câine polițist îl vâna, o înspăimântătoare armă organică, înaltă de doi metri. Aproape că strigă, înainte ca mormăitul lui Stacey să-l aducă la realitate:

— Dacă mi-a spart becu', îl...

Băiatul fu admonestat cu un sâsâit. Cârpa de la ușă se mișcă, și Richards aprinse lumina. Îl privea pe Stacey și un alt negru. Noul venit avea în jur de optsprezece ani, era îmbrăcat cu bluzon de motociclist, și-l examina pe Richards cu un amestec de ură și interes.

Un șiș făcu clic și scânteie în mâna lui Bradley.

— Dac-ai arme, dă-le jos.

— N-am.

— Nu cr... Se opri și ochii i se lărgiră. Hei! Ești tipu' de la Lib-Ve. I-ai ras pe Creștinii de pe Huntington Avenue. Chipul întunecat se despică într-un rânjel în partea lui inferioară: Ziceau c-ai prăjit cinci gabori. Asta înseamnă probabil cin'spe.

— A ieșit din canal, interveni cu importanță Stacey. Io am știut de la-nceput că nu ie dracu'. Io am știut că-i v'un nasol. Nu-l tai, Bradley?

— Ia mai taci și lasă bărbații să discute.

Bradley intră complet înăuntru, ghemuindu-se, și se așeză vis-a-vis de Richards, pe o ladă de portocale ruptă.

Își privi cuțitul, păru surprins să-l vadă, și-l închise.

— Răscolesc peste tot după tine, nenică, rosti în cele din urmă.

— Îmi dau seama.

— Unde vrei s-ajungi?

— Nu știu. Trebuie s-o șterg din Boston.

Bradley tăcu, gândindu-se.

— Trebuie să vii acasă cu mine și Stacey. Avem de vorbit și n-o putem face aici. E prea riscant.

— Bine, încuviință obosit Richards. Mi-e indiferent.

— O luăm prin spate. Gaborii patrulează peste tot. Acu știu de ce.

Când Bradley ieși, Stacey îl izbi pe Richards în fluierul piciorului. Pentru o clipă, bărbatul îl privi, neînțelegând, apoi își aminti, îi strecură trei neodolari și Stacey îi făcu să dispară.

Femeia era foarte bătrână; Richards se gândi că nu văzuse niciodată pe cineva atât de bătrân. Purta un capot din bumbac imprimat, cu o ruptură mare sub braț; un sân obosit și zbârcit i se bălăngănea acolo în vreme ce gătea alimentele cumpărate cu neodolarii lui Richards. Degetele îngălbenite de nicotină tăiau, rădeau și curățau de coajă. Picioarele, lățite până la forma unor barcaze grotești, erau încălțate în papuci din molton roz. Părul părea încrețit de un fier ținut cu o mână tremurătoare; era tras spre spate, într-un fel de piramidă, de către plasa răsucită care se desfăcuse la ceafă. Fața ei era o deltă a timpului, nu cafenie sau neagră, ci sură, brăzdată de o infinitate de riduri, zbârcituri și piei. Gura lipsită de dinți manevra cu dibăcie țigara, suflând norișori de fum albăstrui ce păreau că atârna în fața și spatele ei, precum mănunchiuri de bile albastre. Se mișca înainte și înapoi, descriind un triunghi între tocător, cratiță și masă. Dresurile din bumbac îi erau rulate la genunchi, iar între ele și tivul fluturând al capotului, varicele se întindeau ca niște arcuri.

Apartamentul era bântuit de stafia verzei de-mult-dispărute.

Într-un dormitor îndepărtat, Cassie, țiță, plânse, apoi amuți. Bradley îi explicase lui Richards, cu un fel de rușine furioasă, că nu trebuia s-o bage în seamă. Avea cancer la ambii plămâni, iar acum îi cuprinsese gâtul și stomacul. Avea cinci ani.

Stacey plecase afară.

Pe când vorbea cu Bradley, mirosul înnebunitor al cărnii puse la fiert laolaltă cu legume și bulion începu să se împrăstie prin odaie, alungând varza și făcându-l pe Richards să-și dea seama cât era de flămând.

— Te-aș putea turna, nenică. Te-aș putea mierli și să-ți fur toate lovelele. Să predau cadavrul. Mai câștig o mie de mangoți și să trec p-o stradă mai bună.

— Nu cred c-ai face-o, spuse Richards. Știi că n-ai putea.

— Oricum, de ce te-ai băgat în asta? Întrebă nervos Bradley. De ce ești fraierul lor? Ești în gât după parale?

— Pe fetița mea o cheamă Cathy, rosti Richards. E mai mică decât Cassie. Are pneumonie. Și ea plânge tot timpul.

Bradley tăcu.

— S-ar putea însănătoși. Nu-i ca... a voastră. Pneumonia nu-i mai rea decât o răceală. Însă îți trebuie medicamente și un doctor. Astea costă bani. Era singurul fel în care puteam face rost de bani.

— Tot ești un fraier, vorbi Bradley cu un ton sec. Juma' din lume îți

dă muie în fiecare seară la șase jum'ate. În lumea asta mai bine să te cureți, ca Cassie.

— Nu cred așa ceva.

— Atunci, ești mai tare ca mine, nenică. Mai de mult l-am băgat pe unu-n spital; cu un buzunar în burtă. Un tip cu lovele. M-au vânat trei zile gaborii. Da' tu ești mai tare ca mine. Luă o țigară și o aprinse: Poate c-o să rezști toată luna. Un miliard de dolari. O să-ți trebuiască să-ți cumperi un tren ca să-i poți duce, ce gura mă-sii!

— Nu mai înjura, lăudat fie Domnul, rosti bătrâna care tăia morcovii.

Bradley n-o băgă în seamă.

— Atunci tu și nevastă-ta și puștoaica o să fiți pe bune. Ai deja două zile.

— Nu, făcu Richards. Jocul e trucat. Ai văzut chestiile alea care i le-am dat lui Stacey să le pună la cutie, când a plecat după cumpărături? În fiecare zi trebuie să trimit câte două până la miezul nopții.

Îi explică lui Bradley regulile, precum și bănuiala lui că-l urmăriseră în Boston datorită ștampilei poștale.

— Asta se-aranjează ușor.

— Cum?

— Nu contează. Îți zic mai târziu. Cum o ștergi din Boston? Ești periculos. I-ai șucărit rău de tot, când i-ai mierlit p-ăia la Creștini. O dă diseară la Lib-Ve. Și chestiile alea filmate cu sacul pe cap. Mișto! Mamă, se enervă el, când e gata mâncarea? Murim dracu' de foame.

— Acușă, răspunse bătrâna.

Trânti un capac peste cratița ce bolborosea încetișor și intră în dormitor, la fetiță.

— Nu știu, spuse Richards. Cred c-o să-ncerc să iau o mașină. Am niște acte false, da' n-am curaj să le folosesc. O să fac ceva – să-mi pun niște ochelari de soare – ca s-o frig de aici. Mă gândeam s-ajung în Vermont și dup-aia să trec în Canada.

Bradley pufni și se ridică să ia farfurii.

— Au blocat deja toate ieșirile din oraș. Un gagi cu ochelari de soare e și mai suspect. O să te faci pilaf până să faci zece kilometri.

— Atunci nu știu. Dacă rămân aici, o să te bage la complicitate.

Bradley începu să așeze masa.

— Să zicem că facem rost de-o mașină. Tu ai mangoții. Eu am un nume care nu-i dat în urmărire. Pe Milk Street e un țigan care poa' să-mi vândă un Wint pentru trei sutare. O să-l pun pe-un tovarăș de-al meu să-l șofeze până-n Manchester. Acolo o să fie meserie, pentru că ei te știu blocat în Boston. Mănânci mamă?

— Da, și lăudat fie Domnul. Ieși din dormitor: Sora ta a adormit.

— Bun. Umplu trei farfurii cu tocană, apoi se opri: Unde-i Stacey?

— Zicea că merge la farmacie, răspunse mama îndesând mâncarea cu o viteză amețitoare în gura știrbă. Zicea că ia medicamente.

— Dacă fură de la cineva, îi rup oasele, făcu Bradley așezându-se.

— Nu-i nevoie, interveni Richards. Are bani.

— Să știi că noi nu luăm pomană, față-palidă.

Richards râse și-și puse sare în mâncare.

— Dacă n-ar fi fost el, probabil că acum eram la morgă. Sunt bani câștigați cinstit.

Bradley se aplecă înainte, concentrându-se asupra farfuriei. Niciunul nu mai vorbi, până nu terminară de mâncat. Richards și Bradley, câte două porții; bătrâna trei. Când își aprindeau țigările, se auzi o cheie scârțâind în broască, și toți încremeniră până apăru Stacey, cu o privire vinovată, speriată și excitată. Ținea într-o mână o pungă maro, și-i dădu mamei o sticlură de medicamente.

— Ie medicamente-a-ntâia, spuse el. Moș Curry m-a-ntrebat dacă unde am doi dolari și șaptescinci de cenți să iau medicamente și i-am zis să mi-o sugă.

— Nu mai vorbi urât, căci Satana te va-mpunge cu furca, se răsti mama. Treci și mănâncă.

Ochii băiatului se lărgiră:

— Mamă, ie carne-acolo!

— Nu, ne-am căcat noi, făcu Bradley.

Puștiul ridică ochii, văzu că fratele său glumea, chicoti, și începu să înfulece.

— Farmacistul n-o să meargă la poliție? întrebă Richards.

— Curry? Nu. Știe că mai e de stors de la noi. Știe că Cassie are nevoie.

— Ce spuneai de Manchester?

— Așa. Păi, Vermont nu-i bun. Nu-s de-ai noștri. Gabori răi de tot. O să-l pun pe vreun tovarăș mai pe felie, ca Rich Goleon, să ducă Wintul în Manchester și să-l lase într-un garaj automat. Eu cu tine venim cu altă mașină. Strivi țigara. În portbagaj. Pe drumurile secundare bagă numa' d-ăia cu termen redus. O luăm pe 495.

— Cam periculos pentru tine, spuse Richards.

— Păi n-o fac degeaba. Când o muri Cassie, nu vreau să fie îngropată ca un câine.

— Lăudat fie Domnul, rosti bătrâna.

— Tot e periculos.

— Dacă v'un gabor mârâie la Bradley, îl bate de se cacă pe el, interveni Stacey, ștergându-se la gură.

Când îl privi pe Bradley, ochii îi scânteiară de admirație.

— Vezi că-ți curg balele pe cămașă, slăbănogule, spuse Bradley. Îi trase o castană în cap: Ai început s-o iei la frecat, slăbănogule? Nu ești destul de mare, este?

— Dacă ne prind, o să te mierlească și pe tine, vorbi Richards. Cine-o să aibă grijă de băiat?

— Se descurcă și singur dacă se-ntâmplă ceva. El și cu mama. Nu ia droguri. Așa-i, Stacey?

Stacey scutură hotărât din cap.

— Și știe că dacă-i găsesc înțepături în brațe, îl omor în bătaie. Așa-i, Stacey?

Stacey încuviință.

— Și-n plus, banii nu strică. Suntem amărâți. Așa că nu mai zice nimic despre asta. Știu eu mai bine ce am de făcut.

Richards își termină țigara în tăcere, în vreme ce Bradley merse să-i dea medicamentele lui Cassie.

Când se trezi era încă beznă, și ceasornicul lui interior îi spuse că era în jur de patru și jumătate. Cassie începuse să țipe, și Bradley se sculase. Toți trei dormeau în dormitorul cel micuț, Stacey și Richards pe jos. Mama dormea cu Cassie.

Printre șuierăturile respirației profunde a lui Stacey, Richards îl auzi pe Bradley ieșind din odaie. Apoi, zăngănitul unei linguri în chiuvetă. Țipetele fetei deveniră gemete izolate care se stinseră treptat. Richards îl putea simți pe Bradley stând undeva în bucătărie, nemișcat, așteptând să se potolească. Se întoarse, se așeză, slobozi un vânt, apoi arcurile patului scârțâiră când se întinse.

— Bradley?

— Ce-i?

— Stacey zicea c-are numai cinci ani. Așa-i?

— Da.

— Cum de-are cancer pulmonar la cinci ani? Nu știam că se poate la vârsta asta. Leucemie, da. Nu și cancer pulmonar.

Dinspre pat se auzi un chicotit amar.

— Ești din Harding, așa-i? Care-i indicele poluării în Harding?

Argoul urban îi dispăruse din glas, făcându-l să pară ireal.

— Nu știu. Nu-l mai anunță la buletinele meteo. Nu l-au mai anunțat de... nici nu mai știu când. De mult.

— În Boston nu-l mai anunță din 2020. Le e frică. N-ai nici un filtru nazal, este?

— Termină cu prostiile. Costă două sute la solduri. În tot anul trecut n-am avut două sute. Tu ai?

— Nu, șopti Bradley. Tăcu, apoi continuă: Stacey are unul. Eu l-am făcut. I-am făcut și mamei, lui Rich Goleon și la alți câțiva.

— Faci mișto de mine?

— Nu.

Tăcu. Richards era sigur că Bradley cântărea ceea ce spusese deja față de lucrurile mult mai importante pe care le mai avea de spus. Se întreba cât anume ar fi fost prea mult. Când vorbi din nou, o făcu ezitând:

— Noi am citit mult. Rahaturile de la Lib-Ve sunt pentru proști.

Richards mormăi încuviințând.

— Gașca, știi... Unii sunt numai cu motoarele, știi? Nu-i interesează decât să-i caftească pe albi. Totuși unii dintre noi mergem la bibliotecă de pe la doispe ani.

— În Boston poți intra fără legitimație?

— Nu. Și nu-ți dă legitimația dacă n-ai în familie pe cineva cu venitul de cinci mii pe an. Punem mâna pe câte un puști cu lovele și-i șutim legitimația. Ne ducem cu rândul. Avem un costum pe care-l îmbrăcăm când ne ducem. Făcu o pauză: Dacă râzi de mine, te tai, nenică.

— Nu râd.

— La început citeam numai porno. După aceea, când s-a îmbolnăvit Cassie, am început cu poluarea. Toate cărțile cu indicii de poluare, și nivelele smogului, și filtrele nazale le țin în secțiunea specială. Ne-am făcut o cheie după un mulaj. Știai că în 2012 toți din Tokio erau obligați să poarte filtre nazale?

— Nu.

— Rich și Dink Moron au construit un analizor de poluare. Dink a copiat desenul dintr-o carte, și l-am făcut din cutii de cafea și chestii demontate de la mașini. E ascuns într-o fundătură. În 1978 aveau o scară a poluării aerului, numerotată de la unu la douăzeci. Pricepi?

— Da.

— Când ajungea la doișpe, uzinele, sau ce dracu producea poluarea, trebuiau să se închidă până la schimbarea vremii. A fost lege până în 1997, când Congresul Revizionist a abrogat-o. Silueta de pe pat se ridica într-un cot: Fac prinsoare că știi pe mulți cu astm, este?

— Sigur ca da. Am avut și eu. Asta-i din aer. Ce naiba, oricine știe să stea în casă când o cald și înnorat, și nu bate pic de vânt...

— Inversiune de temperatură, rosti mohorât Bradley.

— ... și mulți fac astm, sigur că da. În august și septembrie aerul e ca siropul de tuse. Da' cancerul pulmonar...

— Ce spui tu nu-i astm. E emfizem.

— Emfizem?

Richards răsuci cuvântul pe toate fețele. Nu-i putea găsi o definiție, deși părea familiar.

— Ți se umflă toate țesuturile din plămâni. Inspiri, și inspiri, dar tot te sufoci. Este că știi mulți din ăștia?

Richards se gândi. Știa. Știa pe mulți care muriseră așa.

— Despre asta nu se vorbește, continuă Bradley, de parcă i-ar fi citit gândurile. Acum, în Boston nivelul de poluare este douăzeci într-o zi bună. Asta echivalează cu fumatul a două pachete de țigări pe zi. Într-o zi nasoală ajunge și la patruzeci și doi. Ai bătrâni mor pe capete. Pe certificatele de deces scrie astm. Da' e din cauza aerului, numai și numai a aerului. Și-l paradesc într-una, furnalele mari merg zi și noapte. Așa vor barosanii. Filtrele alea nazule de două sute de dolari sunt o porcărie. Două bucăți de material izolan și la mijloc nițică vată mentolată. Atât. Singurele bune sunt alea de la General Atomics. Și pe alea nu și le pot permite decât barosanii. Nouă ne-au dat Lib-Veul ca să nu mai ieșim în stradă și să mierlim fără necazuri. Cum îți place? Cel

mai ieftin filtru G-A de pe piață e șase mii de neodolari. Ăla care l-am făcut lui Stacey, după carte, a costat zece dolari. Am folosit o fărâmbă atomică mai mică de-o gămălie de ac. Am scos-o dintr-o proteză auditivă, pe care am cumpărat-o cu șapte dolari de la amanetări.

Richards nu spuse nimic. Era uluit.

— Când o să moară Cassie crezi c-o să scrie cancer pe certificatul de deces? Pe dracu, o să scrie astm. Altfel s-ar putea speria cineva. Cineva ar putea să-și facă legitimație de cititor, și să afle că din 2015, cancerul pulmonar a crescut cu șapte sute la sută.

— Chiar așa-i? Sau le inventezi acum?

— Am citit într-o carte. Nenică, ne omoară. Lib-Veul ne omoară. E ca un scamator care te face să te uiți cum cad fursecuri din decolteul asistentei, în vreme ce el scoate iepuri din pantaloni și-i pune în pălărie. Se opri și apoi adăugă visător: Uneori mă gândesc c-aș putea da totul în vileag, dac-aș vorbi zece minute la Lib-Ve. Să le spun. Să le arăt. Fiecare individ ar putea deține un filtru, dacă Rețeaua ar dori-o.

— Și eu-i ajut, spuse Richards.

— Asta nu-i vina ta. Ești urmărit.

Chipul lui Killian și al lui Arthur M. Burns se înălțară înaintea lui Richards. Ar fi dorit să-i zdrobească, să-i calce în picioare. Ba și mai bine, să le ia filtrele nazale și să-i arunce în stradă.

— Oamenii-s furioși, rosti Bradley. Vreme de treizeci de ani, au avut pică pe albi. Le trebuie doar un motiv. Un motiv... un motiv...

Richards alunecă în somn, cu repetiția în urechi.

Richards rămase toată ziua înăuntru, în vreme ce Bradley plecă să aranjeze cu mașina și cu cel care avea s-o ducă în Manchester.

Bradley și Stacey apărură pe la șapte, și Bradley porni Lib-Veul.

— Gata, nenică. Plecăm diseară.

— Nu chiar acum?

Bradley zâmbi fără voioșie.

— Nu vrei să te vezi în cel mai populr program din America?

Richards descoperi că voia, și când apăru genericul *Fugarului*, privea fascinat.

Din mijlocul unui spot strălucitor, într-un ocean de întuneric, Bobby Thompson se uita drept în camera de luat vederi.

— Priviți, rosti el. Acesta este unul dintre lupii ce umblă printre noi.

Pe ecran apăru un prim-plan uriaș al lui Richards. Rămase acolo câteva clipe, apoi se topi într-o altă imagine, de această dată a falsului John Griffen Springer.

Din nou Thompson, cu o expresie gravă:

— În seara aceasta, mă adresez în special locuitorilor Bostonului. Ieri după-amiază, cinci polițiști au pierit într-o moarte înfiorătoare, în flăcările din subsolul Asociației Tinerilor Creștini din Boston, uciși de acest criminal care a pus o capcană vicleană, nemiloasă. Cine este el în astă-seară? *Unde* este el astă-seară? Priviți-l! Țineți-l minte!

Thompson dispăru și începu prima din cele două casete filmate de Richards în decursul dimineții. Stacey le expediase de la o cutie poștală de pe Commonwealth Avenue, din partea opusă a orașului. Recorderul fusese ținut de bătrână, după ce acoperiseră cu cearșafuri ferestrele și toate mobilele din cameră.

— Pentru toți care vă uitați acum, rosti apăsător imaginea lui Richards. Nu tehnicienii, nu tipii din vile – adică nu rahații. Voi, cei care locuiți în Dezvoltări, și-n ghetouri și-n blocurile ieftine. Voi, cei din bandele de motocicliști. Voi, șomerii. Voi, puștii arestați pentru droguri pe care nu le aveți și crime pe care nu le-ați comis, deoarece Rețeaua vrea să fie sigură ca nu vă adunați și nu discutați împreună. Vouă vreau să vă spun despre o hotărâre criminală de-a vă lipsi până și de...

(Brusc, sunetul deveni un amestec de fluierături, pârlături și țuituri. După încă o clipă, dispăru complet. Buzele lui Richards se mișcau, dar nu se auzea nimic.

— Se pare că s-a pierdut sonorul, interveni calm Bobby Thompson,

dar n-avem nevoie să mai ascultăm delirurile anarhiste ale acestui criminal pentru a ne da seama cu cine avem de-a face, nu?

— Nu! răcni publicul din sală.

— Ce veți face dacă-l vedeți pe stradă?

— ÎL RAPORTĂM!

— Și ce-o să facem noi, când îl vom găsi?

— ÎL UCIDEȚI!

Richards izbi cu pumnul în brațul șubred al singurului fotoliu din bucătăria-sufragerie.

— Nenorociții dracului!

— Ce credeați, c-o să te lase pe post? întrebă batjocoritor Bradley. Nu, nenică. Mă și mir c-au lăsat începutul.

— Nu m-am gândit la asta...

— Îmi dau seama.

Începu a doua casetă. În ea, Richards le ceruse spectatorilor să intre în biblioteci, să solicite permise și să afle adevărul. Citise o listă de cărți referitoare la poluarea apei și aerului pe care i-o dăduse Bradley.

Imaginea lui Richards deschise gura.

— Lua-v-ar dracu pe toți, rosti imaginea. Buzele păreau că articulează alte cuvinte, însă câți dintre cei două sute de milioane care urmăreau emisiunea aveau să-și dea seama. Lua-i-ar dracu pe toți polițiștii. Lua-o-ar dracu pe Administrația Jocurilor. O să-l ucid pe orice polițist îmi iese-n cale. O să...

Continua în același stil, iar lui Richards îi venea să-și astupe urechile și să fugă din cameră. Nu-și dădea seama dacă vocea îi era imitată de cineva, sau era o sinteză făcută din benzi audio.

Când caseta se sfârși, ecranul se împărți în două: chipul lui Thompson și stop-cadrul lui Richards.

— Iată-l, vorbi Thompson. Bărbatul care va ucide. Bărbatul care va atâta o armată de infractori de-ai lui, ca să terorizeze străzile, să violeze, să incendieze și să distrugă. Bărbatul care va minți, va înșela, va ucide. Toate astea le-a mai făcut. Benjamin Richards! Glasul avea tonalitatea poruncitoare, de gheață a Vechiului Testament: Privești? Dacă da, să știi că ți s-au plătit banii însângerați. O sută de dolari pentru fiecare oră acum, cincizeci și patru – de libertate. Și un surplus de cinci sute de dolari. Câte o sută pentru fiecare din acești cinci bărbați.

Pe ecran începură să apară chipuri de polițiști tineri. Fotografiile fuseseră făcute probabil în decursul unui exercițiu de absolvire al Academiei de Poliție. Păreau adolescenți, plini de viață și speranță, mișcător de vulnerabili. Foarte încet, o trompetă cânta onorul militar.

— Iar acestea..., acum vocea lui Thompson era scăzută și răgușită de emoție,... acestea erau familiile lor.

Neveste surâzând, pline de speranțe. Copii făcuți să zâmbească în fața obiectivului. Mulți copii. Înghețat, îngreșat, dezgustat, Richards lasă capul în jos, apăsându-și dosul palmei peste gură.

Mâna caldă și puternică a lui Bradley îl atinse pe gât.

— Hei, nu! Nu, nenică. Asta-i șmecherie. Vrajă! Probabil c-au fost de fapt niște duri d-ăia bătrâni...

— Taci, spuse Richards. Taci. Taci. Te rog. Taci.

— Cinci sute de dolari, vorbea Thompson, și glasul îi era plin de o ură infinită și dispreț. Din nou pe ecran, chipul lui Richards, rece, dur, golit de orice sentimente cu excepția unei expresii de sete de sânge. Cinci polițiști, cinci neveste, nouăsprezece copii. Înseamnă cam șaptesprezece dolari și douăzeci și cinci de cenți pentru fiecare mort, văduvă și orfan. Da, da, lucrezi ieftin, Ben Richards. Iuda a căpătat treizeci de arginți, dar tu nu ceri nici măcar atât. Undeva, chiar în această clipă, o mamă îi spune băiețușului ei că tatăl nu va mai veni niciodată acasă, deoarece un om rău și lacom, cu un pistol...

— Ucigașul! O femeie plângea. Ucigaș nenorocit și blestemat! O să te-omoare Dumnezeu!

— Omorâți-l! răcnea publicul, iar peste toți glasul lui Thompson:

— Priviți-l! Și-a căpătat banii însângerați – dar cei care ridică sabia va pieri de sabie. Și fie ca mâinile tuturor oamenilor să fie ridicate împotriva lui Benjamin Richards!

Ură și spaimă în toate vocile, transformându-se într-un vuiet scandând: Nu, n-aveau să-l raporteze. Aveau să-l linșeze dacă-l zăreau.

Bradley stinse aparatul și se întoarse către el.

— Asta te-așteaptă, nenică. Ce zici?

— Poate c-o să-i omor, rosti gânditor Richards. Poate că, înainte să mă termine, o să sui la etajul nouăzeci al locului ăla și-o să-i frig pe viermii care au făcut toate astea. Poate c-o să am bafta să-i rad pe toți.

— Termină! izbucni sălbatic Stacey. Nu mai vorbi de-asta!

În cealaltă încăpere, Cassie își dormea somnul ei sedat, de moarte.

Bradley nu îndrăznise să facă găuri în portbagaj, așa încât Richards se făcuse ghem, cu gura și nasul lipite de punctulețul luminos care era gaura cheii. Bradley scosese și garnitura de etanșeizare interioară a capacului, și pe-acolo mai răzbătea puțin aer.

Perna de aer se ridică zgâlțâindu-se, și Richards se izbi cu capul de capac. Bradley îi spusese că drumul avea să dureze cel puțin o oră și jumătate, cu două sau poate mai multe opriri la punctele de control. Înainte de a închide portbagajul îi dăduse un revolver mare.

— Controlează cam o mașină din zece, îi spusese. Îi deschid portbagajul, se uită peste tot. Șansele sunt bunele, un'șpe la unu. Dacă n-ai baftă, rade câțiva porci.

Mașina se legăna peste străzile desfundate ale orașului interior. O dată se auzi răcnetul unui puști și bubuitul unui pietroi. După aceea, de jur împrejur zgomotele traficului și tot mai multe opriri la semafoare.

Richards stătea nemișcat, strângând ușor pistolul în mână, și amintindu-și cât de diferit arăta Bradley în costum. Era un Dillon Street sobru, la două rânduri, cenușiu ca pereții de bancă. Era completat cu o cravată maro și un ac fin de aur cu emblema Asociației Naționale pentru Sprijinul Oamenilor de Culoare. Bradley făcuse saltul de la jerpelitul membru al unei bande (păzea, gravidele; avorturi garantate) la un om de afaceri distins, care știa exact ce poziție îi conferea culoarea pielii.

— Arăți grozav, spuse Richards. De fapt, e de-a dreptul incredibil.

— Lăudat fie numele Domnului, completase mama.

— Bănuisem că vei aprecia transformarea, prietene, rostise Bradley cu demnitate. Sunt managerul districtual al companiei Raygon Chemicals. Am inițiat câteva afaceri prospere în această zonă. Bostonul este un oraș minunat. Oameni foarte sociabili.

Stacey începuse să chicotească.

— Gălăgia, cioară, se răstise Bradley. Altfel te bat de te caci pă tine.

— Îi imiți așa dă bine, continuase Stacey să chicotească, neintimidat. Iești dat dracu' dă haios.

Acum mașina coti la dreapta, pe o suprafață mai netedă, și coborî într-o spirală. Erau pe o rampă de intrare. Fie pe 495, sau pe varianta ei. Richards simțea ace de tensiune în picioare.

Unu la un'șpe. Nu-s șanse rele.

Mașina mări viteza și garda la sol, intră pe autostradă, apoi încetini brusc și înainta lent. Teribil de aproape, un glas răcnea cu o

regularitate monotonă:

— Trageți pe dreapta... pregătiți permisul și înmatricularea...
trageți pe dreapta... pregătiți...

Deja. Începuse deja.

Ești periculos, nenică.

Într-atât de periculos încât să controleze o mașină din opt? Sau una
din șase? Sau pe toate?

Mașina se opri. Ochii lui Richards se mișcau aidoma unor iepuri
încolțiți. Strânse revolverul.

— Vă rog să coborâți, domnule, rostea vocea autoritară, plictisită. Permisul și înmatricularea, vă rog.

O portieră se deschise și se închise. Motorul zumzăia încetișor, menținând mașina la doi centimetri deasupra șoselei.

— ... managerul districtual al companiei Raygon Chemicals...

Bradley făcându-și numărul. Dumnezeu, dacă n-avea actele care-i trebuiau? Dacă nu exista o Raygon Chemicals?

Portiera din spate se deschise și cineva începu să cotrobăie pe banchetă. Se părea că polițistul („sau Garda Guvernamentală?” se întrebă Richards într-un colț al minții) era gata să se târască în portbagaj după el. Portiera se trânti. Pașii ocoliră mașina. Richards își umezi buzele și strânse mai puternic arma. În fața ochilor săi tremurară imagini de polițiști morți, chipuri angelice pe trupuri contorsionate, porcine. Se întrebă dacă polițistul avea să-l ciuruiască cu automatul când avea să-l vadă ghemuit acolo, ca o salamandă. Se întrebă dacă Bradley avea să încerce să fugă. Era pe punctul de-a urina în pantaloni. Nu mai făcuse așa ceva de când era puști, și fratele lui îl gâdila până făcea pe el. Da, toți mușchii de acolo, de jos, scăpau de sub control. Avea să pună glonte exact acolo unde se uneau fruntea și nasul polițistului, împroșcându-i creierii și așchii de craniu spre cer.

„Alți câțiva orfani. Da. Bun. Iisus mă iubește, o știu, mi-o spune vezica. Iisus Cristoase, ce face, demontează bancheta? Sheila, te iubesc atât de mult, dar cât te vor ține șase miare? Poate un an, dacă nu te vor omorî pentru ele. Apoi iarăși pe stradă, în sus și-n jos, traversând la colț, legănându-și șoldurile, flirtând cu portofelul gol. Hei, domnule, ți-o fac și p-asta, i-o pisicuță curată, fetiță, să te-n-văț cum...”

O palmă lovi capacul portbagajului, nepăsătoare, în trecere. Richards își înăbuși un răcnet. Praf în nări, mâncărime în gâtleej. Biologia de liceu, stând în ultima bancă, scrijelind inițialele lui și ale Sheilei pe pupitrul vechi: *Strănutul este o funcție a mușchilor involuntari.*

„O să strănut de-o să răsună toată șoseaua, dar e chiar lângă mine și-o să trag direct în muie și...”

— Ce aveți în portbagaj?

Glasul lui Bradley, glumeț, ușor plictisit:

— Un cilindru de rezervă care îmi face probleme. Am cheia în contact. Stați s-o aduc.

— Nu v-am cerut.

Cealaltă portieră din spate se deschise; se închise.

— Puteți pleca.

- Țineți-vă pe poziție băieți. Sper să-l prindeți.
- Dă-i drumul, domnule. Bagă viteză.

Cilindrii gemură. Mașina se înălță și accelerează. Încetini o dată și probabil i se făcu semn să treacă. Richards fu zgâlțâit când vehiculul se ridică și schimbă viteza. Răsuflarea îi ieșea în gemete slabe. Nu-i mai venea să strănute.

Drumul păru că dură cu mult peste o oră și jumătate, și au mai fost opriți de două ori. Prima fusese o verificare de rutină a permisului. La următoarea, un polițist cu glas tăragănat și glume imbecile discută o vreme cu Bradley despre blestemații ăia de comuniști pe motocicletele care-i ajutau pe Richards, și probabil că și pe celălalt. Laughlin nu omorâse pe nimeni, dar se zvonea că violase o femeie în Topeka.

După aceea, nimic altceva decât țiuitul monoton al vântului și protestele mușchilor lui înghețați și amorțiți. Richards nu dormi, dar în cele din urmă creierul său extenuat îl împinse într-o semiconștiență picotitoare. Slavă Domnului că în pernele de aer nu există monoxid de carbon.

La un veac după ultimul filtru, mașina încetini și coti pe o rampă de ieșire spiralată. Richards clipi cu greu și se întrebă dacă avea să vomite. Pentru prima dată în viață, încerca rău de mașină.

Parcurseseră o serie amețitoare de bucle și pante, care puteau constitui o schimbare de autostradă. Peste încă cinci minute, zgomotele orașului reveniră. Richards încercă în repetate rânduri să-și schimbe poziția corpului, dar era imposibil. În cele din urmă renunță, așteptând inert să se termine totul. Brațul drept, prins sub el, amortise de peste o oră. Acum era ca o bucată de lemn. Îl putea atinge cu vârful nasului, și simțea doar nasul apăsat.

Virară la dreapta, meraseră o porțiune în linie dreaptă, apoi cotiră din nou. Lui Richards i se urcă stomacul în gură, când mașina coborî o pantă abruptă. Ecoul cilindrilor îl anunță că intraseră într-o incintă. Ajunseseră la garaj.

Fără să vrea, un geamăt de ușurare îi scăpă printre buze.

— Ai bonul, meștere? întrebă un glas.

— Uite-l.

— Rampa 5.

— Mersi.

Cotiră la dreapta. Urcară, se opriră, din nou la dreapta, după aceea la stânga. Trecură pe staționar, apoi mașina coborî pe sol cu un bufnet ușor, când motorul se opri. Sfârșitul călătoriei.

Liniște, după care sunetul portierei lui Bradley, deschizându-se și închizându-se. Pașii îi răsunară spre portbagaj, apoi licărul de lumină din fața ochilor lui Richards dispăru când cheia intră în broască.

— Mai ești aici, Bennie?

— Nu, croncăni el. M-ai uitat la ultimul post. Deschide-l dracului.

— Așteaptă o clipă. Acum nu-i nimeni aici. Mașina ta e parcată

lângă noi. În dreapta. Poți ieși iute?

— Nu știu.

— Fă tot posibilul. Acum!

Portbagajul se deschise, lăsând să pătrundă lumina slabă din garaj. Richards scoase un braț, trecu un picior peste margine și nu mai putu să facă nimic. Tot trupul îi era străbătut de crampe. Bradley îl apucă de o mână și-l trase afară. Picioarele nu-l mai susțineau. Prinzându-l de subsuori, Bradley îl târî până la Wintul verde și zgâriat. Deschise portiera din stânga, îl împinse pe Richards înăuntru și trânti ușa. După câteva clipe, intră și el.

— Isuse, suspină adânc. Am ajuns, nenică. Am ajuns.

— Îmhî, făcu Richards. Ca-n jocul acela, întoarce-te la căsuța Start și capeți două sute de dolari.

Fumară, țigările lor scânteind precum niște ochi în penumbră. O vreme, niciunul nu vorbi.

— Era gata s-o belim la primul filtru, spuse Bradley. Richards își masa brațul, încercând să-l repună în circulație. Avea impresia că fusese ținut în cuie invizibile.

— Gaboru ăla era gata să-l deschidă. Gata-gata.

Suflă un nor uriaș de fum. Richards tăcea.

— Cum te simți?

— Mai bine. Scoate-mi portofelul. Încă nu m-ascultă brațul.

Bradley flutură nepăsător din mână.

— Mai târziu. Vreau să-ți explic ce am aranjat cu Rich.

Richards își aprinse o altă țigară de la chiștocul primei. Îl furnicau vreo zece cârcei.

— Ai rezervată o cameră pe Winthrop Street. Hotelul se numește Winthrop House. Pare o aiureală. Nu-i așa. Te numești Ogden Grassner. Ții minte?

— Da. O să fiu recunoscut imediat.

Bradley se întinse către bancheta din spate, luă o cutie și o puse în poala lui Richards. Era lunguiață, cafenie, legată cu sfoară. Lui Richards i se părea că seamănă cu cele în care erau fracurile de închiriat. Îl privi întrebător pe Bradley.

— Deschide-o.

O deschise. O pereche de ochelari cu lentile groase, albastrii, așezați peste niște haine negre. Richards puse ochelarii pe bord și scoase hainele. Era anteriorul unui preot. Dedesubt, pe fundul cutiei, mătănii, o Biblie și un patrafir trandafiriu.

— Un popă? Întrebă Richards.

— Exact. Te schimbi chiar aici. Te ajut eu. În spate ai o cârjă. Nu ești orb, dar pe aproape. Te mai lovești de unele. Ai venit în Manchester la o întrunire a sinodului în problema drogurilor. Ții minte?

— Da, încuviință Richards. Ezită, cu degetele pe nasturii cămășii. Sub chestia asta mai port pantaloni?

Bradley izbucni în râs.

și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Conducând mașina lui Richards, Bradley vorbea rapid:

— În valiză ai un plic cu etichete poștale. Valiza e-n portbagaj. Pe etichete scrie: „După cinci zile, retur la Brickhill Manufacturing Company, Manchester, N.H.” Le-au făcut Rich c-un tip. Au o rotativă la sediul Cuțitarilor, pe Bolyston Street. În fiecare zi, bagi casetele într-o cutie cu etichete de-astea pe ea, și-o pui la poștă. Noi le expediem din Boston. Le punem expres. La asta n-o să se gândească.

Opri în fața lui Winthrop House.

— Mașina ți-o duc eu în parcare. Nu-ncerca să pleci din Manchester decât după ce-ți schimbi deghizarea. Treb'e să fii cameleon, nenică.

— Și cam cât crezi c-o să fiu în siguranță aici? Întrebă Richards.

Se gândi: „Sunt cu totul în mâinile lui.”

Se părea că nu mai putea gândi rațional pentru sine. Avea impresia că-și putea simți oboseala mintală, așa cum îți simți mirosul transpirației.

— Rezervarea-i pentru o săptămână. S-ar putea să țină. Sau nu. E după inspirația ta. În valiză ai o adresă ș-un nume. Un gagiu din Portland, statul Maine. Te poate ține o zi sau două. Te costă, da-i sigur. Treb'e s-o frig, nenică. Zona de staționare e de cinci minute. Ieși cu mangoții.

— Cât?

— Șase sutare.

— Rahat. Nici nu-ți acoperi cheltuielile.

— Ba da. Și mai rămâne un mărunțiș și pentru ai mei.

— Ia un miar.

— Nț-ț-ț. O s-ai nevoie de mălai, gagiule.

Richards îl privi neajutorat.

— Să fiu al dracu, Bradley...

— Dacă dai lovitura, mai trimite-ne. Bagă-ne un milion. Ne faci și pe noi oameni.

— Crezi c-o să reușesc?

Bradley surâse subțire fără să răspundă.

— Atunci de ce? Întrebă Richards. De ce faci atâtea? Pot înțelege că m-ai ascuns. Și eu aș fi făcut-o. Însă tu le-ai forțat mâna prietenilor tăi.

— Nu le pasă. Ei știu scorul.

— Care scor?

— Zero marcate, toate primite. Asta-i scorul. Dacă nu ne riscăm gâturile, pun laba pe noi. Nu ne pică nimic din cer. La fel de bine

putem da drumul la gaze în casă, să punem Lib-Veul și s-așteptăm.

— Cineva o să te omoare, spuse Richards. Cineva o să te toarne, și o s-o mierlești printr-un subsol. Sau dacă nu tu, atunci Stacey. Sau maică-ta.

Ochii lui Bradley scânteiară o clipă.

— Să știi c-o să vină și ziua. Ziua aia nasoală pentru viermii cu burțile umflate de fripturi. Să știi că eu le văd sângele. Văd foc și gloanțe. Morți care umblă și vorbesc.

— Oamenii au văzut chestii de-astea de două mii de ani.

Se auzi bâzâitul cronometrului de cinci minute, și Richards se întinse către clanță.

— Mulțumesc, zise el. Altceva nu știu ce să zic...

— Șterge-o, făcu Bradley, până nu m-amendează. Îl prinse de anterieu: și când te găbjesc, rade câți mai mulți.

Richards deschise portiera, apoi portbagajul ca să scoată valiza neagră dinăuntru. Bradley îi întinse o cârjă maronie.

Mașina porni. Pentru o clipă, Richards rămase privind-o – cât mai miop cu putință, spera el. Stopurile clipiră o clipă la colț, apoi automobilul dispăru, către parcare unde Bradley avea s-o lase și s-o ia pe cealaltă, pentru a reveni în Boston.

Richards încercă o stranie senzație de ușurare, și-și dădu seama că era o simpatie față de Bradley – *cât de fericit trebuie să fie c-o scăpat în sfârșit de mine!*

Se împiedică de prima treaptă a scării spre ușa lui Winthrop House, și portarul îi sări în ajutor.

Trecură două zile.

Richards își jucă perfect rolul – la urma urmei, de asta depindea viața lui. În ambele seri, cină în cameră. Se scula la șapte dimineța, citea Biblia în recepție, apoi pleca la „întruniri”. Personalul hotelului îl trata cu o cordialitate degajată, disprețuitoare – atitudinea destinată clericilor miopi, și stângaci (care achită anticipat nota de plată), în epoca aceasta a legalizării crimelor limitative, a războiului biologic în Egipt și America de Sud, și a celebrei „dacă-i al tău, îl poți omori” legi a avortului din Nevada. Papa era un bătrân senil de nouăzeci și șase de ani, ale cărui proclamații bâlbâite referitoare la astfel de probleme constituiau momentul culminant al rubricii umoristice din cadrul programului de știri de la ora șapte.

Richards își ținea „întrunirile” într-un separeu de bibliotecă, unde, cu ușa încuiată, citea despre poluare. După anul 2002, numărul informațiilor scădea, iar ceea ce exista nu prea se potrivea cu datele din perioada anterioară. Ca de obicei, guvernul făcea, cu întârziere, dovada unei analize eficiente.

La amiază, frecvența un expres nu departe de hotel, ciocnindu-se de consumatori și scuzându-se într-una. Unii îi spuneau „nu-i nimic, părinte”. Cei mai mulți îl înjurau plictisiți și-l împingeau într-o parte.

Serile și le petrecea în cameră, cinând și urmărind *Fugarul*. Diminețile, în drum spre bibliotecă, expedia casele. Legătura prin Boston părea că funcționează perfect.

Producătorii emisiunii adoptaseră o nouă tehnică pentru bruierul mesajelor lui despre poluare (insista cu ele, într-o frenezie – oricum, măcar surdo-muții le puteau descifra): acum, spectatorii îi acopereau glasul printr-un vacarm de urlete, răcnete, obscenități și înjurături. Intensitatea acestora creștea permanent; hidoasă până la nebunie.

În lungile după-amieze, Richards se gândea că o schimbare nedorită îl cuprinsese în aceste cinci zile de permanentă fugă. Bradley era responsabil pentru asta – Bradley și fetița. De atunci nu mai era singur, un proscris luptând pentru familia lui, oricând gata să fie anulat pentru totdeauna. Acum erau mai mulți aici, agățându-se de viața lui – inclusiv propria sa familie.

Nu fusese niciodată un tip integrat în societate. Respinsese problemele sociale, cu dispreț și dezgust. Alea erau pentru fraieri și tipi cu prea mulți bani și timp liber la dispoziție, cum erau cretinoizii aia de studenți, cu insignele lor și grupurile neo-rock.

Tatăl lui dispăruse când Richards avea cinci ani. Nu și-l amintea

decât în imagini răzlețe, străfulgerate. Nu-l urăse niciodată pentru ceea ce făcuse. Înțelesese destul de bine că un bărbat care are de ales între mândrie și responsabilitate va alege, aproape întotdeauna, mândria – dacă responsabilitatea îi răpește bărbăția. Un bărbat nu-și poate pierde vremea hoinărind, și privind cum soția lui îi câștigă hrana de toate zilele. Richards considera că dacă un bărbat nu poate face mai mult decât să fie peștele soției sale, atunci ar putea la fel de bine să sară pe geam.

De la cinci până la șaisprezece ani, Richards bătuse strada împreună cu fratele lui, Todd. Maică-sa murise de sifilis pe când el avea zece ani, iar Todd șapte. După alți cinci ani Todd fusese omorât, când se defectase frâna aerocamionului pe care-l încărcă. Atât mama cât și fiul sfârșiseră în Crematoriul Municipal. Vagabonzii îi spuneau Fabrica de Cenușă, sau Scrumiera; erau cinici, dar neajutorați, știind că probabil ei înșiși aveau să sfârșească expirați din cuptoare în văzduhul orașului. La șaisprezece ani, Richards rămase singur, muncind în schimburi de opt ore, după școală. Și în ciuda programului zdrobitor, încercase o panică permanentă provenită din faptul că se știa singur și expus. Se trezea uneori la trei dimineața în mirosul de varză al camerei, cu groaza cuibărită în adâncul cel mai străfund al sufletului. Era singur.

Apoi se însurase, și Sheila petrecuse primul an într-o tăcere mândră, în vreme ce prietenii lor (și dușmanii lui Richards; își făcuse mulți prin refuzul de-a participa la expedițiile de vandalizare în masă, alăturându-se unei găști de cartier) așteptau sosirea Rapidului din Uter. Când asta nu s-a întâmplat, interesul a scăzut. Au fost abandonați în acea stare particulară, rezervată noilor căsătoriți în Co-Op City. Puțini prieteni și un cerc de cunoștințe ce ajungea de-abia la colțul străzii lor. Richards nu era afectat din cauza asta; situația îi convenea. Se azvârlise cu totul în munca lui, cu o intensitate satisfăcută, lucrând ore suplimentare de câte ori putea. Salariul era prost, nu exista nici o șansă de promovare, și inflația era galopantă – dar ei se iubeau. Continuaseră să se iubească... și de ce nu? Richards era genul acela de bărbat singuratic care își poate permite să risipească uriașe cantități de dragoste, afecțiune și, poate, dominație psihică pentru femeia care și-a ales-o. Până atunci sentimentele lui fuseseră aproape complet neatinse, în cei unsprezece ani de căsătorie, nu avuseseră niciodată o ceartă cu adevărat serioasă.

Își părăsise slujba în 2018, deoarece șansele de-a mai avea vreodată copii scădeau cu fiecare schimb petrecut înapoia învechitelor și imperfectelor scuturi de plumb G-A. Poate că nu s-ar fi întâmplat mare lucru, dacă ar fi răspuns printr-o minciună la întrebarea șefului de echipă: „De ce pleci?” însă Richards îi răspunsese, simplu și clar, ce credea el despre General Atomics, terminând printr-o invitație

adresată șefului de echipă de-a lua scuturile gama și a și le introduce printr-un anumit orificiu al corpului. Discuția se încheiase printr-o încăierare scurtă, sălbatecă. Șeful de echipă era bătauș și părea dur, însă Richards îl făcuse să țipe ca o femeie.

Așa începu ciuma. E periculos. Evitați-l. Dacă vă trebuie neapărat un om, angajați-l o săptămână, apoi scăpați de el. În jargonul GA, Richards primise Cartonașul Roșu.

În următorii cinci ani, petrecu mult timp încărcând și descărcând ziare, dar treptat și aranjamentele acelea se răriră până dispărură. Lib-Veul ucisese cuvântul tipărit. Richards bătea străzile. Richards era pus pe drumuri. Richards muncea când și când câte o zi.

Marea mișcare a deceniului trecu pe lângă el ignorată, precum stafiile pentru un necredincios. Habar n-avea de Masacrul Gospodinilor din '24 până nu-i povesti nevastă-sa, la trei săptămâni după eveniment – două sute de polițiști înarmați cu pistoale și bastoane electrice alungaseră o armată de femei care voiau să pătrundă în Depozitele de Alimente Southwest. Șaizeci fuseseră ucise. Era vag conștient de faptul că în Orientul Mijlociu se foloseau gaze toxice. Însă nimic din toate acestea nu-l afecta. Protestele erau inutile. Violența era inutilă. Lumea era ceea ce era, și Ben Richards trecea prin ea aidoma unei coase, fără să ceară nimic, căutând de lucru. Vâna o sută de munci mizerabile, de o zi sau o jumătate de zi. Curăți mîzga gelatinoasă de sub poduri și din șanțuri colectoare în vreme ce alții de pe stradă, care în mod sincer credeau că-și caută de lucru, nu făceau nimic.

Frige-o, vierme. Șterge-o. Nu-i de lucru. Ieși. Ia-o din loc. Dă-i bice. Pleacă.

Apoi slujbele dispărură. Imposibil de găsit ceva. Într-o seară, când Richards revenea acasă după o zi lipsită de succes, un bogătaș beat, într-o salopetă din mătase, îl acostă și-i oferi zece neodolari dacă-și dădea pantalonii jos, ca să poată vedea dacă într-adevăr vagabonzii aveau sulele de o jumătate de metru. Richards îl trântise pe jos cu un pumn și fugise.

Și atunci, după nouă ani de încercări, Sheila rămase însărcinată. Lucrase în atomice, spuneau cei din clădire, îți vine să crezi că lucrase șase ani în atomice și o lăsase gravidă? Are să fie un monstru, spuneau cei din clădire. O s-aibă două capete, și n-o să aibă ochi. *Radiație, radiație, vlăstarele ți-s monștri...*

Dar în loc de așa ceva, se născuse Cathy. Dolofană, perfectă, zbierând. Asistată de o moașă de pe stradă, care primise cincizeci de cenți și patru conserve de fasole.

Iar acum, pentru prima dată după moarta fratelui său era detașat de orice. Nu mai exista nici o presiune asupra lui (nici, temporar, grija urmăririi).

Gândurile și furia i se îndreptară către Federația Jocurilor, cu

uriașul și atotputernicul lor canal de comunicare cu întreaga lume. Grăsani cu filtre nazale, petrecându-și serile cu păpușele cu lenjeria din mătase. Să cadă ghilotina. Și să cadă. Și să cadă. N-avea cum să ajungă însă la ei. Se înălțau îndepărtați deasupra tuturor, aidoma Clădirii Jocurilor însăși.

Totuși, deoarece, el era cine era, și deoarece era singur și în transformare, se gândi la asta. Nu-și dădea seama, singur în cameră, că în vreme ce se gândea la asta rânjea ca un lup alb și uriaș, al cărui rânjet în sine era îndeajuns pentru a strâmba străzile și topi clădirile. Același rânjet pe care-l avusese în ziua aproape uitată când lovise un bogătaş și fugise, cu buzunarele goale și mintea arzând.

Ziua de luni a fost exact ca duminică – nu mai exista nicaieri noțiunea unei anumite zile de repaus săptămânal – până la șase și jumătate seara.

Părintele Ogden Grassner comandase Meatloaf Supreme (bucătăria hotelului, care ar fi părut execrabilă oricui obișnuit cu ceva mai bun decât chiftelele de la expres și tabletele concentrate, i se părea excepțională lui Richards) și o sticlă de vin Thunderbird, și se instalase să urmărească *Fugarul*. Prima jumătate, care se ocupase chiar de Richards, semăna perfect cu cele din zilele anterioare. Sunetul casetelor era acoperit de publicul din studio. Bobby Thompson era civilizat dar virulent. În Boston începuse o razie masivă. Cei care-l adăposteau pe urmărit aveau să fie condamnați la moarte. Când începu reclama Rețelei, Richards zâmbi fără veselie. Nu era chiar așa de rău; era chiar amuzant, într-un fel mai limitat. Putea rezista la orice, dacă nu-i mai transmiteau iarăși pe polițiștii morți.

A doua jumătate a emisiunii fu cu totul diferită. Thompson surâdea larg.

— După ultimele casete expediate de monstrul cu numele Ben Richards, sunt încântat să vă comunic o veste bună...

Îi găsiseră pe Laughlin.

Fusese semnalat vineri la Topeka, dar scotocirea intensă a orașului, făcută sâmbătă și duminică, nu dăduse nici un rezultat. Richards bănuia că Laughlin scăpase prin cordon aidoma lui. Însă azi după-amiază, Laughlin fusese văzut de doi puști. Se adăpostise într-o barcă a Departamentului Rutier. Avea încheietura mâinii drepte ruptă.

Puștii, Bobby și Mary Cowles, zâmbeau larg camerei de luat vederi. Bobby Cowles era știrb de un dinte.

Thompson anunță cu mândrie că Bobby și Mary, „cetățenii numărul unu ai Topekăi”, aveau să fie invitați mâine seară la *Fugarul*, pentru a li se înmâna Diplomele de Merit, o chitanță de livrare pe viață de fulgi de ovăz, Funtwinks, și câte un cec în valoare de o mie de neodolari, din partea lui Hizzoner, guvernatorul Kansasului. Spectatorii aclamară frenetici.

Urmară imagini cu corpul lui Laughlin, ciuruit, scos din barca transformată în așchii de tirul concentrat. Publicul aplaudă, huidui și fluieră.

Richards se întoarse cu spatele. Îi era greață. Degete fine, invizibile îi apăsau tâmpilele.

Ca prin vată, auzi cuvintele. Trupul era expus în rotonda

tribunalului Kansas. Deja se formase o coadă lungă de cetățeni. Unul din polițiștii participanți la uciderea lui Laughlin declara că acesta nu opusese prea multă împotrivire.

„Ce drăguț din partea ta”, se gândi Richards, amintindu-și de Laughlin, de glasul scârbit, privirea directă și malițioasă.

O prietenă din copilărie.

Acum rămăsese un singur cap de afiș. Capul de afiș era Ben Richards. Nu mai avea chef de Meatloaf Supreme.

În noaptea aceea avu un coșmar urât de tot, ceea ce era neobișnuit. Vechiul Ben Richards nu visa niciodată.

Și mai ciudat era faptul că el în vis nu exista ca personaj. Doar asista, invizibil.

Odaia era neclară, cufundată în beznă la periferia vederii. Se părea că de undeva picura apă. Richards avea impresia că se găsește la mare adâncime sub pământ.

În centrul încăperii, Bradley stătea într-un scaun din lemn cu spătar drept, legat de mâini și de picioare cu curele din piele. Fusesse ras în cap. În jurul său se aflau siluete cu glugi negre. „Vânătorii”, își spusese Richards, cu groaza încolțindu-i în inimă. „Doamne Dumnezeule, ăștia-s Vânătorii.”

— Nu-s io, zicea Bradley.

— Ba da, tu ești, frățioare, spusese blând una din siluete și vârî un ac în obrazul lui Bradley.

Bărbatul urlă.

— Tu ești?

— Suge-o!

Un ac intră lin în ochiul lui Bradley și fu retras picurând un fluid incolor. Ochiul lui Bradley se zbârci și se teși.

— Tu ești?

— 'Te-n mă-ta!

Un baston electric îi atinse ceafa. Bradley răcni iarăși, și firele de păr i se zbârliră. Părea caricatura grotescă a unui negru.

— Tu ești, frățioare?

— Filtrele nazale-ți fac cancer, spusese Bradley. Sunteți putezi pe dinăuntru, labagiilor!

Îi străpunseră celălalt ochi.

— Tu ești?

Orb, Bradley începu să râdă.

Una din siluetele cu glugă făcu un gest, și din umbre apărură, veseli, Bobby și Mary Cowles. Începură să se învârtă în jurul lui Bradley, cântând:

— „Cui i-e frică de lupul cel rău, de lupul cel rău, de lupul cel rău?”

Bradley începu să zbiere și să se zbată în scaun. Părea că încearcă să-și ridice brațele pentru a se feri. Cântecul devenea tot mai tare, mai răsunător. Copiii se schimbau. Capetele li se alungeau, întunecate de sânge. Gurile erau larg deschise și înăuntru, sclipeau colți ca niște

lame.

— Zic! urla Bradley. Zic! Zic! Nu-s io! Ie Ben Richards! Zic!
Doamne... oh... D-d-doamne...

— Unde-i el, frățioare?

— Zic! Zic! Ie-n...

Însă cuvintele erau acoperite de cântecul copiilor. Aceștia se năpusteau spre beregata încordată a lui Bradley, când Richards se deșteptă, asudat.

Nu mai era de stat în Manchester.

Nu știa dacă de vină era vestea sfârșitului brutal al lui Laughlin, sau coșmarul, sau doar o presimțire.

Însă marți dimineață rămase în cameră, renunțând la bibliotecă. I se părea că fiecare minut petrecut acolo însemna apropierea tot mai rapidă de pieire. Privind pe geam, vedea un Vânător cu glugă neagră în pielea oricărui cerșetor bătrân, sau șofer cocoșat de taxi. Îl măcinau închipuirile unor ucigași deplasându-se neauziți spre camera lui. Simțea un ceas uriaș ticăindu-i în cap.

La puțin timp după ora unsprezece dimineața, depăși momentul de nehotărâre. Era imposibil să mai stea. Știa că ei știau.

Își luă bastonul, bocăni stângaci până la lift și coborî în recepție.

— Ieșiți, părinte Grassner? îl întrebă recepționarul, cu obișnuitul său surâs plăcut, disprețuitor.

— Azi e liber, se adresează Richards către umărul bărbatului. Există un cinematograf în oraș?

Știa că sunt cel puțin zece, dintre care opt cu filme perverto tri-D.

— Păi, răspunse recepționarul. Vă recomand sala Central. Mi se pare că ei dau Disney...

— Grozav, încuviință Richards și în drum spre ușă se izbi de un ghiveci uriaș.

La două cvartale depărtare de hotel, intră într-un magazin și cumpără un sul uriaș de bandaj și o pereche de cârje ieftine din aluminiu. Vanzătorul i le împacheta într-o cutie lunguiață, și Richards sui într-un taxi.

Mașina se găsea exact acolo unde fusese lăsată, și dacă în garaj era vreo capcană, Richards n-o putut zări. Intră și porni motorul. Avu o strângere de inimă când își dădu seama că numele de pe permisul de conducere era dat în urmărire, dar nu dură mult. Oricum, era convins că nu putea rezista unei cercetări mai atente. Dacă existau baraje pe șosea, trebuia să încerce să le forțeze. Asta însemna moarte curată, dar oricum ar fi fost ucis dacă-l reperau.

Azvrli ochelarii lui Ogden Grassner în compartimentul bordului și ieși cu mașina, fluturând mâna nonșalant spre paznicul de la poartă. Acesta nici nu-și clinti privirea de pe revista porno.

Se opri pentru o încărcătură completă de aer comprimat, la stația de viteză din marginea nordică a orașului. Puștiul de serviciu era în toiul unei erupții vulcanice de acnee, și era patetic în încercarea de-a evita să-l privească pe Richards. Deocamdată, mergea bine.

Trecu de Șoseaua 91 pe 17, și de acolo pe un drum acoperit cu bitum care n-avea nici nume, nici număr. După cinci kilometri, trase pe un drum de țară cu făgașe, și opri motorul.

Reglând oglinda retrovizoare la unghiul convenabil, își bandajă capul cât putu mai repede. O pasăre ciripea într-una pe ramurile unui ulm cu aspect bolnăvicios.

Nu prea rău. Dacă mai avea timp în Portland, putea adăuga un guler gipsat.

Așeză cârjele pe scaunul de alături și porni. Peste patruzeci de minute, intra în sistemul de șosele din jurul lui Portsmouth. Apucă pe Șoseaua 95, și scoase din buzunar biletul mototolit pe care i-l lăsase Bradley. Scrisese pe el cu un creion cu mâna moale, cu caracterele îngrijite ale autodidacților:

Portland, State Street, nr. 94
UȘA ALBASTRĂ PENSIUNE
Elton Parrakis (& Virginia Parrakis).

Pentru un moment privi adresa încruntat, apoi înălță ochii. O pernă galben-cu-negru de poliție trecea încetișor pe deasupra benzii a șasea, în paralel cu un vehicul de sol, blindat, pe banda întâia. Îl încadrară câteva clipe, după aceea trecură mai departe schimbându-și locurile într-un balet grațios. O patrulă obișnuită de circulație.

Pe măsură ce kilometrii treceau, simțea în piept o senzație neplăcută, aproape nedorită de ușurare. Simultan, îi venea să râdă și să vomite.

Drumul până la Portland fu lipsit de incidente.

Până ajunse la marginea orașului, străbătând suburbiile din Scarborough (case de bogătași, străzi de bogătași, școli particulare pentru bogătași, înconjurate de garduri din sârmă electrică), sentimentul de ușurare începuse să dispară. Ei puteau fi oriunde. Puteau fi în jurul lui. Sau puteau să nu fie nicăieri.

State Street era o zonă de clădiri vechi din piatră mâncată de timp, nu departe de un parc neîngrijit, cu aspect de junglă – un refugiu, se gândi Richards, pentru hoții, amanții, drogații și derbedei orășelului. Nimeni nu s-ar fi aventurat pe State Street după căderea întunericului, fără tovarășia unui câine polițist, sau a câțiva prieteni de gașcă.

Numărul 94 era un imobil dărăpănat, cu zidurile afumate, cu străvechi obloane verzi trase peste ferestre. Lui Richards, casa i se părea că seamănă cu un bătrân bolnav de cataractă.

Opri lângă trotuar și coborî. Strada era presărată cu autovehicule pneumatice abandonate, unele într-atât de ruginite încât erau doar niște maldăre de fiare. Pe o latură a parcului, un Studebaker zăcea pe o parte, precum un câine mort. Evident, acesta nu era un cartier frecventat de poliție. Dacă-ți părăseai mașina, în cinsprezece minute se strângea lângă ea un grup de băieți slabi, cu ochi cenușii, scuipând mereu. După jumătate de oră, unul din ei apărea cu răngi, chei și șurubelnițe. Le treceau de la unii la alții, le comparau, le învârteau între degete, se prefăceau că se luptă între ei. Le ridicau în sus, gânditori, de parcă apreciau vremea, sau recepționau prin intermediul lor misterioase transmisiuni radiofonice. După o oră, mașina nu mai era decât o carcasă, fără ventile, cilindri și chiar volan.

Un băiețuș alergă spre Richards, tocmai când acesta își aranja cârjele. Niște cicatrici strălucitoare, încrețite de arsură îi preschimbau unul din obraji într-o oroare Frankenstein.

— Scag, șefu'? A-ntâia. Te bagă-n boală.

Chicoti înfundat, pielea neregulată, zbârcită, a feței arse strâmbându-se grotesc.

— Frige-o, îl repezi Richards.

Băiatul încercă să-i dea un șut într-una din cârje, și Richards descrise cu ea un arc, lovindu-l peste șolduri. O luă la goană, înjurând.

Încet, schiopată până la treptele din piatră tocite și privi ușa. Cândva fusese albastră, însă acum vopseaua se decolorase și se jupuisese, căpătând culoarea cerului din deșert. Cândva existase și un clopoțel, dar vreun vandal avusese grijă de el, folosind o daltă.

Richards ciocăni și așteptă. Nimic. Ciocăni din nou.

Era de-acum spre amurg, și frigul înainta încetișor pe stradă. Slab, din parcul de dincolo de cvartal, răsună zgomotul sec al crengilor despuiate de frunze.

Nu locuia nimeni aici. Era timpul să plece.

Totuși mai ciocăni o dată, în mod straniu convins că înăuntru *era* cineva.

Iar de data aceasta fu răsplătit cu târșitul greoi al unor papuci. O pauză în dreptul ușii. Apoi:

— Cine-i? Nu cumpăr nimic. Pleacă.

— Mi s-a spus să vin aici, rosti Richards.

O fereastră se deschise scârțâind scurt și se întrevăzu un ochi căprui. După aceea, fereștrăuica se trânti, închizându-se.

— Nu te cunosc.

O respingere clară.

— Mi s-a spus să întreb de Elton Parrakis.

Fără tragere de inimă:

— Ah. Ești unu de-ăia...

Înapoia ușii, începură să se răsucescă chei, să se tragă zăvoare, unul câte unul. Lanțuri se desfăcură. Clinchetul unei încuietori Yale, apoi al alteia. *Clang-ul* barei solide retrasă din poziția ei de-a curmezișul.

Ușa se deschise și Richards văzu o femeie sfrijită, fără sâni, și cu niște palme uriașe, noduroase. Chipul ei nu era ridat, aproape îngeresc, însă părea că recepționase sute de invizibile upercuturi, laterale și croșeuri într-un meci de box cu timpul însuși. Poate că timpul câștiga, însă femeia nu se dădea bătută cu ușurință. Avea aproape doi metri înălțime, chiar și în papucii fără tocuri, iar arterita transformase genunchii în buturugi. Părul îi era strâns într-un turban de baie. Ochii căprui, privind de sub o frunte boltită (chiar și sprâncenele se agățau de pantă aidoma unor disperate tufișuri alpine, luptând cu altitudinea și ariditatea) erau inteligenți și agresivi, uitându-se cu ceea ce putea fi teamă sau furie. Mai târziu, Richards avea să înțeleagă că femeia era pur și simplu derutată, speriată, clătinându-se pe muchia nebuniei.

— Sunt Virginia Parrakis, rosti ea sec. Mama lui Elton. Intră.

Nu-l recunosc decât când îl duse în bucătărie, să pregătească ceai.

Casa era veche, dărăpănată și întunecoasă, mobilată într-un stil pe care-l recunosc imediat din propriul său mediu: Gunoaie moderne.

— Elton lipsește deocamdată, spuse ea, preocupată de ceainicul de aluminiu de pe arzător.

Aici lumina era ceva mai bună, dezvăluind petele maronii care împestriau tapetul, muștele moarte, pe pervazuri, suveniruri ale verilor trecute, linoleumul vechi brăzdat de dungi negre, teancul de ambalaje ude de sub sifonul care picura. Se simțea un iz de dezinfectant care-l făcea pe Richards să-și aducă aminte de saloanele bolnavilor incurabili.

Femeia traversă bucătăria și degetele ei butucănoase căutară cu dificultate prin grămada de obiecte de pe servanță, până găsiră două pliculețe de ceai dintre care unul nefolosit. Pe acela îl căpătă Richards. Nu fu surprins.

— Lucrează, continuă ea, subliniind cuvântul și transformându-l aproape într-o acuzație. Vii de la individul ăla din Boston căruia Eltie îi scrie despre poluare, așa-i?

— Da, doamnă Parrakis.

— S-au întâlnit în Boston. Elton al meu repară automate publice. Se umflă în pene pentru o clipă, apoi începu lentă traversare a dunelor de linoleum, spre aragaz: Eu i-am zis lui Eltie că ce face Bradley nu-i legal, i-am spus că poate însemna închisoarea, sau chiar mai rău. Nu m-ascultă. N-o ascultă pe *mama* lui. Zâmbi cu o dulceță întunecată: Știi, dintotdeauna lui Elton i-a plăcut să construiască. Când era puști, a construit în pom o casă cu patru camere. Asta înainte să ne taie ulmul. Da' coloratul ăla a venit cu ideea să construiască în Portland o stație de control a poluării.

Puse pliculețele în cești și rămase cu spatele la Richards, încălzindu-și mâinile deasupra arzătorului,

— Ei își scriu. I-am spus că poșta nu-i sigură. I-am zis, o să ajungi la închisoare sau chiar mai rău. Și el mi-a zis, nu, mamă, scriem cifrat. El îmi cere o duzină de mere, eu îi răspund că lui unchiu' nu-i merge bine. I-am spus: Eltie, tu crezi că ei nu pot descifra chestiile astea? Nu m-ascultă. Eh, înainte mă asculta. Nu-mi ieșea din vorbă. Da' s-au schimbat lucrurile. De când a ajuns la pubertate, s-au schimbat lucrurile. Reviste porno sub pat și toate chestiile *alea*. Acum, coloratul ăla. Pe tine te-au prins tot cu de-astea, nu? Smoguri și carcinogene, și-acum te urmăresc, nu?

— Eu...

— Nu contează! se răsti ea către fereastră.

Afară se zărea o curticică plină cu fiare ruginite, anvelope și magazia de lemne.

— Nu contează! repetă ea. Colorații sunt de vină. Se răsuci spre Richards, iar ochii îi erau adumbriți, furioși și derutanți: Am șaiszeci și cinci de ani, dar aveam numai nouăsprezece ani când a început totul. Era o mie nouă sute șaptezeci și nouă, și colorații erau peste tot! Peste tot! Da, așa erau! răcni ea brusc, de parcă Richards ar fi contrazis-o. Peste tot! I-au trimis la școli cu albi. Le-au dat funcții în guvern. Radicali, scandalagii și rebeli. Nu-s atât de...

Se opri, ca și cum vorbele i-ar fi fost retezate. Se holba la Richards, văzându-l pentru prima dată.

— Îndură-te Doamne, șopti ea.

— Doamnă Parrakis...

— Nu! articula cu o voce răgușită de frică Nu! Nu! O, nu!

Începu să se apropie de el, oprindu-se lângă dulap, pentru a lua din rastel un cuțit de măcelărie, lung și sclipitor.

— Afară! Afară! Afară!

Richards se sculă și începu să se retragă încetișor, mai întâi prin holul dintre bucătărie și sufrageria întunecată, apoi prin sufragerie.

Observă pe hol un telefon public vechi, de pe vremea când casa fusese mult mai populată. Ușa Albastră, Pensiuine. Când se întâmplase asta? Cu douăzeci de ani în urmă? Cu patruzeci? Înainte, sau după ce colorații au început să invadeze totul?

Tocmai pornise către ușa de ieșire, când o cheie scârțâi în broască. Amândoi încremeniră, de parcă o forță cerească oprise acțiunea pentru a se hotărî ce avea să urmeze.

Ușa se deschise și intră Elton Parrakis. Era extrem de gras și părul blond, lipsit de strălucire, era pieptănat spre spate în bucle copilărești, dezvelind un chip rotund de băiețel permanent uimit. Purta uniforma albastru-aurie a Companiei Yendo-Sperdo. O privi atent pe Virginia Parrakis.

— Lasă cuțitul, mamă.

— Nu! răcni femeia, dar deja recunoașterea înfrângerii începuse să-i boțească fața.

Parrakis închise ușa și se îndreptă spre ea. Avea un mers legănat. Femeia se trase înapoi.

— Trebuie să-l alungi, fiule. E omul ăla rău. E Richards ăla. Asta înseamnă închisoare, sau mai rău. *Nu vreau să ajungi la închisoare!*

Începu să bocească, scăpă cuțitul și se prăbuși în brațele băiatului. El începu s-o legene încetișor.

— N-ajung la închisoare, îi spuse. Haide, mamă, nu mai plânge. Te rog, nu mai plânge.

Zâmbi spre Richards peste unul din umerii gârboviți care tresăreau – un zâmbet stânjenit de tipul îmi-pare-tare-rău. Richards așteptă.

— Așa, rosti Parrakis când suspinele se opriă. Domnul Richards este un bun prieten al lui Bradley Throckmorton, și va sta la noi câteva zile, mamă.

Ea începu să zbiere, și Parrakis îi astupă gura cu palma, strângând din ochi.

— Da, mamă. Da, așa va fi. Eu o să-i duc mașina în parc, s-o aranjez. Și tu o să te duci mâine dimineață la poștă cu un pachet ce trebuie expediat în Cleveland.

— Boston, spuse automat Richards. Casetele merg în Boston.

— Acum merg în Cleveland, surâse răbdător Elton Parrakis. Bradley e dat în urmărire.

— Dumnezeu!

— Și tu o să fii urmărit, țipă doamna Parrakis. Și pe tine-o să te prindă! Ești prea gras!

— Mamă, îl conduc pe domnul Richards la etaj, să-i arăt camera lui.

— Domnul Richards? Domnul Richards? De ce nu-i spui pe numele lui adevărat? Otravă!

Tânărul se desprinsese cu blândețe din brațele ei, și Richards îl urmă ascultător pe scara neluminată.

— Aici sus sunt multe camere, îi explică Parrakis, gâfâind ușor. Cu mulți ani în urmă – când eram puști – a fost un hotel cu pensiune. De sus poți supraveghea strada.

— Poate c-ar fi mai bine să plec. Dacă au dat de urma lui Bradley, s-ar putea ca mama ta să aibă dreptate.

— Aici e camera, rosti Parrakis și deschise ușa unei odăi cu iz de mucegai. Se părea că nu auzise cuvintele lui Richards. Mă tem că nu-i prea grozav, dar... Îl privi pe bărbat cu răbdătorul lui zâmbet năvraut-să-supăr-pe-nimeni: Poți rămâne cât dorești. Bradley Throckmorton este cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Zâmbetul se crispa puțin: *Singurul* prieten pe care l-am avut vreodată. De mama o să am eu grijă. Nu-ți face probleme.

— Mai bine să plec, repetă Richards.

— Nu prea poți. Bandajul ăsta n-a păcălit-o nici pe mama. O să-ți duc mașina într-un loc sigur, domnule Richards. Discutăm mai târziu.

Ieși grăbit. Richards observă că fundul pantalonilor strălucea. Părea că lăsase în cameră un miros vag de scuze.

Împingând puțin într-o parte storul cel verde, Richards îl zări pe tânăr ieșind pe trotuarul crăpat și urcând în mașină. Apoi coborî. Se grăbi în casă, și Richards simți un fior de teamă. Pășii greoi, urcând treptele. Ușa se deschise și Elton surâse:

— Nu te speria, rosti el. Nu sunt un agent secret prea grozav. Am uitat cheile.

Richards i le dădu și încercă o glumă:

— O jumătate de agent secret e mai bună decât nimic.

Atinse o coardă sensibilă, sau nici un fel de coardă; Elton Parrakis își purta în mod limpede propriile suferințe, și Richards aproape că putu auzi glasurile fantomatice, batjocoritoare ale copiilor, strigăte care aveau să-l urmeze veșnic, ca bărcuțele unui remorcher.

— Mulțumesc, adăugă el încet.

Parrakis plecă și dispăru cu mașina lui Richards.

Richards luă cuvertura de pe pat și se întinse încetișor, respirând adânc și privind doar plafonul. Patul părea că-l cuprinde într-o îmbrățișare umedă, perversă, chiar și prin cearșaf și haine. Izul de mucegai îi intra în nări.

La parter, mama lui Elton plângea.

Moțai puțin, dar nu putu adormi. Afară se întunecase aproape de tot când auzi pe scara pașii grei ai lui Elton. De-a dreptul ușurat, își coborî picioarele pe dușumea.

Parrakis ciocăni, apoi intră. Se schimbase într-un gigantic tricou de sport și jeanși.

— Gata, îi spuse. Am dus-o în parc.

— N-o s-o facă bucăți?

— Nu, i-am montat o șmecherie. O baterie și două cleme. Oricine pune mâna sau ranga pe ea, e curentat și declanșează alarma. E foarte bună. Eu am făcut-o.

Se așează cu un suspin adânc.

— Ce-i chestia cu Cleveland? întrebă Richards (descoperise că cel mai simplu era să-l întrebe într-una pe Elton).

Parrakis înălță din umeri.

— Ah, e un tip așa, ca mine. L-am întâlnit odată în Boston, la bibliotecă, cu Bradley. Clubul nostru cu poluarea. Cred că mama ți-a spus câte ceva.

Își frecă palmele și zâmbi trist.

— Mi-a zis ceva.

— E puțin... sclerozată. De vreo douăzeci de ani, nu prea mai înțelege ce se întâmplă. Este permanent speriată. Doar eu i-am rămas pe lume.

— O să-l prindă pe Bradley?

— Nu știu. Are o... rețea destul de bună.

Totuși privirea lui o evită pe a lui Richards.

— Ai...

Ușa se deschise și apăru doamna Parrakis. Încrucișă brațele și zâmbi, însă ochii îi erau terorizați.

— Am chemat poliția, rosti ea. Acum trebuie să pleci.

Fața lui Elton căpătă o culoare alb-gălbuie.

— Minți.

Richards sări în picioare, apoi se opri, ascultând cu capul aplecat, într-o parte.

Slab, crescând, niște sirene.

— Nu minte, spuse el.

Îl cuprinsese o senzație de inutilitate dezgustată; înapoi, la căsuța Start.

— Du-mă la mașină.

— Minte, insistă Elton.

Se sculă, aproape atinse brațul lui Richards, dar își retrase degetele de parcă bărbatul l-ar fi putut arde.

— Sunt pompierii.

— Du-mă la mașină. Repede.

Sirenele se auzeau acum mai puternic, înălțându-se și coborând, plângărețe. Sunetul îl copleșea pe Richards cu o oroare de coșmar, închis aici cu doi nebuni în timp ce...

— Mamă...

Chipul tânărului era contorsionat, implorator.

— Eu i-am chemat! Tuși, și-i înhăță unul din brațele groase, încercând parcă să-l zgâlțâie: A trebuit! Pentru tine! Coloratul ăla te-a dat peste cap! O să zicem c-a intrat peste noi și-o să încasăm recompensa...

— Haide, mârâi Elton spre Richards și încercă să se elibereze.

Femeia se agățase însă cu încăpățănare, precum un cățeluș hărțuind un cal de povară.

— Trebuie! Trebuie să termini cu nebunii ăștia de radicali, Eltie! Trebuie să...

— Eltie! răcni el. *Eltie!*

O împinse cu toată forța. Femeia se împletici de-a curmezișul odăii și căzu pe pat.

— Repede, făcu Elton, cu ochii chinuiți și înspăimântați. Hai repede.

Se prăbușiră în josul scărilor și năvăliră pe ușa din față. Elton galopând cu pași uriași. Reîncepuse să gâfâie.

Iar de la etaj, răzbătând atât prin fereastra închisă cât și prin ușa deschisă de la parter, țipătul doamnei Parrakis se transformă într-un răcnet, ce se contopi cu sirenele apropiindu-se:

— AM FĂCUT-O PENTRU TIIINEEEEE...

Propriile lor umbre îi urmăriră în josul străzii, spre parc, crescând și micșorându-se după cum se apropiau și treceau pe lângă felinarele G-A, protejate de colivii din sârmă. Elton Parrakis râsufla aidoma unei locomotive, cu gâfâieli și şuierături zgomotoase.

Traversară strada și deodată, pe celălalt trotuar, farurile îi decupară din întuneric. Girofarul albastru sclipi și mașina poliției frână brusc, țiuitor, la o sută de metri depărtare.

— RICHARDS! BEN RICHARDS!

O voce bubuind prin stația de amplificare.

— Mașina... 'nainte... vezi? gâfâi Elton.

Richards de abia o putu distinge. Elton o adăpostise bine, sub un pâlc de mesteceni, lângă lac.

Mașina poliției reveni la viață, roțile din spate lăsând cauciuc ars pe asfalt, și motorul cu benzină urlând supraturat. Țâșni pe trotuar, măturând cu farurile cerul, și se năpusti către ei.

Richards se întoarse către ea, simțindu-se brusc detașat, calm, aproape anesteziat. Scoase din buzunar pistolul lui Bradley, continuând să se retragă. Nu se zăreau alte mașini. Doar aceasta. Vuia spre ei, peste solul golaș al parcului, roțile din spate zvârlind îndărăt bulgări mari de pământ negru.

Trase două focuri în parbriz. Se crăpă, dar, nu se sparse. În ultima clipă, Richards sări în lateral și se rostogoli. Simți pe obraji iarba veștedă a lui octombrie. Se ridică în genunchi și mai trase două gloanțe în spatele mașinii, apoi acesta se întoarse în forță derapând, lumina albastră de pe capotă preschimbând noaptea într-un coșmar dement. Echipajul de poliție se găsea între el și perna de aer, însă Elton sărise în cealaltă direcție și acum se chinuia să decupleze dispozitivul anti-furt.

Mașina poliției pornise din nou, și colegul șoferului ieșise pe jumătate prin geamul portierei. Un țcănit înfundat sparse noaptea. Un pistol-mitralieră. În jurul lui Richards, gloanțele sfredeliră solul într-un desen lipsit de sens. Pământul țâșni, lovindu-l în obraji și frunte.

Îngenunche, ca pentru rugăciune, și trase tot în parbriz. De data aceasta, glonteile îl străbătu.

Mașina era în fața lui...

Sări în stânga, și bara de protecție ranforsată îi izbi piciorul stâng, rupându-i glezna, și dezechilibrându-l, trântindu-l pe burtă.

Motorul mașinii urlă, schimbând vitezele și virând aproape pe loc. Farurile îl pironiră, întunecând totul în jurul lui. Richards încercă să se

scuale, dar glezna nu-i rezistă.

Gâfâind și încercând să-și regăsească suflul, privi cum silueta mașinii creștea din nou, apropiindu-se. Totul deveni ireal, amplificat. Trăia într-un delir de adrenalină și orice mișcare i se părea lentă, cumpănită. Mașina era aidoma unui bizon uriaș și orb.

Mitraliera țacăni iarăși, și de data aceasta un glonte îl lovi în brațul stâng, răsturnându-l. Mașina încercă să vireze și să-l calce și pentru o clipă îl zări limpede pe cel de la volan. Trase un foc și parbrizul se spulberă. Mașina derapă lent, cu roțile scârțâind, apoi se dădu peste cap, zdrobindu-și acoperișul, și răsturnându-se pe o parte. Motorul se înecă, și în tăcerea bruscă, aproape șocantă, se auzi limpede radioul de la bord.

Richards tot nu se putea ridica în picioare, așa încât începu să se târască spre vehiculul său. Parrakis era deja înăuntru și încerca să-l pornească, dar în panica lui uitase pesemne să deschidă ventilele de siguranță; de fiecare dată când răsucea cheia se auzea doar tusea aerului în camere.

Noaptea începu să fie sfâșiată de sirene.

Mai avea încă cincizeci de metri până la mașină, când Elton pricepu ce se întâmplă și deschise ventilele. Când întoarse cheia motorul începu să păcăne și perna de aer pluti spre Richards.

Se ridică pe jumătate, smulse portiera și se târî înăuntru. Parrakis coti la stânga spre Șoseaua 77 care intersecta State Street undeva după parc, cu scutul vehiculului la numai doi centimetri deasupra străzii, îndeajuns de jos ca să se agațe și rupă.

Elton inspira guri uriașe de aer și le expira cu atâta putere încât buzele îi tremurau precum niște aripioare.

Înapoia lor două echipaje de poliție scrâșniră de după un colț, porniră girofarurile și începură urmărirea.

— N-avem destulă forță! răcni Elton. N-avem viteză...

— Ei sunt pe roți! urlă la rândul lui Richards. Ia-o prin maidanul ăla!

Virară la stânga, și se izbiră violent cu capetele de plafon când traversară trotuarul. Răpăielile aerului comprimat le blocară transmisia.

Mașinile de poliție se iviră imediat înapoia lor și deschiseră focul. Richards auzi degete de oțel perforând tabla capotei. Geamul din spate se sparse cu un zgomot asurzitor, împrôscându-i cu cioburi.

Urlând, Elton izbuti să cotească la stânga, apoi la dreapta.

Una din mașinile de poliție, cu peste o sută la oră, se năpusti peste bordura trotuarului. Se legănă nebunește, razele albastre rotitoare străpungând bezna cu fulgere demente, după care se înclină pe o parte și căzu, hârșâindu-se prin resturile și gunoaiele maidanului, până ce o scânteie îi atinse rezervorul perforat. Explodă albă, ca o flacăra de

magneziu.

A doua mașină revenise pe stradă în urmărirea lor. Avea să recâștige foarte repede terenul pierdut. Mașinile de sol cu combustie internă erau aproape de trei ori mai rapide decât pernele de aer. Iar dacă un vehicul pneumatic încerca să iasă de pe șosea, terenul neregulat de sub duze îl putea răsturna, așa cum fusese gata să se întâmple când suiseră pe trotuar.

— La dreapta! zbieră Richards.

Parrakis execută un alt viraj zgâlțâitor, ce-ți ridică stomacul în gură. Intraseră pe Șoseaua 1; privind în depărtare, Richards vedea că în curând aveau să fie obligați să urce în susul rampei de intrare spre Bariera de Coastă. Acolo nu mai aveau cum scăpa; acolo îi aștepta moartea.

— Întoarce! Întoarce, fir-ar a dracu! Pe-acolo!

Pentru o clipă, mașina poliției dispăruse înapoia lor, pierdută după un colț.

— NU! Nu! Parrakis începuse să se bâlbâie: I-o fundătură!

Richards se întinse și trase de volan, și cu același gest îndepărtă mâna lui Elton de pe clapeta de aer. Vehiculul patină într-un viraj aproape la nouăzeci de grade. Ricoșară din zidul clădirii aflată la stânga intrării în fundătură. Botul turtit izbi un maldăr de gunoarie, tomberoane și lăzi rupte. Înapoia lui era un alt zid.

Șocul îl aruncă pe Richards în bord, și nasul i se sparse cu un pocnet sec, azvârlind un șuvoi de sânge.

Mașina stătea de-a curmezișul fundăturii; unul din trei cilindri tușea. Parrakis era o grămadă tăcută, inertă peste volan. Deocamdată nu era vreme pentru el.

Richards izbi cu umărul portiera crâmpoțită. Aceasta se deschise, și el țopăi pe piciorul sănătos până la intrarea fundăturii. Încărcă pistolul din cutia cu gloanțe primită de la Bradley. Cartușele erau reci și unsuroase.

Câteva scăpară pe jos. Brațul începuse să-i pulseze precum o măsea bolnavă, făcându-l să vomite de durere.

Lumina farurilor transformă noaptea într-o zi lipsită de soare. Mașina poliției derapă în jurul colțului, roțile posterioare luptându-se pentru tracțiune și ridicând mirosul înțepător de cauciuc ars. Paralele negre descrieră parabole pe macadamul de expansiune. După aceea, țâșni iarăși înainte. Richards ținea arma cu ambele mâini, rezemându-se de peretele din stânga. Peste o clipă, echipajul avea să-și dea seama că luminile de poziție dispăruseră din fața lor. Polițistul de lângă șofer avea să vadă fundătura, și să priceapă...

Smârcâind sânge prin nasul spart, începu să tragă. Era chiar lângă ei, și de la distanța aceea gloanțele explozive traversară parbrizul securizat ca pe o coală de hârtie. Fiecare recul al pistolului de calibru

greu îi pulsa prin brațul rănit, făcându-l să urle.

Mașina urlă peste trotuar, zbură o distanță scurtă prin aer, și se izbi de zidul orb din cărămidă. REPARAȚII LIB-VE, anunța o reclamă decolorată de pe zid. ORICE VĂ PLACE, LA NOI SE POATE FACE.

Aflată la o jumătate de metru deasupra solului, mașina lovi peretele în plină viteză și explodează.

Veneau însă și altele; mereu altele.

Gâfâind, Richards reveni la perna de aer. Piciorul teafăr îl durea îngrozitor.

— Sunt rănit, gemenă Parrakis. Sunt grav rănit. Unde-i mama? Unde-i mama mea?

Richards își dădu drumul în genunchi, se târî pe spate sub vehicul, și începu cu sălbăticie să smulgă gunoaie și sfărâmaturi din camera de aer. Din nas, sângele îi curgea pe obraji, făcând două băltoace sub urechi.

Doar cinci din cei șase cilindri mai funcționau, și perna nu putea depăși șaptezeci la oră, aplecată mult pe o parte.

Parrakis îl dirija de pe scaunul din dreapta, unde-l urcase Richards. Tija volanului îi intrase în abdomen ca o țepușă, și Richards știa că este pe moarte. Simțea în palme sângele cald și lipicios de pe canelurile volanului:

— Îmi pare rău, rosti Parrakis. La stânga... E vina mea. Trebuia să-mi fi dat seama. A... a luat-o razna. Nu mai...

Tuși un cheag negru de sânge și-l scuipă indiferent în poală. Sirenele umpleau noaptea, dar se auzeau hăt departe, spre vest. Leșiseră pe centură, și de acolo Parrakis îl călăuzise pe drumuri secundare. Acum goneau spre nord pe Șoseaua 9, și suburbiile Portlandului se răreau treptat în ținuturile aride ale lui octombrie. Pădurarii trecuseră pe acolo ca lăcustele, lăsând în urma lor o încălcire de lăstare și smâncuri.

— Știi unde mergem? întrebă Richards.

Îl dureau toate din creștet până în tălpi. Era aproape sigur că-și fracturase glezna; în privința nasului nu mai exista nici o îndoială. Răsuflea întretăiat și precipitat.

— E un loc pe care-l știu, răspunse Parrakis și tuși din nou sânge. Îmi zicea tot timpul că prietena cea mai bună a unui băiat e mama lui. Îți vine să crezi? Eu am crezut-o. O să-i facă vreun rău? O s-o bage în închisoare?

— Nu, făcu scurt Richards fără să știe.

Era opt fără douăzeci. Plecaseră din Ușa Albastră la șapte și zece. Avea impresia că trecuse o eternitate.

Hăt departe, alte sirene se alăturau corului general. *Greața în urmărirea necomestibilului*, gândi incoerent Richards. *Cine nu vrea să se frigă să nu bage mâna în foc*. Distrusese de unul singur două echipaje de poliție O gratificație pentru Sheila. Bani mânjiți cu sânge. Și Cathy. Oare Cathy avea să se îmbolnăvească și să moară, bând lapte cumpărat cu banii mânjiți? *Ce mai faceți, scumpelor? Vă iubesc. Aici, pe drumul ăsta de țară, bun numai pentru vânători și cupluri căutând un loc retras, eu vă iubesc și vă doresc numai vise liniștite. Vă doresc...*

— La stânga, croncăni Elton.

Viră la stânga, în susul unui drum asfaltat ce traversa o pădure de sumac și ulm desfrunzit, pini și molizi, hățșuri de puieti desprinși din coșmare. Un râu, vâscos și sulfuros datorită reziduurilor industriale, îi asalta nările. Ramuri joase zgâriau capota mașinii cu

scrâșnături de oseminte. Trecură pe lângă o inscripție care anunța: COMPLEXUL „LA PINI” – ȘANTIER – INTERZIS! – CONTRAVENIENȚII VOR SUPORTA RIGORILE LEGII!

Suiră o ultimă pantă și ajunseră la Complexul „La Pini”. Construcția încetase de cel puțin doi ani, se gândi Richards, și nici atunci nu fusese prea avansată. Aveau în față un labirint de magazine și prăvălii pe jumătate terminate, țevi aruncate peste tot, grămezi de cherestea, barăci ruginite, toate acoperite de jepi țepoși și molizi, muri și porumbari, coada-șoricelului și mătrăgune. Se întindea așa pe câțiva kilometri. Gropi de fundație căscându-se dreptunghiulare precum morminte săpate unor zei romani. Schele metalice ruginite. Pereți din beton, din care sârmele groase ieșeau aidoma unor criptograme. Spații rectangulare, care ar fi trebuit să devină parcaje, acum năpădite de buruieni.

Undeva deasupra, o bufniță zbura pe aripi tăcute, vânzând.

— Ajută-mă... la volan.

— Nu poți conduce, spuse Richards, încercând să-și deschidă portiera.

— Atâta mai pot face, articula Parrakis. O să fiu momeala... conduc cât pot.

— Nu, spuse Richards.

— Lasă-mă! Chipul bucălat era schimonosit și grotesc. Mor, și mai bine lasă-mă să... hî-hî-hî... începu să tușească hidos, scuipând cheaguri de sânge. În mașină miroase a abator. Ajută-mă, șopti Parrakis. Sunt prea gras ca s-o pot face singur. Doamne Dumnezeule, te rog, ajută-mă...

Richards îl ajută. Împinse și ridică, și palmele îi lipăiră și lunecară prin sângele lui Elton. Într-adevăr, scaunele din față erau un abator. Și Elton (cine ar fi crezut că poți avea atâta sânge în tine?) continua să sângereze.

Apoi îl strecură înapoia volanului, și perna se ridică, clătinându-se, și viră. Stopurile clipeau, aprinzându-se și stingându-se, aprinzându-se și stingându-se, iar mașina ricoșă pe rând din trunchiurile copacilor până ce Elton găsi drumul.

Richards era sigur că avea s-o audă izbindu-se în plin, dar nu se întâmplă așa. Duduitul neregulat al cilindrilor pneumatici se îndepărtă, bătând ritmul acela cu-un-cilindru-în-minus care avea să le distrugă și pe celelalte în mai puțin de o oră. Deveni tot mai slab. Apoi se făcu liniște deplină, exceptând zumzetul unui avion îndepărtat. Cu întârziere, Richards își dădu seama că uitase în mașină cârjele pe care le cumpărase pentru a se deghiza.

Constelațiile se roteau deasupra, indiferente.

Își putea zări răsufklarea în norișori înghețați; în noaptea asta era mai frig. Întoarse spatele șoselei și pătrunse în jungla șantierului.

Întrezări în fundul unui subsol un maldăr de izolații, și coborî, ținându-se de fier-betonul care ieșea din pereți. Găsi un băț și ciocăni izolațiile pentru a alunga șobolanii. Fu răsplătit cu un praf gros, care-l făcu să strănute și să urle de durerea din nas. Nici un șobolan. Șobolanii erau în oraș. Slobozi un hohot răgușit de răs, care răsună spart în beznă.

Se înveli în fâșii din materiale izolante până ce arăta precum un iglu uman – dar îi era cald. Se rezemă de perete și începu să picotească.

Când se deșteptă, luna – o luminiță rece – atârna deasupra orizontului estic. Era tot singur. Nu se auzeau sirene. Putea să fie ora trei.

Brațul îi pulsa neplăcut, totuși sângele se oprise de la sine; văzu asta după ce își trase mâna din izolații și curăță atent rana. Gloanțele îi smulseră o bucată triunghiulară de carne, deasupra cotului. Avusese noroc că nu-i zdrobise osul. Glezna era însă mult mai dureroasă. Laba piciorului o simțea ciudat, parcă foarte ușoară și îndepărtată. Se gândi că poate fi o fractură deschisă. Gândindu-se ațipi iarăși.

Când se trezi, capul îi era mult mai limpede. Luna se ridicase până la jumătatea cerului, totuși nu se zărea vreo urmă a zorilor. *Uitase ceva...*

Își aminti brusc, cu un șoc neplăcut.

Trebuia să pună la poștă înainte de amiază, două casete, dacă voia ca ele să ajungă până la șase și jumătate la Clădirea Jocurilor. Altfel însemna că nu-și achitase obligațiile.

Dar Bradley era urmărit, poate fusese deja capturat.

Iar Elton Parrakis nu apucase să-i spună numele din Cleveland.

Și glezna îi era luxată.

Ceva masiv (un cerb? nu dispăruseră complet din est?) trecu în goană prin hățișurile din dreapta, făcându-l să tresară. Fâșiile izolatoare căzură de pe el aidoma unor șerpi, și se înveli la loc, chinuindu-se, fornăind prin nasul spart.

Era totuși un orășean, adăpostindu-se într-o Dezvoltare părăsită, revenit la sălbăticie în pustietate. Brusc, noaptea păru vie și rea, înspăimântătoare, plină de foșnete și sunete amenințătoare.

Răsuflând pe gură, Richards își trecu în revistă alternativele și consecințele lor.

1. *Să nu facă nimic.* Să rămână acolo și să aștepte până se linișteau lucrurile. Consecință: Banii pe care-i câștiga, o sută de dolari pe oră, încetau să mai fie plătiți la șase după-amiaza. El continua să fugă pe

gratis, însă vânătoreea n-avea să se oprească, nici chiar dacă ar fi izbutit să-i păcălească pentru treizeci de zile. Urmărirea avea să continue până-l omorau.

2. *Să trimită casetele la Boston.* Nu-l mai putea periclita pe Bradley, sau familia acestuia, pentru că, fusese deja descoperiți. Consecințe: (1) Fără îndoială, casetele urmau să fie trimise la Harding de către Vânătorii care supravegheau orice corespondență a lui Bradley, dar (2) oricum puteau depista direct locul de unde expediase casetele, chiar dacă ștampila poștală era din Boston.

3. *Să trimită casetele direct pe adresa Clădirii Jocurilor din Harding,* Consecințe: Vânătoreea urma să continue, dar el avea să fie probabil recunoscut în orice oraș îndeajuns de mare pentru a avea cutie poștală.

Toate variantele erau la fel de proaste.

Mulțumesc, doamnă Parrakis. Mulțumesc.

Se sculă, se curăță de izolații, și aruncă peste ele inutilul bandaj din jurul capului. Apoi se răzgândi și ascunse bandajul.

Începu să caute ceva ce putea sluji drept cârjă (își reaminti de adevăratele cârje, lăsate în mașină), iar când găsi o scândură ce-i ajungea cam până la subsuoară, o azvârli afară, și începu să escaladeze peretele gropii.

Când ajunse deasupra, transpirat și tremurând, își dădu seama că-și putea zări mâinile. Primele licăriri cenușii ale zorilor începuseră să cerceteze întunericul. Privi cu părere de rău către Dezvoltarea abandonată, gândindu-se: *Ar fi fost o ascunzătoare minunată...*

Zadarnic. Nu trebuia să stea pitit: era un fugar. Nu asta îi menținea popularitatea?

O ceață alburie, precum o cataractă, se târa încetișor pe sol printre copacii desfrunziți. Richards ezită numai o clipă, până se orientă, după care porni către pădurea ce forma hotarul nordic al Complexului.

Se opri o singură dată, să-și înfășoare haina pe capătul de sus al cârjei, apoi continuă.

Se luminase de-a binelea de vreo două ore, și Richards aproape că se auto-convinsese că mergea în cerc, când auzi prin hățișurile de rugi și tufișurile din față, țiuitul vehiculelor pneumatice.

Avansă prudent și întrezări o șosea din macadam, cu două benzi. Mașinile treceau cu regularitate în ambele direcții. Cam la vreun kilometru se vedea un grup de clădiri și ceva ce putea fi o stație de aer, sau un vechi magazin universal cu pompe în față.

Merse mai departe, paralel cu șoseaua, împiedicându-se și căzând deseori. Fața și mâinile îi erau însângerate de rugi și scaieți, iar hainele presărate cu ciulini rotunzi, cafenii. Renunțase să încerce să-i curețe. Pe ambii umeri îi atârnavau teci de laptele-cucului, făcându-l să pară ieșit dintr-o bătaie cu perne. Era ud din cap până-n picioare și traversase două pâraie, dar la al treilea, „cârja” îi alunecase pe un bolovan și se prăbușise cât era de lung. Bineînțeles, recorderul nu pățise nimic. Era impermeabil și insensibil la șocuri. Bineînțeles.

Tufișurile și copacii se răreau. Richards se lăsă în coate și genunchi, și se târî. Când consideră că ajunsese la limita siguranței, se opri și examina situația.

Se afla pe o colină micuță, un fel de peninsulă a ținutului acoperit cu desișuri pe care îl străbătuse. Sub el se găseau șoseaua, câteva case tip ranch, și un magazin cu pompe de aer. O mașină staționa chiar acolo, făcând plinul, în vreme ce șoferul, un bărbat în bluzon de piele, discuta cu mecanicul. Pe o latură a magazinului, alături de trei sau patru automate pentru gumă de mestecat, și altul pentru Maryjane, se vedea o cutie poștală roșie-albastră. Până la ea erau numai două sute de metri. Privind-o, Richards își dădu seama cu amărăciune că dacă ar fi ajuns înainte de zori, ar fi reușit probabil să pună casetele neobservat.

Ei bine, găleata cu lapte și tot restul. Povestea cu *dacă* și *parcă*.

Se retrase și porni recorderul să filmeze.

— Bun găsit, oameni minunați din țara Lib-Veului, începu el. Aici e bunul Ben Richards, călăuzindu-vă în călătoria lui anuală prin natură. Dacă priviți cu atenție, puteți zări neînfricatul sticlete stacojiu, sau mierla pestriță. Poate chiar unul sau doi cintezoii. Făcu o pauză. Partea asta s-ar putea s-o lase, dar nu și restul. Dacă sunteți surd și puteți citi pe buze, țineți minte ce vă spun. Povestiți și unui vecin, sau unui prieten. Răspândiți ceea ce zic. Rețeaua otrăvește aerul pe care-l respirați și vă refuză o protecție elementară, deoarece...

Înregistrează ambele casete și le puse în buzunarul pantalonilor. Bun.

Mai departe? Singurul mod în care-o putea face era să coboare cu arma în mână, să pună casetele, și să fugă. Putea fura o mașină. Oricum aveau să-și dea seama unde se află.

Într-o doară, se întrebă cât de departe ajunsese Parrakis. Înainte de-a fi doborât. Scosese, pistolul când auzi glasul, surprinzător de aproape, parcă în urechea stângă.

— Haide, Rolf!

O cascadă bruscă de lătrături îl făcu să tresară violent și mai avu timp să se gândească: *Câini, Dumnezeu, au câini*, apoi ceva negru și uriaș țâșni spre el.

Arma îi zbură în buruieni, și căzu pe spate. Câinele îi stătea pe piept, o corcitură de ciobănesc german mare, lingându-l pe față și umplându-i cămașa de bale; coada îi flutura înainte și înapoi, semnalizându-și bucuria:

— Rolf! Hei, Rolf! Rol... oh, Doamne! Richards întrezări niște blugi apoi un băiat trase câinele de pe el: Vă rog să mă iertați, domnule. Știți, nu mușcă, e prea prost să muște, doar că-i prietenos, nu-i... Aoleo, în ce hal sunteți! V-ați rătăcit?

Puștiul îl ținea pe Rolf de zgardă și-l privea curios pe Richards. Era un băiat drăguț, bine făcut, de vreo unsprezece ani, fără aspectul palid și posac al orașenilor. Trăsăturile lui erau de asemenea ceva străin și ciudat, deși familiar în același timp. După un moment, Richards își dădu seama. Era inocența.

— Da, încuviință sec. M-am rătăcit.

— Tiii, da' cred că ați și căzut...

— Așa-i, amice. Vrei să te uiți atent la fața mea și să-mi spui dacă sunt zgâriat rău? Fără o oglindă nu-mi pot da seama.

Băiatul se aplecă îndatoritor și-l examină. Nu trăda nici un semn de recunoaștere. Richards era satisfăcut.

— Numai julturi, spuse puștiul (avea un ușor accent din New England; nu chiar ca în Down East, ci mai săltăreț și sardonice), dar n-o să muriți. Se încrunță! Ați evadat din Thomaston? Știu că nu sunteți din Pineland pentru că n-arătați a debil mintal.

— N-am evadat de nicăieri, rosti Richards, întrebându-se dacă spusese o minciună sau adevărul. Fac autostopul. I-un obicei rău, amice. Tu n-ai făcut niciodată autostopul, așa-i?

— Nu, recunosc puștiul. În ziua de azi sunt mulți nebuni pe șosele. Așa zice tata.

— Are dreptate, încuviință Richards. Eu trebuie însă să ajung la... ăă... Pocni din degete, mimând un lapsus. Aeroportul ăsta...

— La Voigt Field?

— Așa.

— Oho, păi sunt vreo sută și cincizeci de kilometri, până acolo, domnule. Este în Derry.

— Știu, făcu jalnic Richards.

Întinse mâna și mângâie blana lui Rolf. Câinele se răsturnă imediat pe spate, ridicând labele. Bărbatul își înăbuși un hohot amar.

— Am luat o mașină de la granița cu New Hampshire, spuse el. Trei viermi înăuntrul. Niște tipi duri. M-au bătut, mi-au furat actele și m-au aruncat pe-un șantier părăsit în pădure...

— Aha, știu unde. Auziți, nu vreți să veniți la noi, să mâncați ceva?

— Mi-ar place, puștiule, da' n-am timp. Până diseară trebuie s-ajung la aeroport.

— Și iar faceți autostopul?

Ochii băiatului erau surprinși.

— Trebuie. Începu să se ridice, apoi se așeză de parcă tocmai îi venise o idee: Auzi, poți să-mi faci un serviciu?

— Cred că da, rosti prudent băiatul.

Richards scoase casetele.

— Astea-s cecuri de calculator, minți el fără să clipească. Dacă le poți pune într-o cutie poștală, compania mea îmi va expedia bani la post-restant, în Derry. Atunci am scăpat de griji.

— Chiar dacă n-au adresă?

— E inclusă în codul de calculator.

— Aha. Bine. Sigur. E o cutie poștală la prăvălia lui Jarrold.

Se sculă, și chipul lipsit de experiență nu putu masca faptul că-l considera un mincinos.

Îl lăasă să se îndepărteze vreo cinci metri, apoi îl strigă:

— Nu. Vino-napoi.

Băiatul se întoarse fără chef. Era limpede că era speriat. Bineînțeles – povestea lui Richards era mai găunoasă decât un șvaițer.

— Cred că trebuie să-ți spun adevărul, rosti Richards. În cea mai mare parte nu te-am mințit, tinere. Însă n-am vrut să risc, ca să nu pălăvrăgești cu cineva.

Soarele dimineții de octombrie era minunat de cald pe spinarea și ceafa lui, și își dori să poată rămâne toată ziua pe colină, și să doarmă fericit în căldura trecătoare a toamnei. Luă pistolul din locul unde căzuse, și-l așeză pe iarbă. Ochii băiatului se holbară.

— Lucrez pentru guvern, șopti Richards.

— Ma-a-a-mă, icni băiatul.

Rolf se așeză lângă el, limba trandafirie atârându-i printr-o parte a botului.

— Urmăresc niște tipi răi de tot, băiete. Vezi și tu că m-au lucrat serios. Casetele alea pe care ți le-am dat *trebuie* să ajungă.

— Nici o problemă, se înecă puștiul. Ma-măă, să vezi când o s-audă...

— Nimeni, îl întrerupse Richards. Nu trebuie s-audă nimeni pentru douăzeci și patru de ore. Se pot răzbuna, adăugă el

amenințător. Deci până mâine la ora asta, nu m-ai văzut. Ai înțeles?

— Da! Sigur că da!

— Atunci, dă-i drumul. Și mulțumesc tinere.

Întinse mâna și băiatul i-o scutură cu respect.

Îl privi coborând colina, un băiat într-o cămașă roșie cu câinele lui, alergând voios prin buruienile înalte. *De ce nu poate și Cathy să fie așa?*

Chipul i se schimonosi într-un rictus înfricoșător și inconștient, de furie și ură, și poate că l-ar fi blestemat pe Domnul însuși dacă pe ecranul întunecat al minții nu i-ar fi apărut o țintă mai bună: Federația Jocurilor. Iar înapoia ei, precum umbra unei zeități și mai sumbre, Rețeaua.

Privi până-l văzu pe băiat, minuscul în depărtare, punând casetele la cutia poștală.

Se sculă apoi cu greutate, proptindu-se în cârjă, și intră iarăși în hățișuri, mergând către șosea.

Deci aeroportul. Și poate că cineva avea să plătească până la urmă.

Cu vreo doi kilometri mai înapoi, zărise o intersecție, și acolo ieși din pădure, pășind cu greutate pe taluzul de pietriș dintre lizieră și șosea.

Se opri, aidoma cuiva care renunțase să mai facă semne mașinilor, preferând să se bucure de soarele cald al toamnei. Lăsă primele două mașini să treacă; ambele aveau câte doi pasageri, și considera că riscul era prea mare.

Dar se ridică atunci când al treilea vehicul se apropie de indicatorul *Cedează trecerea*. Revenise senzația de capcană. Indiferent cât de departe ar fi ajuns Parrakis, regiunea aceea trebuie să fie anunțată. Următoarea mașină putea fi a poliției, și asta însemna sfârșitul.

În automobilul care încetinise era o femeie, singură. Nu-l privea; autostopiștii erau respingători și de aceea trebuiau ignorați. Smulse portiera din dreapta și intră, exact când accelerase. Fu azvârlit în lateral, ținându-se cu disperare de clanță și târându-și piciorul sănătos.

Șuierul frânelor; vehiculul se clătină violent.

— Ce... cine... nu se...

Richards întinse pistolul spre ea, știind cât de groaznic arăta el de aproape, aidoma cuiva trecut printr-un tocător. Aspectul oribil îl avantaja. Își trase piciorul înăuntru și trânti portiera, fără să clinească arma. Femeia era îmbrăcată ca pentru ieșire în oraș, și purta ochelari de soare integrali, albaștri. Frumușică din câte își putea da seama.

— Dă-i drumul, rosti Richards.

Ea făcu exact ceea ce se aștepta; trânti ambele picioare pe frână și începu să țipe, Richards fu azvârlit înainte, glezna luxată înnebunindu-l de durere. Mașina se opri pe taluz, la cincisprezece metri după intersecție.

— Ești... tu ești... R-R-R...

— Ben Richards. Ia mâinile de pe volan. Pune-le în poală.

Îl ascultă, fără să-și poată controla tremurăturile. Nu-l privea. Temându-se, se gândi, să nu fie prefăcută în stană de piatră.

— Cum vă numiți, doamnă?

— A-Amelia Williams. Nu mă-mpușca. Nu m-omorî. Am... am... ia-mi banii da' *Doamne, nu m-omorîmî...*

— Ș-ș-ș, făcu Richards încetișor. Ș-ș-ș. După ce se potoli puțin, îi spuse: N-o să încerc să vă schimb părerea despre mine, doamnă Williams. Doamnă, nu?

— Da, răspunse ea automat.

— Însă nu intenționez să vă fac nici un rău. Înțelegeți?

— Da, răspunse femeia, parcă înviorată. Vrei mașina. L-au prins pe prietenul tău și acum îți trebuie o mașină. Poți s-o iei – e asigurată – nici n-o să pomenesc de tine. Îți jur că n-o să spun nimănui. O să zic că mi-a furat-o din parcare...

— O să mai vorbim despre asta. Porniți mașina. Luați-o pe Șoseaua 1 și o să mai discutăm despre asta. Sunt baraje pe șosea?

— N... da. Sute. O să te prindă.

— Nu mințiți, doamnă Williams. Da?

Începu să conducă, smucit la început, apoi corect. Șofatul părea că o calmează. Richards o întreabă din nou despre filtre de poliție.

— În jurul lui Lewiston, răspunse ea crispată. Acolo l-au prins pe celălalt vie... tip.

— Cât e până acolo?

— Vreo cincizeci de kilometri.

Parrakis ajunsese mai departe decât visase Richards.

— O să mă violezi? întreabă atât de brusc Amelia Williams încât Richards aproape izbucni în râs.

— Nu, îi răspunse apoi adăugă sec: sunt însurat.

— Am văzut-o, rosti femeia cu un fel de reținere distantă care-l irită pe Richards.

Îi venea s-o lovească.

Mănâncă și tu gunoaie, cățea. Omoară șoarecii care se bagă în cutia de pâine, omoară-i cu mătura, și după-ai vorbește de nevastă-mea.

— Pot să cobor aici? întreabă ea rugător, și bărbatului i se făcu iarăși milă.

— Nu. Reprezentați protecția mea, doamnă Williams. Trebuie să ajung la aeroportul Voigt Field, într-un loc numit Derry. Mă veți ajuta să ajung acolo.

— Sunt două sute cincizeci de kilometri! se tângui femeia.

— Mi s-a spus o sută cincizeci.

— Nu-i adevărat. N-o s-ajungi niciodată acolo.

— Ba s-ar putea, rosti Richards, apoi o privi. Și s-ar putea să ajungi și dumneata, dacă nu faci vrea prostie.

Doamna Williams începu să tremure, totuși tăcu. Avea atitudinea unei femei așteptând să se trezească dintr-un coșmar.

Mergeau spre nord prin toamna roșie ca o făclie.

În regiunea aceasta, copacii nu erau încă morți, nu-i ucisese rămurile otrăvite din Portland, Manchester și Boston! Erau pasteluri de galben și roșu, explozii purpurii. Trezeau în sufletul lui Richards un sentiment dureros de melancolie. Era ceva despre care n-ar fi bănuț că putea fi adăpostit de sufletul său, cu numai două săptămâni în urmă. Peste o lună, zăpada avea să acopere totul.

Lucrurile se sfârșeau toamna.

Femeia părea că-i simte starea de spirit și tăcea. Drumul umplea tăcerea dintre ei, îi legăna. Traversară râul la Yarmouth, apoi urmară doar păduri, și trailere, și barăci mizerabil de sărăcicioase, cu grupurile sanitare alipite pe exterior (totuși peste tot putea zări priza pentru cablul Lib-Veului, fixată dedesubtul unul pervaz coșcovit și umflat de apă, sau lângă o ușă smulsă din țâțâni, sclipind în soare), până intrară în Freeport.

La intrarea în oraș, trei mașini de poliție erau parcate laolaltă, ocupanții lor adunați într-o conferință ad-hoc. Femeia se încorda ca un arc, albindu-se complet, dar Richards se simți calm.

Trecură fără probleme pe lângă polițiști, și ea se gârbovi.

— Dacă ar fi urmărit traficul, ne-ar fi luat ca din oală, roști nepăsător Richards. Parcă ți-ai scris pe frunte cu vopsea fosforescentă BEN RICHARDS ESTE ÎN MAȘINA ASTA.

— De ce nu mă lași să plec? izbucni ea, și adăugă imediat: Ești drogat?

Barosanii cu tipe fumează Pipe. Ideea îl făcu să pufnească în râs, și scutură din cap.

— Râzi de mine? întrebă jignită femeia. N-ai pic de obraz, ucigașule, lașule ce ești! Vrei probabil să mă omorî și pe mine așa cum ai făcut cu bieții tineri din Boston...

— Un rahat cu bieții tineri, se răsti Richards. Erau pregătiți să mă rădă ei. Asta le e meseria.

— Ucizi pentru bani. Ai face orice pentru bani. Vrei să răstorni regimul. De ce nu-ți găsești de lucru? Pentru că ești puturos! Nu-ți place să fii de treabă.

— Tu ești de treabă?

— Da! Nu de asta m-ai luat de ostatică? Pentru că eram lipsită de apărare și... și de treabă? Ca să te poți folosi de mine, să mă cobori la nivelul tău și să râzi de mine?

— Dacă ești atât de treabă, cum se face c-ai avut șase mii de

neodolari să-ți cumperi mașinuța asta, în vreme ce fetița mea moare de gripă?

— Ce... Păru surprinsă. Deschise gura, apoi o închise brusc. Ești dușmanul Rețelei. Așa zice Lib-Ve. Am văzut câteva din lucrurile acelea dezgustătoare pe care le-ai făcut.

— Știi ce-i dezgustător? Richards își aprinse o țigară din pachetul de pe bord. Să-ți zic *eu*. E dezgustător să fii persecutat pentru că nu vrei să muncești la General Atomics într-un sector unde vei ajunge impotent. E dezgustător să stai acasă și să te uiți cum nevastă-ta face tot ce poate ca să cumpere o pâine. E dezgustător să știi că Rețeaua ucide anual milioane de oameni cu poluanți atmosferici, când ar putea fabrica filtre nazale cu șase dolari bucata.

— Minți.

Încheieturile degetelor i se înălbiseră pe volan.

— Când chestia asta o să se termine, spuse Richards, te poți întoarce în apartamentul tău decomandat, și să-ți aprinzi o Pipă și să te faci criță și să te uiți cum sclipește argintăria. Nu-i nimeni prin cartier care să omoare șobolani cu mătura, sau să se cace pe lângă garduri pentru că nu funcționează closetul. Am întâlnit o fetiță de cinci ani care avea cancer pulmonar. Asta nu-i dezgustător? Ce...

— Termină! răcni femeia. *Vorbești urât!*

— Exact, încuviință Richards privind afară.

Disperarea îl paraliza precum o apă rece. Nu exista o bază de comunicare cu acești prea-fericiți. Ei trăiau sus, pe înălțimile unde aerul era rarefiat. Îl încercă deodată furia de-a o învăța minte pe femeia aceea: să-i azvârle ochelarii, s-o îmbrâncească în noroi, s-o violeze, să sară pe ea, să-i spargă dinții, să-i rupă hainele și s-o lase în pielea goală, și s-o întrebe dacă acum vedea și ea emisiunea aia, care e douăzeci și patru de ore pe zi pe programul unu, unde nu cântă niciodată imnul!

— Așa-i, murmură el. Sunt un derbedeu care vorbește urât.

Richards aprecia că ajunseseră mai departe decât avuseseră dreptul. Erau în drum spre un oraș de lângă ocean, Camden, la peste o sută cincizeci de kilometri de locul unde începuse călătoria cu Amelia Williams.

— Fii atentă, îi spuse când intrară în Augusta, capitala statului. Aici s-ar putea să ne miroasă. N-am nici un chef să te omor. Ai înțeles?

— Da, încuviință ea. După aceea, adăugă cu ură: Îți trebuie un ostatic.

— Exact. Așa că dacă un polițist se ia după noi, tragi pe dreapta. Imediat. Deschizi portiera și te aplecă în afară. Doar te *aplec*. Fundul nu ți se ridică de pe scaun. Ai priceput?

— Da.

— Tipi așa: Benjamin Richards m-a luat ostatecă. Dacă nu degajați drumul, o să mă omoare.

— Și crezi că va reuși?

— Ar fi de dorit, rosti el batjocoritor. E viața ta-n joc.

Femeia își mușcă buza fără să răspundă.

— O să reușească. Așa cred. Imediat o s-apară o grămadă de tipi cu camere video, sperând să obțină o recompensă de la Jocuri, sau chiar Premiul Zapruder. Cu atâția martori, vor trebui să joace corect. Păcat că n-o să ne poți vedea la Lib-Ve urmăriți de o ploaie de gloanțe, și vorbindu-se de tine cu ipocrizie ca despre ultima victimă a lui Ben Richards.

— De ce spui toate astea? izbucni ea.

Nu-i răspunse; se lăsă să alunece în scaun până nu i se mai zări decât creștetul capului, și așteaptă luminile albastre să apară în oglinda retrovizoare.

Dar în Augusta n-au apărut lumini albastre. Continuară încă o oră și jumătate, ocolind oceanul în timp ce soarele începu să coboare, întrezărind sclipiri și scânteieri ale apei, dincolo de câmpuri și poduri, și printre pâlcurile de pini.

Era trecut de ora două, când ieșiră dintr-o curbă nu departe de intrarea în Camden și văzură un baraj și două mașini de poliție, oprite pe ambele laturi ale șoselei. Doi polițiști verificaseră camionul unui fermier și-i făceau semn să treacă.

— Mai mergi o sută de metri și te oprești, rosti Richards. Fă exact cum îți spun eu.

Femeia era palidă, dar se stăpânea. Poate se resemnase... Frână, și opri în mijlocul drumului, la cincisprezece metri de baraj.

Unul din polițiști gesticula din mână, invitând-o să se apropie. Când n-o făcu, își privi întrebător tovarășul. Un al treilea polițist, care stătea într-una din mașini, înhăță microfonul stației de sub bord și începu să vorbească rapid.

Acuma-ncepe, se gândi Richards. Gata, acum-ncepe.

Ziua era însorită (ploaia permanentă din Harding părea la anihilare depărtare) și totul era extrem de clar definit. Umbrele polițiștilor păreau desenate cu carioca neagră. Își deschideau tocurele armelor.

Doamna Williams deschise portiera și se aplecă afară.

— Nu trageți, vă rog, rosti, și pentru prima dată Richards își dădu seama de timbrul vocii ei, educat și profund. Parcă ar fi fost la serată, exceptând încheieturile degetelor înălbite, și pulsația rapidă a venei gâtului. Prin portiera deschisă, putea simți aroma proaspătă, înviorătoare a pinilor și ierbii.

— Ieșiți din mașină cu mâinile deasupra capului, spuse primul polițist.

Suna ca o mașină bine programată. General Atomics, model 6295-Ag, se gândi Richards. Polițistul Hicksville. Funcționează și cu 16 baterii cu iridiu, tip serg-maj. Culoare de livrare: alb.

— Dumneavoastră, și pasagerul dumneavoastră, doamnă. L-am văzut.

— Mă numesc Amelia Williams, pronunță ea foarte clar. Nu pot ieși, așa cum doriți. Benjamin Richards mă ține ostatecă. Spune că dacă nu-l lăsați să treacă, mă va ucide.

Cei doi polițiști se priviră, și ceva de abia perceptibil se schimbă între ei. Richards, atât de încordată încât parcă avea un al șaselea simț, îl remarcă.

— Dă-i drumul! răzni el.

Femeia îl privi surprinsă.

— Dar nu vor...

Blocnotesul primului polițist căzu pe șosea. Aproape simultan, cei doi polițiști îngenuncheară, scoțând armele, și ținându-le cu ambele mâini. Câte unul de fiecare parte a liniei albe.

Foile blocnotesului fluturau în vânt.

Richards trânti piciorul luxat pe pantoful drept al Ameliei Williams, și buzele i se crispară într-o mască a durerii, când oasele scrântite scârțâiră. Mașina țâșni înainte.

În clipa următoare, doua zgomete seci răsunară în caroserie, făcând-o să vibreze. După încă un moment, parbrizul explodă, împrăștiindu-i cu cioburi. Amelia ridică brațele, apărându-se, și Richards se izbi sălbatic în ea, răsucind volanul.

Trecură printre cele două automobile ale poliției, bălăngănind partea din spate. Richards îi întrezări pe polițiști răsucindu-se să tragă

din nou, apoi toată atenția lui se concentra asupra drumului.

Urcară o colină, și auzi încă un bubuit sec, când un glonte perfora portbagajul. Mașina începu să vibreze și Richards încercă să redreseze volanul. Vag, își dădu seama că Amelia țipa.

— Virează! îi răcni. Virează, la dracu! Virează! Virează!

Măinile ei pipăiră în mod reflex după volan și-l găsiră. Richards îi dădu drumul, și-i zbură ochelarii dintr-o lovitură. Pentru o clipă ochelarii rămaseră agățați de o ureche, apoi căzură.

— Trage pe dreapta!

— Au tras în noi. Devenea isterică: Au tras în noi. *Au tras...*

— *Trage pe dreapta.*

Înapoia lor se auzi urletul sirenelor. Trase pe dreapta, cu greu, mașina derapând și vibrând, azvârlind pietriș în aer.

— Le-am spus, și-au încercat să ne omoare, repetă ea parcă uluită. Au încercat să ne omoare.

Bărbatul coborâse deja, și țopăia cu dificultate cu pistolul scos. Își pierdu echilibrul și căzu, julindu-și ambii genunchi.

Când primul echipaj apărură în vârful pantei, el era pe taluz, îngenuncheat, cu arma întinsă. Mașina avea peste o sută douăzeci la oră și continua să accelereze; un cowboy de provincie la volan, cu un motor prea puternic sub capotă și lucirea gloriei în ochi. Poate că-l văzură, poate că încercară să frâneze. Nu contă. Cauciucurile nu erau anti-glonț. Cel dinspre Richards explodă de parcă ar fi avut dinamită înăuntru. Mașina decolă ca o pasăre uriașă, trecând peste taluz într-un zbor necontrolat. Se izbi în scorbură unui ulm uriaș. Portiera din partea șoferului sări din țâțâni. Șoferul trecu prin parbriz ca o rachetă și zbură zece metri până se opri în tufișuri.

A doua mașină veni aproape cu aceeași viteză, și Richards avu nevoie de patru focuri pentru a-i nimeri roata. Două gloanțe împrăștiară nisipul lângă el. Automobilul derapă într-un semi-viraj fumegând și se rostogoli apoi de trei ori, împrăștiând sticlă și metal.

Richards se strădui să se ridice, privi în jos și zări cămașa înnegrendu-se treptat, imediat deasupra curelei. Reveni, țopăind, la perna de aer, și se trânti cu fața în jos când a doua mașină de poliție explodă, azvârlind schije în jurul și deasupra lui.

Se sculă, icnind și scoțând un fel de gemete slabe, ciudate. Trupul începuse să-i zvâcnească în pulsații lente, dureroase.

Poate că femeia ar fi putut să fugă, însă nu încercase. Privea fix mașina ce ardea pe șosea. Când Richards sui înăuntru, ea se trase îndărăt.

— I-ai omorât. I-ai omorât.

— Ei au încercat să m-omoare. Și pe tine. Dă-i drumul. Repede.

— NU PE MINE AU ÎNCERCAT SĂ M-OMOARE!

— *Dă-i drumul!*

Porni.

Masca tinerei și avutei *hausfrau*, revenind de la târguieli, atârna acum zdrențuită. Înapoia ei se întrezărea ceva primitiv, care-și mușca buzele și rostogolea ochii în cap. Poate că existase acolo dintotdeauna.

Merseră vreo opt kilometri și ajunseră la o stație de aer, cu magazin.

— Oprește, spuse Richards.

— Coboară.

— Nu.

Îi lipi arma de sânul drept și ea scânci.

— Nu. Te rog.

— Scuză-mă. N-avem timp să faci pe primadona. Coboară.

Cobori, și el o urmă.

— Lasă-mă să mă sprijin de tine.

O cuprinse cu brațul după umeri și arătă cu țeava spre cabina telefonică de lângă automatul pentru cuburi de gheață. Porniră într-acolo, mișcându-se aidoma unui cuplu grotesc de vodevil. Richards topăia pe piciorul cel bun. Se simțea obosit. Vedea în fața ochilor mașinile turtindu-se, trupul zburând precum o torpilă, explozia... Scenele se repetau mereu și mereu, ca o buclă închisă.

Proprietarul magazinului, un bătrân cu părul alb și picioare slăbănoage, parțial acoperite cu un șorț murdar de măcelar, ieși și-i privi cu ochi speriați.

— Hei, rosti el încetșor. N-am nevoie de tine aici. Am o familie. Pleacă. Te rog, nu-mi trebuie necazuri.

— Șterge-o-năuntru, tataie, zise Richards.

Bătrânul îl ascultă.

Gâfâind, Richards intră în cabină, și băgă o fisă. Ținând pistolul și receptorul în aceeași mână, formă „0”.

— Alo, centrala, ce prefix e aici?

— Rockland, domnule.

— Fă-mi, te rog, legătura cu agenția de știri locală.

— Se poate face direct, domnule. Numărul e...

— Fă-l tu.

— Doriți...

— *Fă numărul!*

— Da, domnule, încuviință netulburată operatoarea.

În urechea lui Richards răsunară păcănituri și clic-uri.

Sângele îi colorase cămașa într-un roșu închis, murdar. Nu-l mai privi. Îi făcea rău.

— Agenția Rockland, se auzi o voce. Autorizație Lib-Ve, 6943.

— Aici e Ben Richards.

O tăcere lungă. Apoi:

— Auzi, vierme, și mie-mi plac bancurile, da' asta-i...

— Gura. Dacă ieși afară, o să ai dovada în zece minute. Dacă prinzi frecvența poliției, o s-o ai imediat.

— Sta... o clipă.

La capătul celălalt al firului se auzi pocnetul receptorului lăsat jos, și o sirenă îndepărtată. Când reveni la telefon, glasul era practic și sec, doar cu o undă de excitare.

— Unde ești, tipule? Jumătate din poliția din Maine de est tocmai a trecut prin Rockland... cu două sute la oră.

Richards lăsa capul pe spate și citi firma.

— Într-un loc numit „La Gilly – Magazin Universal și Stație de Aer”, pe Șoseaua Națională 1. Îl știi?

— Da. Stai.

— Ascultă-mă, vierme. Nu te-am sunat să-mi fac autobiografia. Trimite niște camere aici. Rapid. Și dă pe post, Știrea-Bombă. Am o ostatecă. Se numește Amelia Williams! Din...

O privi.

— Falmouth, șopti ea.

— Din Falmouth. Dacă nu mi se lasă liberă trecere, o omor.

— Isuse, miros un Premiu Pulitzer!

— Nu, te-ai căcat pe tine, asta-i. Richards se simțea amețit. Dă pe post. Vreau ca porcii să afle că toți știu că nu-s singur. La un baraj, trei gabori au încercat să ne radă.

— Și ce s-a întâmplat cu ei.

— I-am omorât.

— Pe toți trei? Să fiu al dracu! Desprinsă câteva clipe de telefon, vocea răcni: Dicky, deschide cablul național!

— O s-oucid, dacă se mai trage în mine, continuă Richards, încercând să pună cât mai multă sinceritate în glas, și să-și amintească toate filmele vechi cu gangsteri văzute la Te-Ve, când era puști. Dacă vor să nu i se întâmple nimic, ar face bine să mă lase să trec.

— Când...

Richards închise și ieși cu greutate din cabină.

— Ajută-mă.

Femeia îl sprijini cu un braț strâmbându-se la vederea sângelui.

— Vezi în ce te-ai băgat?

— Da.

— Este o nebulă. O să te omoare.

— Dă-i drumul spre nord, mormăi Richards. Ține-o pe nord.

Gâfâind, se lăsa să alunece în scaunul mașinii. Lumea insista să zvâcnească. O muzică ascutită, atonală, îi spârgea urechile. Amelia ieși pe șosea. Bluza ei elegantă, verde cu dungulițe negre, era pătată de sânge. Bătrânul, Gilly, întredeschise ușa și scoase un străvechi aparat de fotografiat Polaroid. Făcu o poză, trase banda și așteptă. Chipul lui era un amestec de spaimă și încântare.

În depărtare, sporind și unindu-se, sirenele.

Parcurseră zece kilometri înainte ca oamenii să apară prin curți și să-i privească trecând. Mulți aveau camere video, și Richards se relaxă.

— La barajul acela trăgeau în duzele de aer, rosti încet femeia. A fost o greșeală. Asta a fost. O greșeală.

— Dacă viermele ăla țintea duza când a găurit parbrizul, înseamnă că a greșit mai mult de un metru.

— *A fost o greșeală!*

Erau în cartierul rezidențial de la marginea lui Rockland. Drumuri de țară terminându-se înaintea unor cabane. Hotelul Briza. *Drum particular*. Eu și Patty. *Interzis*. La Elizabeth. *Contravenienții vor fi împușcați*. Al 9-lea cer. 5 000 de volți. Vraja. *Patrule cu câini*.

Ochi bolnavi și fețe lacome privindu-i dinapoia copacilor, precum pisici Cheshire. Răcnetele Lib-Veurilor portabile pătrundeau prin parbrizul spart.

Peste tot o atmosferă nebună, stranie, de carnaval.

— Aștia, vorbi Richards, nu vor decât să vadă sânge. Cu cât mai mult, cu atât mai bine. Nu le-ar păsa dacă ne-ar omorî pe amândoi. Poți să crezi așa ceva?

— Nu.

— Atunci te salut cu respect.

Un bărbat mai în vârstă cu păr argintiu, ondulat, purtând niște bermude care-i depășeau genunchii, alergă spre marginea șoselei. Avea un aparat de fotografiat uriaș, cu un transfocator precum o cobră. Începu să pozeze rapid, aplecându-se și schimbând permanent unghiul. Pielea picioarelor era albicioasă. Richards izbucni brusc într-un hohot de râs care o făcu să tresară pe Amelia.

— Ce...

— N-a scos capacul de pe obiectiv, hohoti Richard. N-a...

Se îneca de râs.

Marginile șoselei erau pline de mașini atunci când ajunseră în vârful unei pante lungi și line, și începură să coboare spre centrul Rockland-ului. Poate că odată fusese un sătuc de pescari pitoresc, populat de bărbați gen Winslow Homer, cu pelerine galbene, care plecau în bărcuțe să prindă homarii vicleni. În acest caz, dispăruse de mult.

De fiecare parte a drumului se înălța câte un uriaș magazin-universal. O stradă principală, ticsită de bordeluri, baruri și săli de jocuri. Locuințele perfect aliniate ale clasei mijlocii priveau mizeria din înălțimi, iar de la marginea mirositoare a apei ridicau ochii bordeiele

mahalalei. La orizont, oceanul era neschimbat. Scânteia azuriu și în afara timpului, acoperit de puncte și păienjenișuri de lumină dinspre soarele după-amiezii. De-a curmezișul șoselei erau oprite două mașini de poliție. Girofarurile se roteau nebunește, defazate unul față de celălalt. Pe taluzul din stânga, se afla o mașină blindată, din care îi urmărea o țeava scurtă și groasă.

— S-a terminat, rosti femeia încet, aproape cu regret. Trebuie să mor și eu?

— Te oprești la cincizeci de metri de ei și-ți joci rolul, spuse Richards.

Se lăsă să alunece în jos pe scaun. Un tic nervos îi crispa fața.

Amelia se opri și deschise portiera, însă nu se aplecă în afară. Liniștea era completă. *Mulțimea amuțește*, se gândi ironic Richards.

— Mi-e frică, zise ea. Te rog. Mi-e foarte frică.

— N-o să te-mpuște. Sunt prea mulți martori. Nu poți ucide ostatici sub ochii publicului. Astea-s regulile jocului.

Femeia îl privi, și brusc Richards își dori ca să fi putut discuta împreună la o cafea. Ar fi ascultat-o atent, și i-ar fi amestecat frișca adevărată din ceașcă – ea făcea cinste, bineînțeles. Apoi ar fi putut discuta despre inechitatea socială, despre cum șosetele îți cad întotdeauna când porți cizme de cauciuc, și despre importanța de a fi cinstit.

— Dă-i drumul, doamnă Williams, vorbe el tachinând-o ușor. Ochii întregii lumi sunt asupra ta.

Ea se îndreptă în afară.

Șase mașini de poliție și un alt transportor blindat apăruseră la zece metri înapoia lor, blocându-le retragerea.

De-acum, se gândi Richards, singura ieșire e-n sus spre cer.

și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

— Mă numesc Amelia Williams. Benjamin Richards mă reține ostatecă. Spune că mă va ucide dacă nu ne lăsați să trecem.

Pentru o clipa fu o tăcere atât de absolută încât Richards putu auzi sirena foarte îndepărtată a unui iaht de pe ocean.

Apoi, bubuind, asexuat, amplificat:

— DORIM SĂ DISCUTĂM CU BEN RICHARDS.

— Nu, zise repede Richards.

— Spune că nu.

— COBORÂȚI DIN MAȘINĂ, DOAMNĂ.

— Mă va ucide, țipă ea. N-auziți? Mai devreme niște polițiști erau să ne *ucidă*! El zice că nu vă pasă dacă ne-omorâți pe amândoi. *Dumnezeule, așa e?*

— Lăsați-o! răcni un glas răgușit din mulțime.

— COBORÂȚI DIN MAȘINĂ, ALTFEL DESCHIDEM FOCUL.

— Lă-sa-ți-o! Lă-sa-ți-o!

Mulțimea preluase scandarea precum fanii unui meci de mortbal.

— COBORÂȚI...

Vacarmul acoperi cuvintele polițiștilor. De undeva zbură o piatră. Parbrizul unui automobil înflori în crăpături.

Motoarele ambalară și cele două mașini de poliție începură să se retragă, dezvăluind o fâșie îngustă de pavaj. Mulțimea aclamă mulțumită, apoi amuți, așteptând următorul act.

— TOȚI CIVILII SĂ PĂRĂSEASCĂ ZONA, bubui difuzorul. POT AVEA LOC SCHIMBURI DE FOCURI. TOȚI CIVILII SĂ PĂRĂSEASCĂ ZONA. ÎN CAZ CONTRAR POT FI ARESTAȚI PENTRU OBSTRUCȚIONAREA ORGANELOR DE ORDINE ȘI DEMONSTRAȚIE NEAUTORIZATĂ. OBSTRUCȚIONAREA ORGANELOR DE ORDINE ȘI DEMONSTRAȚIILE NEAUTORIZATE SE PEDEPSESC CU ZECE ANI ÎNCHISOARE, SAU O AMENDA DE ZECE MII DE DOLARI. PĂRĂȘIȚI ZONA. PĂRĂȘIȚI ZONA.

— Da, ca să nu vă vadă nimeni când o-mpușcați pă fată! zbieră o voce isterică. Lua-v-ar dracu' de porci!!

Oamenii nu se clintiră. Un automobil galben-negru de la agenția de videoștiri frână cu un scârțâit asurzitor. Doi bărbați săriră dinăuntru și începură să instaleze camerele.

Doi polițiști se repeziră spre ei, și urmă o încăierare scurtă și violentă. După aceea unul din polițiști smulse o cameră și o izbi de pământ. Un reporter încercă să-l oprească, dar fu lovit cu bastonul.

Un băiețaș se desprinsese din mulțime și azvârli o piatră în ceafa

polițistului. Acesta căzu, și sângele împrășcă pavajul. Vreo șase alți polițiști prinseră băiatul și-l luară pe sus. În mod neașteptat, pe margini, izbucniră încăierări izolate între cei bine îmbrăcați și locuitorii periferiilor. Brusc, o femeie într-un capot decolorat și destrămat sări asupra unei matroane plinuțe, vârandu-și mâinile în părul ei. Amândouă căzură pe jos, lovindu-se și urlând.

— Dumnezeule, șopti Amelia.

— Ce se-ntâmplă? făcu Richards.

Nu îndrăzneă să privească peste marginea bordului.

— Lupte. Poliția lovește oamenii. Cineva a distrus o cameră video.

— RENUNȚĂ, RICHARDS. COBOARĂ.

— Pornește, rosti încet bărbatul.

Vehiculul se mișcă, șovăitor.

— Vor trage în duze, **spuse** ea. După aceea vor aștepta până o să cobori.

— N-o să facă asta.

— De ce?

— Sunt prea proști.

Nu o făcură.

Înaintară încetișor pe lângă mașinile de poliție și spectatorii holbați. Într-o segregare inconștientă, aceștia se împărțiseră în două grupuri. De o parte a șoselei erau cei din clasele de sus și mijlocii, cucoanele cu păr coafat și bărbați purtând cămăși Arrow și mocasini. Tipi în salopete cu numele companiilor pe spate, și propriile lor nume brodate cu fir auriu pe piept. Femei aidoma Ameliei Williams, îmbrăcate pentru târguieli. Fețele lor erau diferite, însă toate aveau un lucru comun: Păreau incomplete, în genul unor fotografii găurite în dreptul ochilor, sau a unor puzzle cu o piesă lipsă. Lipsea disperarea, se gândi Richards. În stomacurile acelea nu urla nici un lup flămând. Mințile acelea nu erau obsedate de visuri nebune, sau speranțe demente.

Toți aceștia erau pe partea dreaptă a drumului, în fața complexului de cluburi pentru iahting pe lângă care tocmai treceau.

De cealaltă parte, pe stânga, stăteau săracii. Nasuri roșii, cu vinișoare sparte. Sâni vlăguți, căzuți. Păr slinos.

Șosete. Furuncule. Coșuri. Gurile căscate și inexpresive ale imbecilității.

Pe partea aceasta polițiștii erau mai mulți, și soseau întăriri.

În ciuda vitezei cu care apăruseră, Richards nu era surprins de iuțeala și pasul lor apăsător. Chiar și aici în Pace-și-Liniște, S.U.A., bâta și arma erau la îndemână. Dulăii erau ținuti flămânzi în cuști. Săracii pătrund în cabanele de vară, zăvorâte toamna și iarna. Săracii sparg în bande magazinele universale. Săracii scriu porcării pe vitrine. Săracii au mereu hemoroizi, și gurile li se umplu de scuipat furios când văd

blănuri Nauga, crom, costume de două sute de dolari și burți umflate. Iar săracilor li se oferă un Jack Johnson, un Muhammad Ali, un Clyde Barrow. Ei stăteau și priveau.

„Aici pe dreapta, oameni buni, sunt locuitorii verii”, își spuse Richards. „Grași și greoi, dar apărați de armuri. În stânga, cu greutatea maximă de șaiszeci și cinci de kilograme – totuși, concurenți îndârjiți, cu ochi răi – sunt Fomiștii. Pentru ei există politica înfometării; s-ar lupta și cu Isus Christos pentru un kil de cârnați. Aveți însă grijă de taberele astea. Nu prea rămân în ring; au tendința să se bată în sală. Putem găsi un țap ispășitor pentru amândoi?”

Încetșor, cu cincizeci de kilometri la oră, Ben Richards trecu printre ei.

Trecuse un ceas. Era ora patru. Umbrele se lungeau peste șosea.

Afundat într-un scaun, Richards se străduia să nu ațipească. Gemând își scoase cămașa din pantaloni, ca să-și cerceteze rana. Glonțul îl zgâriase adânc și urât într-o parte, și sângerase abundent. Rana nu se închisese. Când se mișca brusc, se deschidea sângerând. Nu mai conta. Aveau să-l radă. În fața armamentului greu, planul lui nu era decât o glumă. Aveau să-l urmărească, să-l hărțuiască până avea să se întâmple un „accident”, iar vehiculul să fie transformat în fragmente de sticlă și metal („...accident regretabil... polițistul a fost suspendat până la încheierea anchetei... deplângem pierderea de viați nevinovate...” – totul expediat în viteză la ultimele știri, între activitatea de bursă și ultimul edict al papei). Treptat, era tot mai îngrijorat de soarta Ameliei Williams, a cărei uriașă greșeală fusese de-a pleca de acasă în dimineața de miercuri.

— Au și tancuri, vorbi brusc femeia. Glasul ei era ascuțit, întretăiat, aproape isteric. Îți dai seama? Îți...

Începu să plângă.

Richards așteptă. În cele din urmă, spuse:

— În ce oraș suntem?

— P-pe indicator s-s-scrie W-winterport. Doamne, nu mai pot! Nu mai rezist să-i aștept să tragă! *Nu mai pot!*

— Bine, rosti el.

Amelia clipi încet, scuturând ușor din cap, parcă pentru a-l limpezi.

— Ce?

— Oprește. Coboară.

— Dar te vor omo...

— Da. Însă n-o să mai fie sânge. N-o să vezi nici o picătură de sânge. Cu ce au acolo mă pot vaporiza împreună cu mașina.

— Minți. O să mă ucizi.

Pistolul atârname între genunchii lui Richards. Îl lăsa să cadă. Bufni înfundat pe covorașul din cauciuc.

— Aș vrea o Pipă, vorbi ea. Doamne, vreau să mă droghez. De ce n-ai ales altă mașină? Doamne! Doamne!

Richards începu să râdă. Râdea din adâncul pieptului în spasme șuierate, care-i dădeau cuțite prin rană. Închise ochii și hohoti până când lacrimile începură să i se prelingă de sub pleoape.

— Este frig cu parbrizul spart, rosti femeia fără nici o legătură. Dă drumul la radiator.

Chipul ei era o pată albă în umbrele amurgului.

— Suntem în Derry, vorbi ea.

Străzile erau ticsite de oameni. Stăteau pe acoperișuri și balcoane, sau pe verande. Mâncau sandvișuri și pui fripți.

— E vreun indicator de aeroport?

— Da. M-am ghidat după el. O să-ți închidă porțile.

— Atunci o să-i ameninț din nou că te ucid.

— Vrei să deturnez un avion?

— O să-ncerc.

— Nu poți.

— Sunt convins că ai dreptate.

Cotiră la dreapta, apoi la stânga. Portavocile anunțau într-una populația să se împrăștie.

— Este cu adevărat soția ta? Femeia aceea din fotografie?

— Da. O cheamă Sheila. Fetița noastră, Cathy, are un an și jumătate. S-a îmbolnăvit de gripă. Poate că acum îi este mai bine. Asta-i motivul pentru care am ajuns aici.

Un elicopter bâzâi deasupra lor, proiectând o umbră ca de păianjen. Un glas puternic amplificat îl avertiză pe Richards s-o elibereze pe femeie. După ce dispăru, și ei putură din nou să vorbească, îi spuse:

— Soția ta pare vagaboandă. De ce nu se aranjează puțin?

— Fotografia era trucată, rosti inexpressiv Richards.

— Se face așa ceva?

— Da.

— Aeroportul... Ne apropiem.

— Porțile sunt închise?

— Nu văd... stai... deschise, dar blocate. Un tanc. Turela e spre noi.

— Apropie-te la zece metri și oprește.

Perna avansă pe drumul de acces cu patru benzi, printre mașinile de poliție, în mijlocul permanentelor somații și al vuietului mulțimii. Deasupra lor trecu un indicator gigantic: AEROPORTUL VOIGT. Femeia putea zări un gard cu sârmă electrică întinzându-se de ambele părți ale șoselei peste un câmp destul de noroios. Drept înainte, pe un refugiu, se vedea o combinație între cabină de informații și punct de control. Înapoia acesteia se afla poarta principală, blocată de un tanc A-62, capabil să tragă proiectile de un sfert de megatonă. Mai departe, un vălmășag de alei și parcaje, toate convergând spre terminalele complexe ale aeroportului care mascau piste. Deasupra tuturor se înălța un gigantic turn de control, aidoma unui marțian din H. G.

Wells. Soarele care apunea îi lumina șirurile de ferestre polarizate, transformându-le în foc. Atât personalul cât și călătorii se înghesuiseră în parcare cea mai apropiată, unde fuseseră opriți de cordoanele poliției. Auziră un uruit profund, pulsator, și Amelia zări un Lockheed/G-A Superbird, cenușiu ca oțelul, ridicându-se lent de pe una din pistele înapoia clădirilor.

— RICHARDS!

Tresări și-l privi speriată. Richards flutură nepăsător din mână. Nu s-a întâmplat nimic, mamă. M-au curățat.

— NU VEI FI LĂSAT ÎNĂUNTRU, îl anunță vocea amplificată. DĂ-I DRUMUL FEMEII.

— Și-acum? întrebă ea. Ești blocat. Vor aștepta până...

— Să mai forțăm puțin. Încă mai sunt dispuși să cedeze. Apleacă-te afară. Spune-le că-s rănit și pe jumătate nebun. Spune-le că vreau să mă predau Poliției Aeriene.

— Ce vrei să *faci*?

— Poliția Aeriană nu-i subordonată nici statului, nici organelor locale. Conform tratatului ONU din 1995 sunt o forță internațională. Se spunea că dacă te predai lor, ești grațiat. Un fel de Lozul cel Mare. Minciuni sfruntate, bineînțelese. Ei te predau Vânătorilor, și Vânătorii te bagă-n beciul lor.

Amelia strânse din ochi.

— Totuși poate c-o să creadă că eu nu știu asta. Sau că nu sper așa ceva. Hai, spune-le.

Femeia se apleacă în exterior, și Richards se încordă. Dacă aveau de gând să recurgă la „un regretabil accident” care s-o scoată din scenă, acum era momentul. Capul și bustul ei erau o țință perfectă pentru o mie de arme. O apăsare pe un singur trăgaci, și tot spectacolul avea să se încheie extrem de rapid.

— Ben Richards dorește să se predea Poliției Aeriene! strigă ea. Este rănit în două locuri!

Azvrăli o privire îngrozită peste umăr, și glasul îi răsună ascuțit și limpede în liniștea neașteptată de după decolarea avionului.

— Este pe jumătate nebun și, Dumnezeule, sunt atât de speriată... *vă rog... vă rog... VĂ ROG!*

Camerele filmau totul, trimițând în direct în toată America de Nord și în jumătate de lume. Asta era bine. Era perfect. Richards își simți toate membrele încordate de tensiune și știu că începea să spere.

Un moment de tăcere; înapoia punctului de control se purtau discuții.

— Foarte bine, rosti încet Richards.

Ea îl privi.

— Crezi că mi-e greu să par speriată? Nu sunt de partea ta, orice ai crede. Abia aștept să scap de tine.

Richards remarcă pentru prima dată cât de perfecți îi erau sânii sub bluza mânjită de sânge. Cât de perfecți și minunați.

Răsună deodată un vuiet urmat de scrâșnete și Amelia țipă.

— E tancul, spuse bărbatul. Fii liniștită. E doar tancul.

— Se mișcă. Ne lasă să intrăm.

— RICHARDS! TE DEPLASEZI LA PARCAJUL 16. POLIȚIA AERIANĂ TE VA AȘTEPTA ACOLO PENTRU A TE PRELUA!

— Perfect, șopti el. Dă-i drumul. La vreo cinci sute de metri după poartă, te oprești.

— O să mă omori, zise ea disperată. Nu vreau altceva decât să merg la toaletă, dar din cauza ta voi muri.

Perna se ridică zece centimetri și bâzâi lin înainte. Trecând prin poartă, Richards se ghemui, anticipând o posibilă ambuscadă, însă nu se întâmplă nimic. Asfaltul întunecat se curba neted spre clădiri. O tăbliță cu o săgeată îi informa că pe acolo se ajungea la Parcajele 16-20.

Polițiștii stăteau, în picioare sau îngenuncheați, înapoia unor baricade galbene.

Richards știu că la cea mai mică mișcare suspectă, aveau să facă mașina bucățele.

— Oprește, rosti și femeia îl ascultă.

Reacția fu imediată.

— RICHARDS! DEPLASEAZĂ-TE SPRE PARCAJUL 16!

— Spune-le că vreau o portavoce, spuse bărbatul. S-o lase pe alee, la douăzeci de metri. Vreau să vorbesc.

Amelia îi strigă mesajul, apoi așteptară. După câteva clipe, un bărbat în uniformă albastră păși pe alee, și așeză pe beton o portavoce electrică. Rămase locului un moment, poate savurând faptul că era urmărit de cinci sute de milioane de oameni, apoi reveni la anonimatul baricadei.

— Dă-i drumul, zise Richards.

Avansară până când portavocea ajunsese în dreptul portierei din stânga și atunci femeia se aplecă și o luă. Era alb-roșie. Pe lateral literele G și A, înlănțuite deasupra unui fulger.

— Bun, încuviință el. Cât mai avem până la clădirea principală?

— Mai puțin de cinci sute de metri.

— Și până la Parcajul 16?

— Vreo trei sute.

— Bun. E bine. Da.

Își dădu seama că-și mușca buzele inconștient, și încercă să se controleze. Îl durea capul; întregul corp îi tremura de adrenalină.

— Dă-i drumul. Te oprești la intrarea în parcaj.

— Și după aceea?

Zâmbi crispat și fără veselie.

— Acolo, rosti el, va fi scena Ultimul Rol al lui Richards.

Când se opriră la intrarea în parcaj, reacția fu rapidă.

— NU STAȚIONAȚI, bubuiră difuzoarele poliției. POLIȚIA AERIANĂ AȘTEAPTĂ ÎNĂUNTRU, AȘA CUM S-A CONVENIT.

Richards ridică portavocea.

— ZECE MINUTE, rosti el. TREBUIE SĂ MĂ GÂNDESC.

Tăcere.

— Nu-ți dai seama că pur și simplu le forțezi mâna? îl întrebă femeia cu un ton straniu, deși controlat.

Richards emise un chicot strangulat, ce semăna cu șuierul unui ceainic.

— Ei știu c-o să le dau peste bot. Nu știu însă cum.

— Nu poți. Încă nu-ți dai seama că nu poți?

— Poate c-o să pot.

— Ascultă-mă: Când au început Jocurile, oamenii au spus că erau spectacolul cel mai grozav pentru că niciodată nu mai existase ceva asemănător. Dar nimic nu-i original. În Roma, gladiatorii făceau același lucru. Ba mai există și un alt joc. La pocher, mâna cea mai bună este chinta roială de pică. Iar pocherul cel mai dur e cel cu patru cărți pe față și una în mână. Pe mărunțiș oricine se poate distra cu jocul ăsta. Cu o juma' de dolar poți plăti sec și să vezi ce carte au ceilalți în mână. Dar când ridici miza, cartea aia din mână începe să pară tot mai mare. După vreo zece tururi de miză, după ce ți-ai aruncat și casa și mașina, cartea aia e mai mare decât Everestul. Așa-i și *Fugarul*. Numai că eu n-ar trebui să am bani cu care să joc. Ei au oameni, arme, și timp. Noi jucăm cu cărțile lor și fisele lor, în cazinoul lor. Se presupune că atunci când pun mâna pe mine, am pierdut. Dar poate că am trișat puțin. Am anunțat agenția de știri din Rockland. Ei sunt zecele meu de pică. Au fost *nevoiți* să mă lase să trec, pentru că se transmitea în direct. După primul baraj n-au mai avut altă șansă de-a mă rade. Dintr-un anumit punct de vedere, e amuzant, pentru că Lib-Veul dă Rețelei totul. Dacă vezi ceva la Lib-Ve înseamnă că-i adevărat. Deci dacă întreaga țară vede că poliția îmi ucide ostatecul – o femeie bine, din clasa de mijloc – atunci va crede. Or ei nu pot risca asta; și-așa sistemul evoluează acum sub multe semne de întrebare. Drăguț, nu-i așa? Cei asemenea mie sunt aici. Deja au avut loc ciocniri pe drum. Dacă poliția și Vânătorii trag în noi, s-ar putea petrece lucruri neplăcute. Un tip mi-a spus să stau în preajma celor din clasa mea. A avut mai multă dreptate decât credea. Unul dintre motivele pentru care se poartă cu mânuși cu mine este că cei din clasa mea, cei asemenea mie, sunt aici.

Ei sunt valetul de pică.

Dama ești tu.

Eu sunt popa; omul cel negru cu sabia.

Astea-s cărțile mele cu față în sus. Transmisia în direct, posibilitatea unor conflicte reale, tu, eu. Laolaltă nu înseamnă nimic. Le poți bate cu o pereche. Fără asul de pică sunt zero. Cu asul, nu le poate tăia nimic.

Brusc îi luă poșeta, o imitație de piele de crocodil, cu un lăntșor argintiu. Și-o băgă sub jachetă.

— Eu n-am asul, șopti el. Cu puțină gândire, l-aș fi putut avea. Dar *am* o carte în mână – una pe care ei n-o pot vedea. De aceea voi trage o cacialma.

— N-ai nici o șansă, rosti femeia. Ce poți face cu poșeta mea? Să-i

împuşti cu rujul?

— Cred că ei au trişat atât de mult până acum încât o să arunce cărţile. Cred că-s laşi până-n vârful unghiilor.

— RICHARDS! AU TRECUT ZECE MINUTE!

Bărbatul duse portavoce la gură.

— ASCULTAȚI-MĂ CU ATENȚIE!

Vocea îi bubuia și-i răsună peste întregul aeroport. Poliția aștepta încordată. Mulțimea se foia.

— AM ASUPRA MEA CINCI KILOGRAME DE EXPLOZIBIL PLASTIC DYNACORE – DENUMIT ȘI IRLANDEZUL NEGRU. CINCI KILOGRAME. ESTE SUFICIENT SĂ DISTRUG ABSOLUT TOTUL PE O RAZA DE CINCI SUTE DE METRI ȘI SĂ ARUNC ÎN AER ȘI REZERVOARELE DE COMBUSTIBIL ALE AEROPORTULUI. ASTA O SĂ ȘI FAC, DACĂ NU-MI URMAȚI INSTRUCȚIUNILE. ÎN EXPLOZIV E INTRODUS UN INEL DE IMPLOZIE GENERAL ATOMICS. L-AM TRAS PE JUMĂTATE AFARĂ, O SINGURĂ MIȘCARE ȘI V-AȚI DUS TOȚI DRACULUI.

Dinspre mulțime se auziră țipete, urmate de o mișcare ca de reflux. Brusc, polițiștii de la baricade constatară că nu mai aveau pe cine împinge înapoi. Bărbați și femei alergau peste alei și piste, ieșind prin porți sau sărind gardul aeroportului. Toți erau albi la față și îngroziți.

Polițiștii se priviră alarmați. Pe nici un chip nu se vedea neîncredere.

— RICHARDS? se auzi un glas. ASTA-I O MINCIUNĂ. COBOARĂ.

— COBOR, răcni el. DAR ÎNAINTE S-O FAC, SĂ VĂ DAU INSTRUCȚIUNILE: VREAU UN AVION CU REACȚIE CU PLINUL FĂCUT ȘI GATA DE ZBOR CU ECHIPAJUL MINIM. AVIONUL SĂ FIE UN LOCKHEED/GA SAU UN DELTA SUPERSONIC. AUTONOMIA DE ZBOR TREBUIE SĂ FIE DE CEL PUȚIN TREI MII DE KILOMETRI. TOTUL SĂ FIE GATA ÎN NOUĂZECI DE MINUTE.

Camerele video transmiteau, însă îndepărtându-se. Blițurile fulgerau. Reporterii păreau și ei nesiguri. Dar trebuia luată în seamă presiunea psihică a celor cinci sute de milioane de spectatori din fața ecranelor. Ei erau reali. Acțiunea era reală. Iar cele cinci kilograme de Irlandez Negru ale lui Richards puteau fi doar o născocire a teribilei sale minți criminale.

— RICHARDS?

Dinapoi a unui șir de automobile aflate la vreo cincizeci de metri de Parcajul 16 apăru un bărbat în pantaloni negri și cămașă albă, cu mânecile suflecate în ciuda frigului. Avea o portavoce mai mare decât a lui Richards. Din depărtare, Amelia îi putea distinge ochelarii cu lentile mici; scânteiau în ultimele raze de soare.

— SUNT EVAN McCONE.

Cunoștea bineînțelese numele. Trebuia să-i înfioare inima. Își dădu seama, fără surprindere, că *într-adevăr* îi înfiora inima. Evan McCone era șeful Vânătorilor. Un urmaș direct al lui Edgar J. Hoover și Heinrich Himmler, se gândi. Personificarea oțelului din mănuașă Rețelei. Un bau-bau. Un nume cu care să-i sperii pe copiii neascultători. Dacă te mai joci cu chibriturile, Johnny, îl chem pe Evan McCone.

Pentru o fracțiune de secundă își aminti o voce dintr-un vis. *Tu ești, frățioare?*

— MINȚI, RICHARDS. ȘTIM ASTA. O PERSOANA FĂRĂ PERMIS G-A NU POATE AVEA ACCES LA DYNACORE. DĂ-I DRUMUL FEMEII ȘI COBOARĂ. NU VREM S-O UCIDEM ȘI PE EA.

Amelia scoase un fel de șuier slab, icnit.

— AȘA POATE CĂ-I LA VOL, PIȘPİRICĂ, urlă Richards. ÎN LUMEA MEA DAC-AI MĂLAI POȚI CUMPĂRA DYNACORE DE PE STRADĂ. ȘI EU AM LOVELE. DE LA FEDERAȚIA JOCURILOR. MAI AVEȚI OPTZECI ȘI ȘASE DE MINUTE.

— NICI VORBĂ.

— MCCONE?

— DA.

— V-O TRIMIT PE FEMEIE. EA A VĂZUT EXPLOZIVUL.

Amelia îl privea acum cu o uluială îngrozită.

— ÎNTRE TIMP DAȚI-I DRUMUL. OPTZECI ȘI CINCI DE MINUTE. NU-I O CACIALMA, GĂOAZĂ. UN SINGUR GLONȚ ȘI ZBURAM CU TOȚII ÎN LUNĂ.

— Nu, șopti ea. Chipul îi era schimonosit într-un rictus. Să nu crezi c-o să *mint* pentru tine.

— Dacă n-o faci, sunt mort. Sunt rănit și lovit, și de-abia mai mă concentrez să vorbesc, dar știu că oricum ar fi, asta-i singura soluție. Acum fi atentă: Dynacore e alb și solid, unsuros la atingere. Pare...

— Nu, nu! *Nu!*

Își puse palmele peste urechi.

— Pare o bucată de săpun. E însă foarte greu. Acum o să-ți descriu inelul de implozie. E...

Amelia începuse să plângă.

— Nu pot, nu-ți *dai seama*? Am și eu o datorie, de cetățean. O conștiință. Am...

— Da, și s-ar putea s-află c-ai mințit, adăuga el sec. Numai că n-o să se întâmple așa. Pentru că dacă mă susții, ei o să cedeze. Și eu am dispărut ca pasărea cerului.

— *Nu pot!*

— RICHARDS! TRIMITE FEMEIA!

— Inelul de implozie e auriu, continuă Richards. Are diametrul de vreo cinci centimetri. Seamănă cu un port-chei. Pe el există o tijă

subțire, ca un creion, cu un declanșator G-A. Declanșatorul arată ca guma din capătul creionului.

Femeia se legăna înainte și înapoi, gemând. Își prinsese câte un obraz în fiecare palmă și-l răsucea ca pe aluat.

— Le-am spus că l-am despiedicat. Asta înseamnă că deasupra explozivului se vede un zimț mic. Ai înțeles?

Nici un răspuns; plângea, suspina și se legăna.

— Sigur că ai înțeles, șopti el. Ești o femeie inteligentă, nu-i așa?

— N-o să mint.

— Dacă te-ntreabă altceva, nu știi nimic. N-ai văzut. Erai prea speriată. Un singur lucru: am tras de inel de la primul baraj de poliție. Nu știai ce era, dar m-ai văzut.

— Mai bine omoară-mă acum.

— Haide, spuse Richards. Du-te.

Îl privi, tremurând, buzele mișcându-se în gol, ochii niște găuri negre. Femeia drăguță, sigură pe ea, cu ochelarii de soare, dispăruse. Richards se întrebă dacă femeia aceea avea să mai reapară vreodată. Nu credea. Nu aceeași.

— Du-te, îi spuse. Du-te. Du-te.

— Am... am... *ah, Doamne...*

Împinse portiera și pe jumătate sări, jumătate căzu afară. Se sculă imediat și începu să fugă. Părul îi flutura în urmă și părea foarte frumoasă, aproape o zeiță, alergând spre fulgerele orbitoare ale unui milion de blițuri.

Carabine scânteiară, pregătite, și fură coborâte când dispăru în mulțime. Richards riscă o privire scurtă pe geamul din stânga, dar nu putu distinge nimic.

Se lăsă din nou cât mai jos în scaun, își privi ceasul, și așteptă să fie pulverizat.

Limba roșie a ceasului descrisese două cercuri. Alte două. Alte două.

— RICHARDS!

Duse portavocea la buze:

— ȘAPTEZECI ȘI NOUA DE MINUTE, McCONE.

Trebuia să joace până la capăt. Asta era *singurul* fel de-a juca. Până în clipa când McCone ordona deschiderea focului. N-avea să se chinuiască mult. Și oricum i se părea că nu mai prea contează.

După o pauză, eternă.

— NE TREBUIE MAI MULT TIMP. CEL PUȚIN TREI ORE. PE AEROPORTUL ĂSTA NU EXISTA NICI L/G-A, NICI DELTA. TREBUIE SĂ VINĂ DIN ALTĂ PARTE.

Femeia reușise. Doamne, era incredibil. Femeia privise, în adâncul prăpastiei, apoi traversase. Fără plasă de siguranță. Fără cale de întoarcere. Incredibil.

Bineînțeles că n-o crezuseră. Asta era meseria lor: să nu creadă nimic și pe nimeni. Chiar în clipa asta probabil, o târau într-o odaie din clădirile aeroportului, unde o așteptau vreo șase din anchetatorii lui McCone. Iar adusă acolo, urma să înceapă litanie. *Suntem convinși că sunteți tulburată, doamnă Williams, dar pentru completa noastră informare... n-ați dori să mai repetați asta o dată... ne intrigă un amănunt... sunteți sigură că nu era invers... de unde știți... de ce... și după aceea ce-a spus...*

Deci ideea corectă era de-a câștiga timp. De a-i păcăli pe Richards mai întâi cu un pretext, apoi cu altul. Avem o problemă cu alimentarea, ne mai trebuie timp. N-avem echipaj la îndemână, ne mai trebuie timp. E o farfurie zburătoare peste pista zero-șapte, ne mai trebuie timp. Și încă n-am pus-o cu botu' pe labe. Încă n-am izbutit s-o facem să recunoască faptul că explozivul tău e o poșetă din piele de crocodil, ticsită cu șervețele kleenex, mărunțiș, cosmetice și cărți de credit. Ne mai trebuie timp. Nu putem deocamdată risca, omorându-te. Ne mai trebuie timp.

— RICHARDS?

— ATENȚIE, le răspunse. AVEȚI ȘAPTEZECI ȘI CINCI DE MINUTE. DUP-AIA TOTUL ZBOARĂ-N AER.

Nici un răspuns.

În ciuda posibilității unui dezastru, spectatorii începuseră să revină. Aveau ochii strălucitori, holbați și excitați. Apăruseră mai multe proiectoare portabile, care erau ațintite asupra mașinii, scaldând-o într-o lumină violentă și dezvăluind parbrizul distrus.

Richards încercă să-și închipuie cămăruța unde o țineau, scotocind după adevăr, și nu izbuti. Bineînțeles, presa era exclusă. Oamenii lui McCone aveau să încerce s-o sperie cât mai rău, și fără îndoială aveau să reușească, însă cât de tare aveau să încerce cu o femeie care nu aparținea acelui ghetto al societății săracilor, unde oamenii nu aveau chipuri? Droguri... Richards știa că existau droguri pe care McCone le putea comanda, droguri ce puteau face un indian Yaqui să-și bolborosească povestea vieții aidoma unui copilăș neajutorat. Droguri ce-l făceau pe un preot să turuie spovedaniile enoriașilor cu viteza unei mașini de stenografiat.

Puțină violență? Bastoanele electrice modificate, care avuseseră atâta succes în revoltele din Seattle din 2005? Sau doar rafalele permanente ale întrebărilor?

Gândurile nu-i slujeau la nimic, însă nu le putea opri sau înăbuși. Dincolo de clădiri se auzea țiuitul inconfundabil al unui Lockheed pregătit de zbor. Avionul lui. Sunetul creștea și cobora ciclic. Când se întrerupse brusc, știu că începuse alimentarea. Douăzeci de minute, dacă se grăbeau. Richards nu credea că aveau să se grăbească.

Da, da, da. Asta e. Toate cărțile pe față, cu excepția uneia. *McCone? McCone, tragi cu ochiul? I-ai intrat femeii în minte?* Umbrele se lungiră, și toți așteptară.

Richards constată că străvechiul clișeu era o minciună. Timpul *nu* încremenea. Poate ar fi fost mai bine dacă s-ar fi întâmplat așa. Atunci cel puțin ar fi sperat în ceva.

În doua rânduri, glasul amplificat, îl anunța pe Richards că mințise. Le răspunse că atunci n-aveau decât să deschidă focul. Peste alte cinci minute, un alt glas îl anunță că flapsurile Lockheed-ului erau înțepenite și trebuiau să alimenteze alt avion. Richards le spuse că n-avea nimic împotrivă. Atâta vreme cât totul era gata la ora fixată.

Minutele se scurgeau. Mai rămăseseră douăzeci și șase, douăzeci și cinci, douăzeci și două, douăzeci (*încă n-a cedat, Doamne, poate...*) optsprezece, cincisprezece (din nou, motoarele avionului, urcând într-un urlat strident, în vreme ce mecanicii verificau sistemele de combustibil și sol) zece minute, apoi opt.

— RICHARDS?

— SUNT AICI.

— PUR ȘI SIMPLU NE MAI TREBUIE TIMP, FLAPSURILE SUNT ÎNȚEPENITE. O SĂ BĂGĂM HIDROGEN LICHID PRIN SUPAPE, DAR NE MAI TREBUIE TIMP.

— ÎL AVEȚI. ȘAPTE MINUTE. DUPĂ ACEEA PORNESC SPRE PISTĂ PE RAMPA DE SERVICIU. O SĂ CONDUC CU O MÂNĂ, IAR CU CEALALTĂ O SĂ ȚIN INELUL DE IMPLOZIE. TOATE PORȚILE SĂ FIE DESCHISE. ȘI NU UITAȚI C-O SĂ MĂ APROPII PERMANENT DE REZERVOARELE CU COMBUSTIBIL.

— NU-ȚI DAI SEAMA CĂ NOI...

— AM TERMINAT DE VORBIT BĂIEȚI. ȘASE MINUTE.

Minutarul descrie rotațiile sale regulate. Trei minute, două, unul. Încercau s-o desființeze în odăița pe care nu și-o putea imagina. Se strădui să-și amintească chipul Ameliei și nu reuși. Se contopea peste alte chipuri. O față mozaic, compusă din Stacey și Bradley și Elton și Virginia Parrakis și băiețelul cu câinele. Mai ținea minte doar că era neajutorată, și drăguță în modul acela lipsit de inspirație în care pot fi atâtea femei, grație cosmeticelor Max Factor și Revlon-ului, și chirurgiei estetice care adună, și leagă, și netezește, și curăță. Neajutorată. Neajutorată. Totuși hotărâtă, undeva în adânc. Unde ești tu dură femeie tipic-americană? Ești îndeajuns de stăpână pe tine? Sau chiar în clipa aceasta cedezi?

Simți ceva cald curgându-i pe bărbie și constată că-și mușcase buzele, în mai multe locuri.

Se șterse absent, lăsând pe mânecă o urmă de sânge de forma unei

picături, și băgă în viteză. Perna se ridică ascultătoare.

— RICHARDS! DACĂ PORNEȘTI, DESCHIDEM FOCUL!
FEMEIA A VORBIT! ȘTIM TOTUL!

Nimeni nu trase nici măcar un glonț.

Într-un fel, era aproape dezamăgitor.

Rampa de serviciu descria o curbă ascendentă în jurul terminalelor din sticlă, futuriste, ale aeroportului. De ambele părți, drumul era ticsit de polițiști cu tot felul de arme, începând de la baionete Mace-B și gaze lacrimogene, până la lansatoare individuale de rachete anti-tanc. Chipurile lor erau identice, plate, lipsite de expresie. Richards conduse încet, stând acum perfect drept în scaun, iar ei îl priveau cu un respect tâmp. Se gândi că pesemne așa arată vacile privind un fermier care a înnebunit și zace pe podeaua grajdului, dând din picioare și zbierând.

Poarta către pistă (ATENȚIE – NUMAI PENTRU ANGAJAȚI – FUMATUL INTERZIS – INTERZIS ACCESUL PERSOANELOR NEAUTORIZATE) fusese deschisă și Richards intră, trecând pe lângă șiruri de cisterne cu cifre octanice ridicate, și avioane particulare micuțe. Dincolo de ele se afla pista, beton lat, negru de ulei, cu ramificații laterale. Aici îl aștepta avionul, un reactor alb, uriaș cu o duzină de motoare cu turbina zumzâind încetișor. Înapoia lui, piste se întindeau rectilinii spre amurg, părând că se contopesc într-un punct la orizont. Patru bărbați în salopete tocmai fixau scara de fuzelaj. Lui Richards i se păru că era scara ce ducea la eșafod.

Și, parcă pentru a completa imaginea, călăul ieși din umbra fuzelajului. Evan McCone.

Richards îl privi, cu curiozitatea unuia care vedea pentru prima dată o celebritate – indiferent de câte ori l-ai vedea în tri-D, nu poți crede în realitatea lui până nu-l vezi în carne și oase – iar apoi realitatea capătă o stranie nuanță de halucinație, ca și cum entitatea n-are avea dreptul să existe separat de imagine.

Era un bărbat scund, cu ochelari fără rame, căruia i se ghicea un început de burtică sub costumul perfect croit. Se zvonea că McCone purta pantofi cu talpă dublă, însă nu-ți puteai da seama. Avea la rever un steguleț minuscul din argint. Nu arăta câtuși de puțin a monstru, moștenitorul unor înspăimântătoare instituții precum F.B.I. și C.I.A. Nu arăta a individ care devenise maestrul automobilelor negre în noapte, a bastonului din cauciuc, a întrebărilor viclene despre cei de-acasă. Nu arăta a individ care devenise maestrul întregului repertoriu al terorii.

— Ben Richards?

Nu folosea portavocea, și în absența acesteia glasul lui era moale și inteligent, însă câtuși de puțin efeminat.

— Da.

— Am acordul pentru arestarea și execuția ta, semnat de Federația

Jocurilor, departament oficial al Comisiei pentru Comunicații a Rețelei.
O să-l onorezi?

— Unei găini îi cânti imnul înainte de a-i tăia gâtul?

— Aha. McCone părea încântat. Formalitățile sunt îndeplinite. Eu sunt un tip foarte formalist, tu nu? Ah, nu, sigur că nu. Ai fost un concurent care n-a avut treabă cu așa ceva. De aceea mai ești încă în viață. Știai că acum vreo două ore, ai depășit vechiul record al *Fugarului* de opt zile și cinci ore? Bineînțeles că n-aveai de unde știi. Însă așa este. Da. Și evadarea din clădirea Tinerilor Creștini din Boston... Super! Am auzit că popularitatea emisiunii a crescut cu doisprezece la sută.

— Foarte frumos.

— Am fost gata să te prindem în Portland. Ghinion. Înainte de-a muri, Parrakis s-a jurat că ai părăsit mașina în Auburn. L-am crezut; în mod evident, era un amărât înfricoșat.

— Evident, repetă Richards în șoaptă.

— Dar această ultimă mișcare a fost pur și simplu excepțională. Jos pălăria! Pot spune chiar că-mi pare rău că totul trebuie să se termine. Mi-e teamă că nu voi mai întâlni niciodată un adversar mai inventiv.

— Păcat.

— Să știi că s-a terminat, spuse McCone. Femeia a cedat. Am folosit penthotal de sodiu. Un procedeu vechi, dar sigur. Scoase din buzunar un revolver micuț: Coboară, domnule Richards. Sunt gata să-ți fac cea mai mare cinste. Te voi împușca aici, unde nu poate filma nimeni. Moartea ta va avea un anumit grad de intimitate.

— Atunci pregătește-te, rânji Richards.

Deschise portiera și pași afară. Cei doi bărbați se înfruntă peste betonul pustiu.

Primul care cedă fu McCone. Lăsă capul pe spate și izbucni în râs. Avea un râs frumos, moale și catifelat.

— Oho, ești foarte bun, domnule Richards. *Par excellence*. Plusezi într-una. Cu toată stima, jos pălăria: femeia n-a cedat. Susține cu încăpățănare că umflătura pe care o zăresc în haina ta este Irlandez Negru. N-o putem droga cu penthotal deoarece lasă urme. Dintr-o singură electroencefalogramă, abuzul nostru poate fi dovedit. Suntem pe cale de-a aduce trei fiole de Canogyn din New York. Nu lasă nici o urmă. Sosește peste patruzeci de minute. Din păcate, prea târziu pentru a te opri. Ea *minte*. Este clar. Dacă-mi scuzi ceea ce amicilor tăi le place să numească elitism, îți voi spune părerea mea asupra clasei mijlocii: știe să mintă numai în problemele legate de sex. Pot să-ți mai spun și altă părere? Bineînțeles că pot. O și fac, zâmbi McCone. Presupun că ai acolo poșeta femeii. Am observat că nu avea poșetă, deși pleca în oraș. Noi observăm multe lucruri. Ce s-a întâmplat cu poșeta ei, dacă nu este în haina ta, Richards?

Nu mușcă momeala.

— Împușcă-mă dacă ești atât de sigur.

McCone desfăcu brațele cu tristețe.

— Mi-ar place tare mult! N-ai voie însă să riști în privința vieților omenești, nici chiar când șansele sunt de cincizeci la unu în favoarea ta. Aduce prea mult cu ruleta rusească. Viața omenească are o anumită calitate *sacră*. Guvernul – guvernul *nostru* – înțelege acest lucru. Suntem umani.

— Da, da, încuviință Richards și zâmbi răutăcios.

McCone clipi.

— Deci, înțelegi...

Richards tresări. Bărbatul îl hipnotiza. Minutele zburau, un elicopter venea cu trei fiole de ia-l-și-spune-tot (și dacă McCone spusese patruzeci de minute, asta însemna douăzeci), și el stătea și-i asculta discursurile. Dumnezeule, *cu adevărat* era un monstru.

— Fii atent, îl întrerupse cu glas răgușit. Cuvântarea mea e scurtă, micuțule. Când o să-i faceți injecția, o să vă cânte aceeași melodie. Pentru că discul i-aici. Te-ai prins?

Fixă ochii lui McCone și începu să înainteze.

— Pa, mâncătorule de rahat.

McCone să dădu într-o parte. Richards nici măcar nu se deranjă să-l privească, atunci când trecu pe lângă el. Mânele li se atinseră.

— Pentru informarea ta, mi s-a spus că inelul trebuie tras cam cu

două kilograme-forță. Eu am acum unul și jumătate. Plus-minus nu știu cât...

Avu satisfacția să-i audă răsuflarea iuțindu-se.

— Richards?

După câteva trepte, întoarse privirea. McCone se uita în sus, iar marginile aurite ale ochelarilor săi sclipeau.

— După ce decolezi, o să te doborâm cu o rachetă sol aer. Publicul va afla ca lui Richards i-a tremurat degetul pe declanșator. Odihnească-se-n pace.

— Ba n-o să faceți așa.

— Nu?

Richards începu să surâdă și dădu o jumătate de motiv:

— Vom zbura foarte jos și peste regiuni populate. Adaugă douăsprezece rezervoare de combustibil la cinci kilograme de Irlandez Negru, și ai posibilitatea unei bubuieli foarte mari. Prea mari. Ai face-o dacă ai putea scăpa cu mâinile curate, dar n-ai cum. Făcu o pauză: Ești tare deștept. Mi-ai luat-o înainte în privința parașutei?

— Da, încuviință calm McCone. Este în compartimentul de clasa întâia. Un truc așa vechi, domnule Richards... Sau mai ai și altul?

— Fac pariu că n-ai făcut nici prostia de-a umbla prin parașută.

— Ah, nu. Ar fi fost prea evident. Și bănuiesc că vei trage de inexistentul inel de implozie chiar înainte de aterizare. Vei face un curent destul de puternic.

— La revedere micuțule.

— La revedere, domnule Richards. Și *bon voyage*. Chiocoti: Da, da, îmi pari cinstit. Așa că îți voi mai arăta o carte. Doar una. O să așteptăm fiolele cu Canogyn înainte de-a acționa. Ai perfectă dreptate în privința rachetei. Am încercat și noi o cacialma. Continui să plusezi, da? Însă îmi permit să aștept. Vezi tu, eu nu greșesc niciodată. Și știu că încerci o cacialma. De aceea ne permitem să așteptăm. Dar nu s-a terminat. 'Voir, domnule Richards.

Flutură din mână.

— Pe curând, rosti Richards încât să audă numai el.

Și rânji.

Compartimentul clasei întâia era lung, cu trei șiruri de fotolii, și panelat cu sequoia autentic. O carpetă rubinie, ce părea groasă de un metru, acoperea podeaua. Între clasa întâia și chichinetă, rezemat de perete, se găsea un ecran tri-D pliat. Pe locul 100 se afla ranița voluminoasă a parașutei. Richards o mângâie în trecere și traversă bucătărioara. Cineva pusese de cafea.

Trecu prin altă ușă și se opri într-un coridor foarte scurt ce ducea în cabina piloților. În dreapta lui, transmisionistul, un bărbat de vreo treizeci de ani, cu chipul brăzdat de cute, îl privi amar, apoi reveni la instrumentele lui. Câțiva pași mai departe, și la stânga, stătea navigatorul, având în față grile și hărți laminate în plastic.

— Atenție, vorbi el în laringofon, vine tipul care-o să ne omoare pe toți.

Îl privi cu răceală pe Richards.

Richards nu spuse nimic. La urma urmei, individul avea destulă dreptate. Șchiopătă în botul avionului.

Pilotul avea peste cincizeci de ani, un bătrân cal de bătaie, cu nasul roșu al băutorului de meserie, dar ochii limpezi și alerti al unuia care nu avea să știe ce înseamnă alcoolismul. Copilotul era cu vreo zece ani mai tânăr, cu părul roșu, lung, revărsându-se de sub șapcă.

— Salut, domnule Richards, rosti pilotul. Îi privi mai întâi pieptul umflat al hainei și abia după aceea chipul. Scuză-mă dacă nu dau mâna. Sunt pilotul căpitan Don Holloway. Acesta e copilotul meu, Wayne Duninger.

— În circumstanțele acestea, nu prea sunt încântat de cunoștință, zise Duninger.

Gura lui Richards zvâcni.

— În aceeași notă, completez că-mi pare rău că sunt aici. Căpitane, ești în legătură cu McCone, da?

— Bineînțeles. Transmisionistul nostru este Kippy Friedman.

— Dați-mi un microfon.

Cu o grijă extraordinară, Holloway îi întinse unul.

— Terminați verificările, spuse Richards. Cinci minute.

— Armăm bolțurile explozive de la ușa spate? întrebă rapid Duninger.

— Închideți totul, rosti sec Richards.

Era timpul să termine, să facă ultima strigare. Își simțea creierul încins, supraîncălzit, gata să-i sară o rotiță. Să pluseze, asta era jocul.

Și-acum, să mizăm la maxim, McCone.

— Domnul Friedman?

— Da?

— Sunt Richards. Vreau să vorbesc cu McCone.

Nici un sunet vreme de o jumătate de minut. Holloway și Duninger nu-l mai priveau; terminau verificările, citind cadrane și presiuni, controlând flapsurile, ușile, întrerupătoarele. Reîncepu țiuitul pulsator al uriașelor turbine G-A, însă acum mult mai puternic, mai strident. Când se auzi în cele din urmă, glasul lui McCone părea neînsemnat.

— Sunt McCone.

— Haide, vierme. Tu și cu femeia o să faceți o plimbare. Dacă în trei minute n-apăreți la ușă, trag inelul.

Duninger se încordă în fotoliu de parcă fusese împușcat. Când reîncepu să citească cifrele, vocea îi tremura.

Dacă are sânge-n el, acum plătește sec și cere să-mi vadă cartea. Chestia cu femeia spune totul. Dacă are sânge-n el.

Richards așteptă.

Un ceas îi ticăia în creier.

Când glasul lui McCone se auzi, avea o nuanță străină, grăbită. Teamă? Posibil. Inima lui Richards bubuia. Poate că totul avea să se lege. Poate.

— Ești ținut, Richards. N-o să...

— Mai bine, *ascultă*, îl întrerupse dur. Și-n timp ce ascuți, amintește-ți că ne aude orice radioamator pe o rază de o sută de kilometri. O să se ducă vorba. Nu lucrezi pe-ascuns, micuțule. Ești pe scenă, sub reflectoare. Te iau pe tine pentru că ești prea căcăcios ca să joci dublu când știi că poți muri. Pe femeie o iau pentru că i-am spus unde vreau să merg.

E slab. Lovește-l și mai tare. Nu-l lăsa să gândească.

— Chiar dac-o să scapi după ce trag inelul, n-o să te mai angajeze nimeni, nici ca gunoier. Strângea poșeta cu o disperare dementă. Asta-i. Trei minute. Terminat.

— Richards, stai...

Închise. Întinse microfonul căpitanului, și acesta îl apucă cu degete ce abia tremurau.

— Ai sânge-n tine, șopti Holloway. Ce-i al tău, i-al tău. Nu cred că mai știu pe cineva cu atâta sânge-n el.

— O să fie și mai mult sânge dacă trage inelul ăla, vorbe Duninger.

— Terminați procedurile, vă rog, zise Richards. Mă duc să întâmpin musafirii. Plecăm în cinci minute.

Reveni în clasa întâia, împinse parașuta în locul de la geam, apoi se așeză, privind ușa dintre clasa întâia și a doua. Avea să știe foarte curând. Avea să știe foarte curând.

Degetele strângeau spasmodic, fără să se poată controla, poșeta Ameliei Williams.

Afară întunericul era aproape complet.

Apărură pe scară când din cele trei minute mai rămăseseră patruzeci și cinci de secunde. Amelia era speriată și gâfâia, cu părul zbârlit de curentul permanent care sufla peste șesul betonat făcut de om. În exterior, McCone părea același; pedant și neafectat, imperturbabil s-ar fi putut spune, însă ochii aveau în ei o ură aproape dementă.

— N-ai câștigat nimic, vierme, rosti el încet. Noi încă nu ne-am scos atuurile.

— Mă bucur să vă revăd, doamnă Williams, spuse Richards.

De parcă dăduse un semnal, trăgând de un fir invizibil, femeia începu să plângă. Nu era un plâns isteric; mai degrabă un sunet complet lipsit de speranțe, ieșindu-i în hohote din stomac. Se împletici, apoi se prăbuși pe carpeta din pluș, cu fața în palme, parcă sprijinind-o. Pe bluza ei, sângele lui Richards se închegase într-o pată urâtă, maro. Fusta plisată, care-i ascundea picioarele, o făcea să semene cu o floare ofilită.

Richards simți milă pentru ea. Era un sentiment superficial, să simți milă, însă nu putea mai mult.

— Domnul Richards? se auzi glasul lui Holloway, din interior.

— Da.

— Putem... avem undă verde?

— Da.

— Atunci anunț echipa de pe pistă să ia scara și să închidă ușile. N-are rost să vă faceți gânduri...

— Bine, căpitane. Mulțumesc.

— Te-ai trădat când ai cerut-o pe femeie. Știi, nu?

McCone părea că surâde și se strâmbă disprețuitor în același timp: efectul general era oribil. Își încheșta și descleșta mâinile permanent.

— Ah, da? rosti politicos Richards. Și deoarece nu greșești niciodată, fără îndoială vei sări asupra mea înaintea decolării. În felul ăsta nimeni nu va ști nimic și vei ieși curat ca lacrima, așa-i?

Buzele lui McCone se desfăcură într-un mârâit, apoi se strânseseră la loc, albindu-se. Nu făcu nici o mișcare. Avionul începu să vibreze ușor, pe măsură ce motoarele se ambalau.

Zgomotul se reduse brusc, când ușa exterioară de la clasa a doua se trânti, închizându-se. Aplecându-se puțin pentru a privi prin unul din hublouri, Richards văzu echipa îndepărtându-se cu scara.

Acum suntem cu toții pe eșafod, se gândi.

În dreapta ecranului pliat se aprinse semnul LEGAȚI CENTURILE - STINGEȚI ȚIGĂRILE. Avionul începu să vibreze lent. Cunoștințele lui Richards despre avioane proveneau de la Lib-Ve și din cărți, în majoritate aventuri stupide, iar acum se găsea abia a doua oară la bordul unuia; în comparație cu acesta, naveta Harding-New York părea o jucărie. Îl tulbura vibrația permanentă de sub tălpi.

— Amelia?

Femeia înălță încet ochii, cu chipul boțit și brăzdat de lacrimi.

— Ce-i?

Vocea îi era răgușită, amețită, neclară de plâns. Parcă uitase unde se afla.

— Vino încoace. Decolăm. Privi spre McCone: Tu du-te unde vrei, micuțule. Ești stăpân. Numai să nu deranjezi echipajul.

McCone nu spuse nimic și se așeză lângă perdeaua despărțitoare dintre cele două clase. Apoi, parcă răzgândindu-se, dispăru în compartimentul alăturat.

Richards se apropie de Amelia, sprijinindu-se pe spătarele fotoliilor.

— Aș prefera la fereastră, rosti el. N-am mai fost cu avionul decât o singură dată.

Încercă să zâmbească, însă ea îl privea năucă.

Se așeză, iar femeia luă loc lângă el. Îi închise ea centura ca să nu fie nevoit să scoată mâna din haină.

— Ești ca un coșmar, îi spuse. Un coșmar care nu se mai termină.

— Îmi pare rău.

— N-am... începu ea, și Richards îi puse palma peste gură și clătină din cap. *Nu!* mișcă el din buze.

Avionul se întoarse încet, extrem de grijuliu, cu turbinele vuind, și porni către pista principală aidoma unei răzuște neîndemânatică pregătindu-se să intre în apă. Era atât de mare, încât Richards avea senzația că stăteau pe loc, iar cel care se mișca era solul.

Poate că-i numai o iluzie, îl străfulgera un gând. Poate c-au instalat proiectoare tri-D în afara hublourilor și...

Își opri gândul.

Ajunseră la capătul pistei secundare și viră greoi la dreapta. Trecură pe lângă piste Trei și Doi, perpendiculare pe direcția lor. Când ajunseră la Unu, cotiră la stânga și se opriră o clipă.

Din intercom, vocea lui Holloway răsună inexpressivă:

— Decolarea, domnule Richards.

Avionul porni lent la început, cam cu viteza unei perne de aer, după care urmă o accelerare atât de puternică încât lui Richards îi veni să urle de groază.

Fu împins îndărăt în pernele moi ale fotoliului, și luminile balizelor de afară începură brusc să gonească cu o viteză amețitoare. Tufișurile și arborii arși de eșapări din orizontul pustiu, se năpustiră către ei. Motoarele vuiau tot mai tare. Podeaua reîncepu să vibreze.

Abia acum simți că Amelia Williams se încleștase cu ambele mâini de umărul lui, cu chipul contorsionat într-o mască a groazei.

Dumnezeule, nici ea n-a mai zburat!

— Am pornit, rosti el. Își dădea seama că repeta mereu același lucru, fără să se poată opri. Am pornit. Am pornit.

— Încotro? șopti ea.

Nu-i răspunse. De-abia începea să afle.

Cei doi soldați care păzeau barajul de la poarta estică a aeroportului priviră avionul uriaș năpustindu-se pe pistă, –sporindu-și într-una viteza. Luminile lui clipeau portocalii și verzi în înserare, iar urletul motoarelor le înfunda urechile.

— A pornit. Cristoase, a pornit.

— Încotro? întrebă celălalt.

Priviră silueta întunecată ce se desprinsese de sol. Zgomotul turbinelor deveni ciudat de sec, aidoma unor salve de artilerie într-o dimineată geroasă. Urca sub un gradient abrupt, tot atât de real și prozaic cât un pachet de unt pe o farfurie, totuși incredibil în văzduh.

— Crezi că-l are?

— Dracu' să-l ia, habar n-am.

Acum vuietul ajungea până la ei în pulsații.

— Să-ți zic o chestie. Primul soldat se întoarse cu spatele la luminițele ce păleau, și-și ridică gulerul: Îmi pare bine că l-a luat cu el pe nenorocitu-acela. Pe McCone.

— Auzi, pot să te-ntreb ceva personal?

— Dacă nu m-obligi să și răspund.

— Ți-ar place să-l vezi scăpând?

Soldatul tăcu mult timp. Urletul avionului se micșoră, se micșoră până dispăru complet în zumzetul permanent al neuronilor.

— Da.

— Și crezi c-o să scape?

Un zâmbet ca o semilună în beznă.

— Amice, eu cred c-o să fie o bubuială pe cinste.

Solul se prăbușise sub ei.

Richards privea afară înmărmurit, incapabil să se plictisească; în decursul celui alt zbor dormise, parcă rezervându-se pentru acesta. Cerul se întunecase, acum avea o nuanță catifelată de negru. Stelele începuseră să scânteieze ezitant. La orizontul vestic, singura urmă a soarelui era o dungă portocalie, ștearsă, care nu izbutea să lumineze prin bezna de pe pământ. Chiar dedesubt era un roi de luminițe despre care bănuia că este Derry.

— Domnule Richards?

— Da.

Tresări parcă împuns.

— În momentul de față suntem pe o traiectorie de așteptare deasupra aeroportului Voigt. Care sunt instrucțiunile?

Richards se gândi atent. Nu trebuia să dezvăluie prea multe.

— Care-i altitudinea minimă la care poți zbura?

Urmă o pauză lungă, pentru consultări.

— Putem coborî până la șapte sute de metri, rosti prudent Holloway. E împotriva regulamentului, dar...

— Nu contează, spuse Richards. Domnule Holloway, într-o anumită măsură trebuie să mă las pe mâinile tale. Știu puține despre zboruri, și-s convins că ai fost înștiințat despre asta. Totuși, te rog să-ți amintești că cei care au idei strălucite despre cum să-mi tragi clapa sunt toți pe sol, și-n afara oricărui pericol. Dacă mă minți, indiferent în legătură cu ce, și-mi dau seama...

— Nimeni dintre noi n-o să te mintă, rosti Holloway. Pe noi ne interesează doar s-aducem avionul înapoi de unde a plecat.

— Bun. Perfect.

Încercă să se concentreze. Alături de el, Amelia Williams stătea țepănă cu mâinile încrucișate în poală.

— Direcția spre vest, rosti el brusc. La șapte sute de metri. Și, te rog, anunță locurile.

— Locurile?

— Locurile peste care trecem. N-am mai zburat decât o singură dată.

— Aha.

Holloway păru ușurat.

Avionul se înclină sub picioarele lor, și linia amurgului dincolo de hublou se ridică. Richards privea, fascinat. Acum scliffea piezișă pe geamul gros, scânteind scurt și parcă ciudat. *Urmărim soarele*, se gândi

bărbatul. *Nu-i extraordinar?*

Era ora șase și treizeci și cinci.

Spătarul fotoliului din fața lui Richards era o revelație. Avea un buzunar cu o broșură de instrucțiuni. În caz de goluri de aer, puneți centurile. Dacă se pierde presiunea din cabină, folosiți masca de oxigen. În cazul unei avarii, stewardesele vă vor informa asupra măsurilor ce trebuie luate. În caz de moarte prin explozie, sperați că aveți destule plombe ca să asigure identificarea.

La nivelul ochilor, în fotoliu era încastrat un mini Lib-Ve. Dedesubt, o plăcuță metalică reamintea pasagerilor că, datorită vitezei avionului, recepția nu era perfectă. Pentru fanaticii unei emisiuni, exista un stabilizator de canale.

Sub Lib-Ve și în dreapta acestuia, se afla un blocnotes cu antetul companiei aeriene și un pix G-A, atașat de un lănișor. Richards rupse o foaie și mângâia stângaci:

„Există 99% șanse să ai un microfon asupra ta, în pantof, în păr, sau poate pe mânecă. Fac pariu că McCone ascultă și așteaptă să scapi ceva. Peste un minut, fă o criză de isterie și imploră-mă să nu trag de inel. Ne va îmbunătăți șansele. De acord?”

Femeia încuviință, iar Richards ezită, apoi adăugă:

„De ce m-ai apărât?”

Ea luă pixul, rămase o clipă, gândindu-se, după aceea scrise:

„Nu știu. M-ai făcut să mă simt ca o ucigașă. Și păreai atât de...”
pixul se opri tremură și continuă, „mizerabil”.

Richards ridică din sprâncene și zâmbi puțin – îl durea. Luă pixul și scrise:

„Dă-i drumul peste vreo 5 minute”.

Amelia încuviință, și Richards mototoli hârtia și o înghesui în scrumiera din brațul fotoliului. Îi dădu foc. Pentru câteva clipe, izbucni într-o flacără puternică, proiectând o reflexie micuță în geam.

Apoi se năruî în scrum pe care bărbatul îl strivi gânditor.

După vreo cinci minute, Amelia începu să geamă. Suna atât de real încât pentru o clipă Richards fu surprins. Apoi îl fulgeră gândul că poate era *într-adevăr* real.

— Te rog, spuse ea, nu. Te rog, nu-l obliga... să te forțeze. Eu nu ți-am făcut nimic. Vreau acasă la soțul meu. Și noi avem o fetiță. Are șase ani. O să-ntrebe unde-i mămica ei.

Richards își simți sprâncenele ridicându-se și coborând de două ori la rând, într-un tic involuntar. Nu dorea ca ea să fie atât de convingătoare. Nu *atât* de convingătoare.

— Eun prost, vorbi el, încercând să nu pară că se adresa unor

spectatori nevăzuți, dar nu cred că-i atât de prost. Nu se va-ntâmpla nimic, doamnă Williams.

— Ți-e ușor să vorbești. N-ai nimic de pierdut.

Nu-i răspunse. Avea perfectă dreptate. Oricum, nimic ce nu pierduse deja.

— Arată-i-l, îl rugă femeia. Pentru Dumnezeu, de ce nu i-l arăți? Atunci o să te creadă... și o să-i anunțe pe cei de jos. Ei ne urmăresc permanent cu rachete. I-am auzit c-așa o să facă.

— Nu-l pot arăta, zise Richards. Ca să-l scot din buzunar, înseamnă să asigur inelul, sau să risc o explozie accidentală. În plus, adăugă batjocoritor, nu cred c-aș vrea s-o fac. El e viermele care are ceva de pierdut. Lasă-l să dărdâie.

— Nu cred că mai pot rezista, vorbi ea inexpressiv. Mai bine îți sar de gât și terminăm totul. Oricum așa are să se termine, nu?

— N-ai..., începu el apoi draperia dintre cele două compartimente se dădu în lături și McCone aproape că năvăli înăuntru. Chipul îi era calm, dar în spatele calmului acela exista o privire ciudată, strălucitoare, pe care Richards o recunoscuse imediat. Strălucirea fricii, albă și disperată.

— Doamnă Williams, rosti el sec. Pune de cafea, te rog. Pentru toți șapte. Mă tem că va trebui să joci rolul stewardesei.

Ea se sculă fără să-i privească pe niciunul.

— Unde?

— Mai încolo, răspunse McCone. Ia-te după miros.

Părea un bărbat blând, clipind des din ochi – și gata în orice clipă s-o intercepteze pe Amelia Williams, dacă s-ar fi repezit spre Richards.

Femeia porni pe culoarul dintre fotolii fără să privească înapoi. McCone se întoarse către Richards:

— Renunți la chestia asta dacă-ți promit grațierea, amice?

— *Amice!* Cuvântul ăsta sună de-a dreptul unsuros în gura ta, chicoti Richards.

Își flexă degetele mâinii libere și o examina. Era acoperită cu zgârieturi și firicele de sânge uscat, în urma excursiei sale prin pădurile din sudul lui Maine.

— Unsuros de tot. După cum l-ai zis parc-ar fi un kil de untură pus în tigaie. Tot ce poți găsi la Magazinele Sociale din Co-Op City. Privi burtica mascată de sacou a lui McCone. Ia uite la aia. Bună de-o friptură. Prima-ntâi. Cu numa' puținel șorici și nici prea multă slăninuță.

— Grațiere, repetă McCone. Cum îți sună?

— Ca o minciună, rânji Richards. Ca o minciună mare și ordinară. Ești mai puțin decât un nimic; ești doar un slugoi imbecil.

McCone se înroși. Nu puțin; ci complet, și cu o culoare cărămizie.

— Abia aștept să te-aduc în beciurile noastre, mârâi el. Avem

gloanțe de șoc, care o să-ți facă căpățâna s-arate ca un pepene aruncat de pe terasa unui zgârie-nori. Sunt umplute cu gaze. Explodează în momentul contactului. Sau un glonț în burtă...

— *Gata!* zbieră Richards. *Trag inelul!*

McCone schelălăi. Se împiedică doi pași îndărăt, lovi cu fundul brațului fotoliului cu numărul 95, se dezechilibra și căzu în el ca într-un hamac, brațele fluturându-i în jurul capului, în gesturi disperate de apărare.

Îi încremeniră apoi în poziția aceea, aidoma unor păsări pietrificate, cu degetele răsfirate. Printre ele, fața i se distingea precum o mască mortuară din gips, pe care, în bătaie de joc cineva agățase o pereche de ochelari.

Richards începu să râdă. La început râsul era spart, ezitant, străin propriilor sale urechi. De când nu mai râsese cu adevărat, sănătos, râsul acela care iese liber și fără să vrei de undeva din străfundul stomacului? I se părea că nu mai râsese așa în toată viața lui muncită și cenușie. Acum era prima dată.

Ticălosule.

Glasul nu-l mai asculta pe McCone; buzele i se mișcă fără să articuleze cuvinte. Chipul îi era schimonosit și crâmpoțit precum al unui ursuleț din pluș extrem de uzat.

Richards hohoti. Se ținu de unul din brațele fotoliului său și râse și râse și râse.

Când vocea lui Holloway îl anunță că traversau granița dintre Canada și statul Vermont (Richards presupunea că pilotul își cunoștea meseria; el însuși nu putea zări decât beznă ocazional întreruptă de aglomerări luminoase), lăsa cafeaua și întrebă:

— Căpitane, pot avea o hartă a Americii de Nord?

— Fizică sau politică? interveni un alt glas.

Al navigatorului, bănuî Richards. Acum ar fi trebuit să facă pe prostul și să nu știe ce hartă dorește. Ceea ce nu făcu.

— Amândouă, rosti el.

— Trimiți femeia după ele?

— Cum te cheamă, amice?

Pauza ezitantă a cuiva care brusc, își dă seama că a atras atenția.

— Donahue.

— Donahue, ai și tu picioare. Ce-ar fi să ți le miști până aici?

Donahue și le mișcă. Purta părul lung, pieptănat pe spate după moda sud-americană, și pantaloni atât de strâmți încât părea că are între picioare un săculeț cu mingi de golf. Hărțile erau învelite în plastic moale. Richards nu știa în ce erau învelite oușoarele lui Donahue.

— N-am vrut să fiu impertinent, rosti el fără tragere de inimă.

Richards bănuî că-l putea caracteriza. Unul dintre tinerii fără probleme financiare, cu mult timp liber la dispoziție, care-și petreceau multă vreme bântuind cartierele de desfrâu ale marilor orașe, în grupuri mari, uneori pe jos, dar cel mai des cu elicopterele. Erau împotriva perversilor. Aceștia trebuiau stârpiți. Salvați puritanismul în numele democrației. Rareori părăseau carierele respective, permanent cufundate în penumbră, pentru a pătrunde în beznă absolută a ghetourilor. Atunci când o făceau, încasau niște bătaii îngrozitoare.

Sub privirea scrutătoare a lui Richards, Donahue se foi stânjenit.

— Altceva?

— Îi razi pe perversi, amice?

— Ce?

— Nu contează. Du-te. Ajută-i la avion.

Donahue dispăru rapid.

Richards descoperi destul de repede că harta cu orașe și șosele era cea politică. Deplasând degetul din Derry spre granița Canada – Vermont pe direcția vest, determină cu aproximație poziția lor.

— Căpitane?

— Da.

— Virează la stângă.

— Ce?

Holloway părea realmente surprins.

— Adică spre sud. Spre sud. Și nu uita...

— Știu, făcu Holloway. N-am uitat.

Avionul se înclină pe o parte. Din fotoliul unde căzuse. McCone îl fixă pe Richards cu ochi flămânzi, răzbunători.

Richards își dădu seama că începuse să moțăie, și asta îl îngrozi. Zumzetul monoton era perfid, hipnotic. McCone pricepuse ce se întâmpla, și devenise tot mai încordat. Și Amelia înțelesese. Se ghemuise înspăimântată într-un fotoliu de lângă chicinetă, privindu-i pe amândoi.

Bău încă două cești cu cafea. Nu-l ajutară prea mult. Îi venea tot mai greu să se concentreze asupra coordonării dintre harta lui și comentariile seci ale lui Holloway asupra traseului.

În cele din urmă se izbi cu pumnul în locul unde fusese rănit de glonț. Durerea fu imediată și puternică, aidoma unui val de apă rece azvârlit în față. Scăpă un țipăt, care se auzi ca un șuierat șoptit. Sângele îi umezi cămașa și-l păta pe mână.

Amelia icni.

— Peste șase minute trecem peste Albany, vorbi Holloway. Îl puteți vedea în stânga.

— Relaxează-te, îi șopti Richards. Relaxează-te. Pur și simplu, relaxează-te.

Dumnezeule, se va termina repede?

Da. Destul de repede. Era opt fără un sfert.

Putea fi un vis urât, un coșmar care ieșise târându-se din beznă, în lumina nesănătoasă a minții sale pe jumătate treze – mai degrabă o viziune sau o halucinație.

Pe un nivel, creierul i se concentra asupra zborului și pericolului permanent care-l reprezenta McCone. La alt nivel, apăruse ceva întunecat. În întunericul acela viermuiau siluete.

Afirmativ. Începuse urmărirea.

Servomecanisme uriașe, ținând în beznă, în noapte. Ochi infraroșii scânteind în spectre necunoscute. Verdele fosforescent palid al cadranelor și razelor radar vectoare.

Reperat. Am reperat subiectul.

Camioane gonind pe drumuri de țară, și pe traiectorii de triangulație, la trei sute de kilometri depărtare, antenele parabolice rotindu-se către cerul nopții. Fascicule nesfârșite de electroni zburând pe aripi invizibile. Impact, ecou. Bip-ul puternic și postimagea topindu-se, fără să se șteargă complet până ce raza rotitoare o luminează într-o poziție mai spre sud.

Clar?

Da. La trei sute de kilometri sud de Newark. Probabil ținta e Newark.

Newark e alertat, la fel și New York.

Continuă Restricția Executivă?

Da.

Îl puteam rade deasupra lui Albany.

Potolește-te amice.

Camioane vuind prin orașele, în care oamenii trag cu ochiul dinapoia ferestrelor baricadate înspăimântate, cu priviri înspăimântate, pline de ură. Urlând în noapte precum monștri preistorici.

Deschideți chepengurile.

Motoare gigantice bâzâie, glisând capace uriașe din beton, trimițându-le pe șine de oțel strălucitor. Silozuri cilindrice, precum intrările în lumea subterană a Morlocilor. Jeturi de hidrogen lichid răbufnind în văzduh.

Aici urmărirea. Continuăm, direcția Newark.

Recepționat. Aici Springfield. Ține-ne la curent.

Drojdieri adormiți prin ganguri, trezindu-se amețiți la vuietul camioanelor și privind tăcuți feliile de cer întrevăzute printre clădiri. Ochii sunt palizi și galbeni, gurile sunt linii curbate în jos. Cu reflexe senile, mâinile trag de ziaarele care să-i apere de frigul toamnei, însă

ziarele nu mai există, le-a ucis Lib-Veul. Lib-Veul este regele lumii. Aleluia! Barosanii cu tipe fumează Pipe. Ochii galbeni întrezăresc pe cer o străfulgerare necunoscută de lumini. Licăr, licăr. Roșu și verde, roșu și verde. Uruitul camioanelor s-a îndepărtat, reverberându-se prin canioanele dintre clădiri precum pumnii vandalilor. Drojdierii se culcă. Înjurând.

L-am interceptat la vest de Springfield. Îl preluăm în cinci minute.

Din Harding?

Da.

E localizat și urmărit.

Lilieci invizibili zboară prin noapte, trasând o rețea scânteietoare peste colțul nord-estic al Americii. Servo-urile controlate de calculatoarele General Atomic funcționează lin. Rachetele se răsucesc și se înclină insesizabil, urmărind luminile pâlpâitoare roșu și verde care străbat cerul. Sunt aidoma unor șerpi-cu-clopoței metalici, așteptând înveninați.

Richards vedea totul, și continua să judece chiar în timp ce vedea. Dualitatea creierului său era, cumva, straniu de liniștitoare. Producea o detașare foarte asemănătoare nebuniei. Degetul lui era acoperit de sânge închegat, urmărea atent traiectoria avionului, spre sud. În sudul lui, Springfield, în vestul lui Hartford, în...

Urmărind.

— Domnule Richards?

— Da.

— Suntem deasupra lui Newark, New Jersey.

— Da, încuviință Richards. Am urmărit. Căpitane?

Holloway nu răspunse, însă Richards știa că îl asculta.

— Sunt tot timpul cu ochii pe noi, nu-i așa?

— Da, spuse Holloway.

Richards privi către McCone.

— Îmi închipui că-ncearcă să se hotărască dacă pot renunța la copoiul lor de-aici. Să zicem c-o să zică: dă-l dracu'. La urma urmei, pot pregăti și unul nou.

McCone își dezgolise dinții spre el, însă Richards bănuia că era un gest absolut inconștient, care putea fi probabil, urmărit până la strămoșii bărbatului, Neanderthalii care se strecuraseră înapoia dușmanilor, evitând lupta pe viață și pe moarte onorabilă dar lipsită de inteligență.

— Când revenim peste regiuni nepopulate, căpitane?

— Niciodată. Nu pe traiectoria asta sudică. După ce-o să traversăm North Caroline dinspre coastă, o să trecem peste ocean, dar și-atunci vor fi platforme de foraj.

— De acum încolo, spre sud sunt numai suburbiile New Yorkului?

— Cam așa ceva.

— Mulțumesc.

Sub ei, Newark se răsfirea precum un pumn de bijuterii, azvârlite neglijent în caseta capitonată cu velură a unei aristocrate.

— Căpitane?

— Da? rosti resemnat Holloway.

— Cotim spre vest.

McCone tresări, parcă lovit. Amelia scoase un icnet de surpriză în fundul gâtului.

— Spre vest? repetă Holloway, pentru prima dată, nefericit și speriat. Într-acolo e cel mai riscant. Spre vest, trecem peste regiuni nepopulate. Între Harrisburg și Pittsburg, Pennsylvania este numai teren agricol. La est de Cleveland nu există nici un oraș mare.

— Căpitane tu-mi stabilești planul?

— Nu... am...

— Spre vest, repetă sec Richards.

Newark coti sub ei.

— Ești nebun, spuse McCone. O să ne-arunce în aer.

— Cu tine și alte cinci persoane nevinovate la bord? Această țară onorabilă?

— Va fi o greșeală, rosti răgușit McCone. O greșeală intenționată.

— Nu urmărești *Raportul Național*? zâmbi Richards. Noi nu facem greșeli. Noi n-am greșit din 1950.

Newark dispărea sub o aripă; îi luă locul bezna.

— Nu mai râzi, observă Richards.

Peste o jumătate de oră Holloway interveni pe interfon. Părea agitat.

— Richards, cei din Harding ne-au anunțat că ne trimit un semnal de înaltă intensitate din partea Federației Jocurilor. Mi s-a spus că dacă deschizi Lib-Veul, ai putea avea o surpriză interesantă.

— Mulțumesc.

Privi ecranul întunecat al Lib-Veului și fu gata să-l aprindă. Își retrase mâna de parcă spătarul fotoliului frigea. Îl încercă o senzație curioasă de spaimă și *deja vu*. Semăna prea mult cu o revenire la începuturi, Sheila cu chipul ei supt, obosit, mirosul verzei gătite de doamna Jenner... Zgomotul jocurilor... *Roata Banilor, Înoată cu crocodilii...* Țipetele lui Cathy... Nu mai putea avea alt copil, bineînțeles, nici dacă ar fi putut anula totul, și reveni la existența anterioară. Și așa avusese un noroc incredibil.

— Deschide-l, rosti McCone. Poate c-o să ne ofere... c-o să-ți ofere... un târg.

— Gura, făcu Richards.

Așteptă, lăsând spaima să-l cuprindă precum o apă. Senzația ciudată a presentimentului. Se simțea rău. Rana continua să-i sângereze, și-și simțea picioarele slăbite și foarte îndepărtate. Nu știa dacă se mai putea scula atunci când avea să vină momentul să termine piesa aceasta.

Îcnind, se aplecă înainte și apăsă butonul. Lib-Veul se aprinse imediat, cu o imagine incredibil de clară. Chipul care acoperea ecranul, așteptând răbdător, era foarte negru și foarte familiar. Dan Killian. Stătea la un birou oval din mahon încrustat cu simbolul Jocurilor.

— Salut, salut, șopti Richards.

Fu gata să cadă din scaun, când Killian zâmbi și răspunse:

— Salut și ție, domnule Richards.

— Nu te pot vedea, urmă Killian, dar te pot auzi. Interfonul avionului transmite prin echipamentul radio din cabină. Mi-au spus că ești rănit.

— Nu așa de grav pe cât pare. Mai mult sunt zgâriat din pădure.

— Ah, da, încuviință Killian. Faimoasa Excursie prin Pădure. Bobby Thompson a criticat-o chiar azi în emisiune – bineînțeles, neștiind de situația actuală. Măine, pădurea respectivă va mișuna de oameni în căutarea unui petic din cămașa ta, sau poate chiar a unei casete.

— Îmi pare rău, spuse Richards. Am văzut un iepure.

— Richards, ai fost concurentul cel mai bun pe care l-am avut vreodată. Printr-o combinație de noroc și abilitate, ai fost în mod clar cel mai bun. Suficient de bun ca să-ți facem o propunere.

— Ce anume? Transmiterea în direct a execuției?

— Chestia asta cu avionul a fost cea mai spectaculoasă, dar și cea mai stupidă. Știi de ce? Pentru că, pentru prima dată, nu mai ești lângă cei asemenea ție. Când ai decolat, i-ai părăsit. Asta-i valabil chiar și pentru femeia care te apără. Poate crezi că-i de partea ta. Poate crede așa chiar ea. Dar nu este așa. Acolo sus nu suntem decât noi, Richards. Ești ca și mort. Punct.

— Toți îmi zic asta, și văd că mai trăiesc.

— În ultimele două ore trăiești numai pentru că așa a vrut Federația Jocurilor. Mai exact, eu. Eu sunt cel care a obținut autorizația pentru propunerea pe care vreau să ți-o fac. Vechea gardă s-a opus categoric – așa ceva nu s-a mai auzit niciodată – totuși am căpătat aprobarea. M-ai întrebat pe cine ai ucide dacă ai putea ajunge înarmat în vârful piramidei. Unul dintre aceia aș fi fost eu, Richards. Te surprinde?

— Cred că da. Te crezusem tot o slugă.

Killian lăsa capul pe spate și hohoti, dar râsul sună forțat – râsul unui om care joacă o miză mare și este încordat.

— Uite propunerea, Richards. Vino cu avionul în Harding. La aeroport te va aștepta o limuzină a Jocurilor. Se va regiza o execuție... falsă. Apoi te alături echipei noastre.

Dinspre McCone se auzi un strigăt de furie:

— Negru-mpuțit...

Amelia Williams privea încremenită.

— Excelent, rosti Richards. Știam că ești bun, dar asta e excelent. Ți-ai ratat cariera, Killian. Puteai ajunge un mare vânzător de

vechituri.

— L-ai auzit pe McCone. Ți s-a părut că se preface?

— McCone o un actor foarte bun. Pe aeroport a jucat un rol pentru care putea lua Oscarul.

Cu toate acestea, nu era sigur. Felul cum Vânătorul o trimisese pe Amelia după cafea atunci când se părea că putea declanșa explozivul, dușmănia lui permanentă... ceva nu se potrivea. Sau aveau un rost. Mintea începu să-i lucreze febril.

— Poate că ai un plan, dar el nu-l cunoaște. Poate că te bizui pe reacția lui ca să-i confere realism.

— Domnule Richards, vorbi Killian, sceneta cu explozivul a luat sfârșit. Știm – știm – că e o cacialma. Dar pe biroul meu există un buton, mic și roșu, care nu este o cacialma. La douăzeci de secunde după ce l-am apăsă, avionul va fi făcut bucățele de rachete Diamond-back sol-aer cu încărcături convenționale.

— Nici Irlandezul nu-i o cacialma.

Simțea însă în gură un gust acru. Bluful luase sfârșit.

— Ba da. Nu poți sui într-un avion Lockheed G-A cu o încărcătură de plastic explozibil. Alarmerle se declanșează imediat. În avion sunt instalate patru detectoare, pentru prevenirea eventualelor deturnări. Al cincilea detector a fost introdus în parașuta cerută. Îți pot spune că atunci când ai urcat în avion, becurile de alarmă din turnul de control al aeroportului Voigt au fost urmărite cu un deosebit interes. Eram convinși că ai asupra ta explozivul. Te dovedisei atât de ingenios până atunci, încât părea o bănuială fondată. Când nu s-a aprins nici un beculeț, ușurarea a fost evidentă. Presupun că n-ai avut de unde procura explozibil. Poate că și ideea ți-a venit prea târziu. Oricum e lipsit de importanță. Îți înrăutățește situația, însă...

Brusc, McCone apăruse lângă Richards.

— Aici se termină, rânji el. Aici îți zbor creierii, vierme.

Întinse revolverul spre tâmpla lui Richards.

— Ești mort dacă o faci, spuse Killian.

McCone ezită, se retrase un pas și privi neîncrezător Lib-Veul. Chipul reîncepu să-i tremure și să se boțească. Buzele i se strâmbară într-un efort tăcut de-a vorbi. Când reuși, o făcu printr-un șuier de ură.

— Îl pot ucide! Acum! Aici! Să fim toți în siguranță! Să...

— Acum ești în siguranță, imbecilule, rosti obosit Killian. L-ar fi putut ucide și Donahue... dacă doream să-l ucidem.

— E un criminal! Începu să zbiere McCone. A ucis polițiști! A comis acte de anarhie și piraterie aeriană! E... m-a umilit în public, pe mine și pe oamenii mei!

— Stai jos. Glasul lui Killian era tot atât de înghețat cât și hăurile interstelare. Este momentul să-ți amintești cine te plătește domnule Vânător - Șef.

— O să m-adresez Președintelui Consiliului! McCone spumega. Stropi de salivă îi zburau de pe buze. O să te trimită la cules bumbac, cioroiule! Fir-ai al dracu' de țigan borât...

— Aruncă, te rog arma, se auzi un glas nou.

Richard întoarse capul, surprins. Era Donahue, navigatorul, arătând mai dur și mai periculos ca oricând. Avea un pistol mitralieră Magnum/Springstun cu pat rabatabil, și-l ținea îndreptat asupra lui McCone.

— Robert S. Donahue, moșule. Controlul Consiliului Jocurilor. Aruncă jos arma.

McCone îl privi o secundă lungă, apoi arma căzu pe carpeta groasă.

— Ne...

— Cred că mi-ajunge cât am auzit până acum, îl întrerupse Donahue. Treci la clasa a doua și fi băiat cuminte.

McCone se retrase câțiva pași, bolborosind. Lui Richards îi părea un vampir amenințat de un crucifix, din vechile filme de groază.

Când dispăru, Donahue îl salută ironic cu țeava armei pe Richards și rânji.

— N-o să te mai deranjeze.

— Tot arăți ca unul care-i rade pe perversi, rosti sec Richards.

Rânjetul dispăru. Pentru o clipă, Donahue îl privi cu o antipatie indiferentă, apoi plecă în cabina lui.

Richards reveni la ecran. Constată că pulsul îl rămăsese constant. Nu găfâia și nici nu-i tremurau picioarele. Moartea devenise o prezență obișnuită.

— Mai ești acolo, domnule Richards? întrebă Killian.

— Da, sunt.

— Problema a fost rezolvată?

— Da.

— Bun. Să revin la ceea ce spuneam.

— Dă-i drumul.

Killian suspină.

— Spuneam că deoarece noi știm că-i o cacialma, situația ta e mai rea, dar credibilitatea noastră e mai bună. Înțelegi de ce?

— Da, încuviință detașat Richards. Înseamnă că puteați doborî avionul oricând. Sau îi puteați ordona lui Holloway să aterizeze. McCone m-ar fi împușcat.

— Exact. Mă crezi că știm că încerci o cacialma?

— Nu. Deși ești mai șiret decât McCone. Chestia aia cu omul vostru, navigatorul, a fost de mâna-întâi.

— Oh, Richards, izbucni în râs Killian. Ești extraordinar. Cu adevărat o pasăre rară.

Părea totuși încordat, fals. Richards se gândi că poate Killian știa niște lucruri pe care se străduia să le ascundă.

— Dacă l-ai fi avut cu adevărat, l-ai fi detonat când te-a amenințat McCone cu arma. Știai că avea să te ucidă. Cu toate acestea, n-ai făcut-o.

Richards înțelese că se terminase; ei știau. Un zâmbet îi strâmbă

trăsăturile. Killian avea să aprecieze asta. Era un tip cu simțul umorului negru. Atunci să plătească, dacă voiau să-i vadă cartea.

— Nu mai încerca să mă convingi de ceva ce nu-i adevărat. Dacă-mi forțați mâna, totul sare-n aer.

— Sunt convins că n-ai mai fi tu, dacă n-ai împinge lucrurile până la capăt. Domnule Donahue?

— Da, domnule.

Glasul sec, eficient, nepăsător al lui Donahue se auzi simultan din intercom și din Lib-Ve.

— Te rog, scoate poșeta doamnei Williams din haina domnului Richards. Nu-i vei pricinui nici un rău.

— Da, domnule.

În mod straniu, îi amintea lui Richards de perforatorul care-i însemnase cartela la sediul Jocurilor.

Clic-clic-clic.

Donahue apărură și se îndreptă spre el. Chipul îi era inexpressiv, calm și indiferent. *Programat.* Cuvântul țâșnise în mintea lui Richards.

— Stai pe loc, frumosule, vorbi el mișcându-și ușor degetele în haină. Tipul de acolo n-are probleme, e-n siguranță pe pământ. Tu o să fi cel care ajunge-n Lună.

I se păru că pasul egal șovăise o secundă, iar ochii se mijiseră o fracțiune, însă continua să se apropie. La fel de bine putea să se plimbe pe Coasta de Azur... sau să încolțească un homosexual tremurând, ghemuit într-o fundătură.

Pentru o clipă, se gândi să înhațe parașuta și să fugă. Inutil. Să fugă? Unde? Toaleta bărbaților, dincolo de clasa a treia, era capătul drumului.

— Ne-ntâlnim în iad, șopti el, și făcu gestul de a trage de inel.

De data aceasta, reacția fu ceva mai bună. Donahue icni și ridică mâinile pentru a-și proteja chipul, într-un gest instinctiv, probabil de aceeași vârstă cu omul. Și le coborî, fără să se fi întâmplat nimic, părând stânjenit și furios.

Richards scoase geanta Ameliei Williams, și-o azvârli. Geanta îl izbi pe Donahue în piept și-i căzu la picioare precum o pasăre moartă. Mâna lui Richards era lunecoasă de transpirație. Așezată pe genunchi, părea ciudată, albă și străină. Donahue ridică poșeta, privi înăuntru, și o întinse Ameliei. Richards simți un fel de tristețe stupidă, într-un fel avea impresia că-și pierduse un vechi prieten.

— Bum! murmură el.

— E foarte bun omul tău, rosti obosit, după plecarea lui Donahue. L-ai făcut să tresară, dar crezusem c-o să se scape în pantaloni.

Începuse să observe o dedublare ciudată a vederii. Apărea și dispărea. Își apăsă ușor rana. Se închisese pentru a doua oară.

— Și-acum? Întrebă el. Ai adus camerele la aeroport, să vadă toți ce pătește un criminal?

— Acum urmează propunerea, vorbi încetișor Killian. Chipul lui era negru, indescifrabil. Ceea ce ascunsese până atunci se afla acum imediat sub suprafață. Richards o știa. Și, brusc, simți din nou teamă. Îi venea să oprească Lib-Veul. Să nu-l mai audă. Își simțea măruntaiele chirbindu-se încet și teribil – realmente se chirceau. Totuși nu-l putea opri. Bineînțeles că nu. Era, la urma urmei, Gratuit.

— Piei, Satană, mormăi el.

— Ce?

Killian păru surprins.

— Nimic. Spune.

Killian nu vorbi. Își privi mâinile. Ridică ochii. Richards simți un ungher necunoscut al minții sale suspinând, cu o presimțire. I se părea că fantomele sărmanilor și neștiuților, ale alcoolicilor dormind prin parcuri, îi strigau numele.

— McCone e terminat, spuse Killian. O știi, pentru că tu ai făcut-o. L-ai strivit ca pe o coajă de ou. Vrem să-i iei locul.

Richards, care crezuse că nu-l mai putea surprinde nimic, descoperi că falca inferioară îi atârna deschisă. Era o minciună. Trebuia să fie o minciună. Totuși Ameliei i se restituise poșeta. N-aveau de ce să-l mintă, sau să-i ofere false iluzii. Era rănit și singur. Atât McCone cât și Donahue erau înarmați. Un glonte deasupra urechii i-ar fi adus sfârșitul, rapid, curat și fără bătăi de cap.

Concluzia: Killian spunea adevărul.

— Ești nebun, șopti el.

— Nu. Ești cel mai bun fugar pe care l-am avut vreodată. Și cel mai bun fugar știe cel mai bine unde să caute. Deschide puțin ochii și-ți vei da seama că *Fugarul* n-are numai rolul de-a oferi senzații tari spectatorilor și de a-i elimina pe indivizii periculoși, Richards. Rețeaua caută în permanență oameni ieșiți din comun. Avem nevoie de ei.

Richards încercă să vorbească, dar nu putu articula nimic. Spaima nu-l părăsise, creștea, se îngroșa...

— N-a existat niciodată un Vânător-Șef cu familie, reuși el să rostească. Cauza e bine cunoscută. Posibilitățile unui șantaj...

— Ben, spuse Killian cu o blândețe infinită, soția și fiica ta sunt moarte. Sunt moarte de mai bine de zece zile.

Dan Killian vorbea, vorbea probabil de multă vreme, însă Richards îl auzea în depărtare, un glas distorsionat de un straniu efect de ecou al minții sale. Parcă ar fi fost prizonier într-un puț extrem de adânc și auzea pe cineva strigând de sus. Mintea i se întunecase complet, iar întunericul servea ca fundal pentru un fel de spectacol cu diapozitive. Un vechi Kodak al Sheilei, umblând legănat pe coridoarele Școlii de Meserii, cu o mapă ponosită sub braț. Micro-fustele tocmai reveniseră la modă. O imagine cu ei doi, așezați în capătul Cheiului Golfului (Intrarea: Gratuit), cu spatele spre obiectivul aparatului, privind apa. Ținându-se de mână. Fotografia sepia a unui tânăr îmbrăcat într-un costum închiriat și a unei tinere, în rochia cea mai bună a mamei – special ajustată – stând înaintea unui judecător de pace cu un neg mare pe nas. În noaptea nunții, chicotiseră amintindu-și de negul acela. Fotografia alb-negru a unui bărbat gol până la brâu, asudat purtând un șorț cu plumb, și acționând pârgii grele, într-o încăpere subterană uriașă, boltită, iluminată de lămpi cu arc. Fotografia color cu tonuri retușate (pentru a estompa decorul) a unei femei cu pânțe mare privind pe fereastră, ținând perdeaua zdrențuită și așteptându-și bărbatul să apară pe stradă. Pe obrazul ei lumina lăsa dungi subțiri. Ultima fotografie: alt Kodak vechi al unui tip slab, ridicând deasupra capului un ghemotoc de prunc: o expresie ciudată de triumf și dragoste pe chipul brăzdat de un zâmbet uriaș. Diapozitivele începură să fulgere tot mai repede, amețitor, fără să declanșeze sentimente de durere și dragoste și pierdere, nu încă, nu, aducând doar o amorțeală înghețată de novocaină.

Killian asigurându-l că Rețeaua n-avea nimic de-a face cu ceea ce se întâmplase; fusese o întâmplare oribilă. Richards bănuia că-l credea – nu doar pentru că detaliile sunau prea mult a minciună ca să nu fie chiar adevărul, ci pentru că Killian știa că dacă Richards i-ar fi acceptat oferta, primul său drum ar fi fost în Co-Op City, unde ar fi aflat adevărul după o singură oră petrecută pe străzi.

Hoți. Trei. („Sau altceva?” se întrebă Richards, ros de un gând. La telefon, ea păruse cam ascunsă, parcă tăinuindu-i ceva...). Erau probabil drogați. Poate că o amenințaseră pe Cathy, și Sheila încercase s-o apere. Ambele fuseseră înjunghiate.

Asta îl aduse în realitate.

— Nu mai mânca căcat! răcni brusc. Amelia tresări și-și ascunse fața în palme. Ce s-a-ntâmpat? Zi-mi ce s-a-ntâmpat?

— Nu mai am ce spune. Soția ta avea peste șaiszeci de răni.

- Cathy, rosti Richards fără să se gândească, și Killian se crispă.
- Ben, nu vrei să te las să te gândești la tot ce ți-am spus?
- Ba da. Ba da, vreau.
- Îmi pare extrem, extrem de rău, amice. Îți jur pe mama că n-avem nici o legătură. Ne gândeam să vă separăm, păstrând drepturi de vizitare dacă erai de acord. Nimeni nu lucrează pentru cineva care i-a măcelărit pe ai lui. Știm asta.
- Am nevoie de timp să mă gândesc.
- Ca Vânător-Şef, vorbeai încet Killian, i-ai putea prinde pe nenorociții ăia și să-i termini. Și nu sunt doar ei.
- Vreau să mă gândesc. La revedere.
- Am...

Richards se întinse și întrerupse Lib-Veul. Rămase încremenit în fotoliu. Măinile îi atârnavă între genunchi. Avionul zumzăia în beznă.

Deci asta-i, își spuse. Firul s-a descurcat. Complet.

Trecu o oră.

Vaca de Mare zise atunci: „Venit-a clipa-n în care/ Putem vorbi de multe noi:/ De ghețe, De vapoare,/ De ce-i marea-așa spumoasă,/ De ce-au purceii aripioare...”

Imaginile i se succedau prin minte, Stacey, Bradley, Elton Parrakis cu fața de copil. Un coșmar al fugii. Aprinzând ziarele în subsolul Tinerilor Creștini cu acel ultim chibrit. Mașinile poliției gonind și scrâșnind din frâne, automatul Sten scuipând foc. Glasul scârbit al lui Laughlin. Fotografiile celor doi puști, agenți juniori ai Gestapoului.

Și, de ce nu?

Acum nu mai avea nici un fel de familie, și cu siguranță nici o moralitate. Cum mai putea moralitatea reprezenta ceva pentru un bărbat plutind în derivă, cu legăturile retezate? Cât de inteligent fusese Killian înțelegând lucrul acesta, arătându-i lui Richards, cu calm și o brutalitate blândă, cât de singur rămăsese. Bradley și cruciada lui împotriva poluării părea îndepărtată, ireală, lipsită de importanță. Filtre nazale. La un moment dat, problema filtrelor nazale păruse deosebită, foarte importantă. Nu și acum.

Săracii vor exista de-a pururi.

Adevărat. Până și Richards produsese un exemplar pentru mașina de ucis. În cele din urmă, săracii aveau să se adapteze, prin mutații. Plămânii lor aveau să producă propriul sistem de filtrare, peste zece mii de ani sau peste cincizeci de mii, iar ei aveau să se ridice, să smulgă filtrele artificiale și să-i privească pe proprietarii acestora zbătându-se și zvârcolindu-se și murind, înecându-se într-o atmosferă unde oxigenul juca doar un rol minor, dar ce însemna viitorul pentru Ben Richards? Doar necazuri.

Avea să urmeze o perioadă de durere. Ei se puteau aștepta la asta și puteau lua măsurile respective. Aveau să urmeze chiar momente de furie, explozii de revoltă, încercări nereușite de-a atrage din nou atenția publicului asupra problemei poluării premeditate? Poate. Ei aveau să se ocupe de asta. Aveau să aibă grijă de el – anticipând o vreme când el urma să aibă grijă de ei. Instinctiv, știu că putea să o facă. Bănuia că s-ar fi putut chiar să aibă o anumită înclinație spre această slujbă. Ei aveau să-l ajute, să-l lecuiască. Medicamente și doctori. Schimbarea concepției.

Apoi, pace.

Caracterul agresiv stârpit ca o buruiănă. Privea tânjind pacea aceea, așa cum privește apa un om în pustiu.

Amelia Williams continuă să plângă în fotoliul ei multă vreme după ce toate lacrimile ar fi trebuit să-i sece. Se întrebă indiferent, ce avea să se întâmple cu ea. În starea actuală nu mai putea fi înapoiată soțului și familiei; pur și simplu nu mai era aceeași doamnă care se oprise la un indicator rutier, gândindu-se doar la meniuri și vizite, la cluburi și rețete de cocteiluri. Văzuse Cartonașul Roșu. Bănuia că avea să fie tratată cu medicamente și terapie, o pacientă de viitor. Locul Unde Diverg Două Drumuri, explicarea motivării pentru care s-a ales drumul greșit. Un carnaval în tonuri mentale întunecate.

Brusc, simți nevoie să meargă la ea, s-o aline, să-i spună că nu era complet deteriorată, că o singură fâșie de leucoplast psihic o putea repara, o putea face la fel de bună ca și înainte.

Sheila. Cathy.

Numele lor apăreau și se repetau, răsunându-i în minte aidoma unor clopote, aidoma unor cuvinte repetate de atâtea ori încât își pierd înțelesul. Rostește-ți numele de vreo două sute de ori și vei descoperi că nu mai înseamnă nimic. Durerea era imposibilă; simțea doar o senzație nedefinită de stânjeneală: îl luaseră, îl hăituiseră nebunește, și în cele din urmă se dovedise că fusese un fraier. Își aminti de un băiat din școala primară, care se ridicase să recite Declarația de Independență, și-i căzuseră pantalonii în vine.

Avionul zumzăia mai departe. Richards începuse să picotească. Imaginile apăreau și dispăreau leneșe, revedea întâmplări întregi fără nici o culoare emoțională.

În cele din urmă, ultima fotografie din album: zece pe opt, lucioasă, făcută de un polițist plictisit, care poate că mesteca gumă. Dovada C, doamnelor și domnilor jurați. Un trupușor sfârtecat într-un leagăn însângerat. Picătură și pete pe zidurile acoperite cu un stucat ieftin, și mobila ruptă cumpărată la mâna a doua. O pată mare, încă lipicioasă, pe ursulețul cu un singur ochi.

Se deșteptă brusc, complet și se îndreptă, cu gura întredeschisă într-un răcnet. Urletul ieșit din plămânii săi era atât de puternic încât îi flutură limba precum o cârpă. Totul, totul, din compartimentul de clasa întâia deveni deodată clar și mușcător de real, atotputernic, oribil. Avea realitatea distinctă a unui clip horror dintr-o emisiune de știri. De pildă, Laughlin târât afară din baraca aceea din Topeka. Totul, totul era foarte real și în Tehnicolor.

Amelia strigă și ea, speriată, ghemuindu-se în fotoliu, cu ochii uriași precum niște ceșcuțe de porțelan, încercând să-și vâre întregul pumn în gură.

Donahue apăru în goană, cu arma pregătită. Ochii îi erau mărgelușe negre, încântate.

— Ce-i? Ce s-a-ntâmplat? McCone?

— Nu, răspunse Richards, simțind că inima i se potolise îndeajuns

pentru ca vorbele lui să nu pară disperate. Am visat urât. Fetița mea.

— Aha.

Ochii lui Donahue se înmuiară, prefăcându-se înțelegători. Nu se prea pricepea s-o facă. Poate că așa avea să fie toată viața. Poate că avea să învețe. Se întoarse, ca să plece.

— Donahue?

Bărbatul îl privi fără tragere de inimă.

— Te-am speriat, așa-i?

— Nu.

Donahue se răsuci spre ușă. Ceafa îi era încordată. În pantalonii albaștri, strâmți, fundul era rotund ca al unei fete.

— Te pot speria și mai tare, continuă Richards. Te pot amenința că-ți iau filtrul nazal.

Exeunt Donahue.

Richards închise ochii obosit. Revedea opt pe zecele lucios. Deschise ochii. Îi închise. Nici o fotografie lucioasă. Așteptă, și când fu sigur că n-avea să mai revină (imediat), deschise ochii și apăsă pe butonul Lib-Veului.

Ecranul se aprinse, și-l văzu pe Killian.

— Richards.

Killian se aplecă înainte, fără să încerce să-și ascundă încordarea.

— Am hotărât să accept, rosti Richards.

Killian se lăsă pe spate, și doar ochii îi zâmbiră.

— Mă bucur nespus, zise el.

— Isuse, exclamă Richards.

Stătea în ușa cabinei piloților. Holloway se întoarse.

— Salut!

Vorbea prin radio cu cineva denumit Detroit VOR. Duninger bea cafea. Cele două manșe identice erau părăsite. Totuși se răsuceau, se înclinau și se legănau, parcă manevrate de niște mâini fantomă. Acele cadranelor oscilau. Luminile clipeau. Consolele respective păreau că primesc și transmit informații permanent... dar nu era nimeni în fața lor.

— Cine conduce? întrebă Richards, fascinat.

— Otto, răspunse Duninger.

— Otto?

— Pilotul automat. Te-ai prins? Otto-piloto... Brusc, Duninger zâmbi: Mă bucur că te-avem în echipă, tipule. Poate nu crezi, da unii dintre noi ți-am ținut pumnii.

Richards încuviință nepăsător.

Holloway interveni în tăcerea oarecum stânjenitoare, spunând:

— Otto mă cam sperie și pe mine. Chiar după douăzeci de ani de meserie. Dar este absolut sigur. Sofisticat ca dracu'. Față de modelele alea vechi e ca... eu știu, o ladă pe lângă un birou Chippendale.

— Chiar așa?

— Exact. Îl fixezi pe P.D.D. – punctul de destinație – și Otto face treaba, ajutat de radar. Pilotul e de-a dreptul inutil cu excepția decolărilor și aterizărilor. Și a necazurilor.

— Și ce *puteți* face când aveți necazuri? întrebă Richards.

— Ne putem ruga, răspunse Holloway.

Poate că dorise să sune a glumă, dar sinceritatea cuvintelor atârna straniu în cabină.

— Cu volanele alea se cotește avionul?

— Nu, manșele dirijează doar mișcările pe verticală, spuse Duninger. Virajele sunt controlate de pedale.

— Pare un fel de kart pentru copii.

— E ceva mai complicat, râse Holloway. Să zicem doar că are mai multe butoane.

— Și ce se întâmplă dacă Otto o ia razna?

— Nu s-a întâmplat niciodată. Dacă ar face-o, preiei comenzile manual. Dar calculatorul nu greșește niciodată, amice.

Richards ar fi vrut să plece, totuși manșele care se roteau, deplasările infime, fără minte, ale pedalelor și acelor îl hipnotizau.

Holloway și Duninger reveniră la treaba lor – cifre obscure și transmisii pârâind de paraziți.

Holloway privi o dată peste umăr, și păru surprins să-l vadă tot acolo. Zâmbi și arătă în bezna de afară.

— În curând o să vezi Harding-ul.

— Când?

— Peste cinci, șase minute ar trebui să apară la orizont.

Când căpitanul privi a doua oară, Richards dispăruse.

— Abia aștept să scăpăm de tipul ăsta, îi spuse lui Duninger. E țițnit.

Duninger se uita în jos, morocănos, cu chipul scăldat în lumina verzuie a cadranelor.

— Nu i-a plăcut Otto. Ai văzut?

— Am văzut, încuviință Holloway.

Richards reveni pe coridorul îngust. Friedman, transmisionistul nu ridică ochii. Nici Donahue. Richards se opri în chichinetă.

Aroma cafelei era puternică și plăcută. Își turnă o ceașcă, puse frișcă, și se așează într-unul din scaunele stewardeselor. Ibricul bolborosea și înălța aburi.

Vitrinele frigorifice erau încărcate cu preparate de lux, congelate. Barul era ticsit cu sticlutele liniilor aeriene.

Poți să te-mbeți pe cinste, își spuse.

Sorbi din cafea. Era bună și tare. Ibricul Silex bolborosea.

Am ajuns și aici, se gândi și mai sorbi. Da, în privința asta nu era nici o îndoială. Ajunsesese acolo, și bea cafea.

Tigăi și ibrice puse în ordine. Chiuveta din inox sclipind precum o bijuterie cromată în mijlocul mobilierului Formica. Și, bineînțeles Silexul de pe reșou, bolborosind și aburind. Sheila dorise un Silex. Silexul n-are moarte, spunea ea.

Începu să plângă.

Puțin mai departe o toaletă micuță, unde intraseră numai funduri de stewardese. Ușa era întredeschisă, și putea privi înăuntru, vedea până și apa albăstruie, dezinfectată, din rezervoare. Excretând în splendoare la cincisprezece mii de metri înălțime.

Bău cafeaua, privi Silexul bolborosind, și plânse. Plângea liniștit și în tăcere. Se opri din plâns când termină și cafeaua.

Se sculă și puse ceașca pe chiuvetă. Apucă mânerul de plastic mare al Silexului și, cu atenție, goli cafeaua în chiuvetă. Picături condensate rămaseră pe sticla groasă.

Își șterse ochii cu mâneca jachetei și reveni pe coridorul îngust. Pași în compartimentul lui Donahue, cu ibricul în mână.

— Vrei o cafea? îl întrebă.

— Nu, răspunse scurt Donahue, fără să înalțe privirea.

— Ba da, făcu Richards și, cu toată puterea, izbi ibricul greu în capul bărbatului.

Efortul îi deschise pentru a treia oară rana dintre coaste, dar Silexul nu se sparse. Richards se întrebă dacă nu cumva fusese întărit cu ceva (poate cu vitamina B-12?), pentru a nu se sparge în cazul unor goluri de aer. Pe capul lui Donahue era o pată de sânge surprinzător de mare. Bărbatul căzuse în tăcere pe masa hărților. Un firicel de sânge traversă învelitoarea de plastic a unei hărți și începu să picure pe podea.

— Gata pe cinci, C-unu-nouă-opt-patru, rosti un glas din radio.

Richards continua să țină ibricul. Pe sticlă se lipiseră smocuri din părul lui Donahue.

Îi dădu drumul să cadă, însă nu se auzi nici un zgomot. Până și aici existau carpete. Cilindrul transparent al Silexului se rostogoli, clipind parcă dintr-un ochi însângerat. Imaginea lui Cathy în leagănul pătat de sânge apăru rechemată, și Richards se cutremură.

Îl ridică pe Donahue, trăgându-l de păr și-l scotoci în jacheta albastră. Arma era acolo. Era gata să-i lase capul să cadă înapoi pe masă, dar se opri, și-l împinse și mai pe spate. Gura bărbatului atârna deschisă, într-un rânjel idiot. Înăuntru îi picura sânge.

Richards șterse sângele dintr-o nară și privi înăuntru.

Acolo era... micuț, minuscul. Licărul unui fir.

— Recepționat E.T.A. C-unu-nouă-opt-patru, repetă radioul.

— Hei, e pentru tine! strigă Friedman de vis-a-vis, Donahue...

Richards șchiopată în coridor. Se simțea extrem de slăbit. Friedman înălță ochii.

— Vrei să-i zici lui Donahue să-și miște fundul și să răspundă...

Îl împușcă deasupra buzei superioare. Dinții zburară precum un colier rupt cu sălbăticie. Părul, sângele și creierii se pulverizează într-un Rorschach pe peretele dinapoi, acolo unde într-un poster tri-D, o fată își întindea picioarele interminabile peste o noptieră din mahon.

Dinspre cabina piloților se auzi o exclamație înăbușită, și Holloway se repezi disperat să închidă ușa. Richards observă că avea pe frunte o cicatrice micuță, de forma unui semn de întrebare. Era genul de cicatrice pe care și-o poate face un băiețel aventuros, căzând din copac pe când se joacă de-a pilotul.

Îl împușcă pe Holloway în burtă, și căpitanul scoase un răcnet surprins:

— He-e-e-e-E-E-E!

Căzu cu fața înainte.

Duninger se răsucise cu scaunul, privindu-l cu chipul alb ca varul.

— Nu mă-mpuști? șopti el.

Nu avusese destul suflu ca s-o spună ca pe o afirmație.

— Ia aici, rosti blând Richards, și apăsă pe trăgaci. Ceva străfulgeră înapoia lui Duninger când căzu.

Tăcere.

— Recepționat E.T.A., C-unu-nouă-opt-patru, vorbi radioul.

Brusc, Richards icni și vomită un jet de cafea și bilă. Con tracția musculară îi deschise și mai mult rana, și o durere intensă începu să-i pulseze între coaste.

Șchiopată până la comenzile care continuau în tandemul complex permanent. Atâtea cadrane și butoane...

Într-un zbor așa important n-ar fi trebuit să aibă o legătură radio permanent deschisă? Ba da, bineînțeles.

— Recepție, spuse el inexpresiv.

— Vă uitați la Lib-Veu, C-unu-nouă-opt-patru? Am recepționat niște aiureli. Totu-i în regulă?

— O.K.

— Zi-i lui Duninger că-mi datorează o bere, rosti criptic vocea, apoi se auziră numai para ziți.

Otto conducea circul.

Richards plecă să-și termine treaba.

— Dumnezeule, gemu Amelia Williams.

Bărbatul își plecă privirea indiferent. Toată partea dreaptă a trupului, de la coaste până la genunchi, era un roșu viu strălucitor.

— Cine ar fi crezut că boșorogul are atâta sânge în el? mormăi Richards.

McCone apăru fulgerător în compartimentul clasei întâia. Îl zări imediat. Revolverul lui era scos. Ambii traseră simultan.

McCone dispăru prin perdeaua dintre compartimente. Richards căzu într-un fotoliu. Se simțea extraordinar de obosit. Avea o gaură mare în pânțe. Își putea zări intestinele.

Amelia zbiera într-una, trăgându-se cu ambele mâini de obraji, parcă voind să-și jupoaie fața.

Împleticindu-se, McCone reveni în clasa întâia. Rânjea. Jumătate din cap îi era numai sânge. Totuși continua să rânjească.

Trase de două ori. Primul glonte trecu peste capul lui Richards. Al doilea îl izbi sub claviculă.

Richards trase și el. McCone se răsuci de două ori, într-un fel de vals amețit. Revolverul îi căzu din mână. McCone părea că cercetase atent plafonul alb din spumă uretanică al clasei întâia, poate comparându-l cu cel de dincolo de perdea. Se prăbuși. Mirosul de pulbere și piele arsă era limpede și pătrunzător, distinct precum cel al merelor într-o presă pentru cidru.

Amelia continua să țipe. Richards se gândi că suna extrem de sănătoasă.

Se sculă foarte încet, apăsându-și intestinele înăuntru. I se părea că cineva îi aprindea chibrite în stomac.

Porni pe culoarul dintre scaune, aplecat înainte, cu o mână pe mijloc, parcă făcând o reverență. Apucă parașuta și-o trase după el. O bucată de intestine cenușiu îi scăpă printre degete, și-l împinse înapoi. Îl duru îngrozitor. Vag avea impresia că se putea scăpa pe el.

— M-m-m, gемеа Amelia Williams. D-d-d... Doamne! Doamne! Doamne Dumnezeu!

— Pune-ți asta, vorbi Richards.

Ea continua să se legene și să geamă, fără să-l audă. Dădu drumul parașutei și o pălmui. Nu mai avea însă forță. Strânse pumnul și o lovi. Femeia amuți. Îl privea buimacă.

— Pune-ți asta, repetă. Ca pe un rucsac. Înțelege?

Amelia încuviință.

— Nu... Pot... Sări. Mi-e frică!

— Coborâm. Trebuie să sari.

— Nu pot.

— Bine. Atunci te-mpușc.

Ea țâșni din fotoliu, îl împinse într-o parte, și începu să-și pună parașuta, privindu-l cu ochi îngroziți. Se retrase din fața lui, pe când se chinuia cu curelele.

— Nu. Aia vine pe de... dedesubt.

Și-o potrivea în grabă, retrăgându-se către trupul lui McCone pe măsură ce Richards se apropia. Din gura bărbatului picura sânge.

— Acum, bagă cleva în inel. În jurul... bu... burții.

Îl ascultă cu degetele tremurătoare, izbucnind în plâns atunci când nu reuși de prima dată. Ochii ei îl priveau terorizați.

Lunecă o fracțiune de secundă în sângele lui McCone, apoi păși peste el.

Traversară în același fel clasa a doua și a treia. Chibritele din pânțele lui Richards fuseseră înlocuite cu o brichetă arzând într-una.

Ușa era zăvorâtă cu bolțuri explozive și un zăvor comandat de pilot.

Richards îi întinse pistolul.

— Trage-n ea. Eu... nu pot suporta reculul.

Închizând ochii și ferindu-și fața, Amelia apăsă de două ori pe trăgaciul revolverului lui Donahue. După aceea percuta în gol. Gloanțele se terminaseră. Ușa rămăsese închisă, și bărbatul simți o disperare plină de greață. Amelia răsucea speriată inelul parașutei.

— Poate... începu ea, și brusc ușa zbură în noapte, aspirând-o și pe femeie.

Adus mult de spate, înfruntând un uragan inversat, Richards se îndepărtă de ușă ținându-se de spătarele fotoliilor. Dacă avionul ar fi zburat mai sus, la o diferență mai mare de presiune, ar fi fost tras și el afară. Așa însă fusese doar izbit rău, iar intestinalele i se târau acum după el, pe carpetă. Aerul nopții, înghețat la șapte sute de metri altitudine, fu aidoma unui duș cu apă rece. Bricheta devenise o torță, și măruntaiele îi ardeau.

Traversă clasa a doua. Era mai bine. Aspirația nu mai era la fel de puternică. Apoi peste corpul rășchirat al lui McCone (piciorul sus, te rog) și prin clasa întâia. Sângele îi șiroia din gură.

Se opri la intrarea în chichinetă și încercă să-și adune mațele. Știa că nu le plăcea afară. Cătuși de puțin. Se murdăreau. Îi venea să plângă pentru bielele, fragilele lui intestine, care nu doriseră așa ceva.

Nu le mai putea băga la loc. Se încurcaseră. Prin fața ochilor îi fulgerară imagini înspăimântătoare din manualele de biologie din liceu. Înțelese adevărul crud, neiertător, că îi sosise sfârșitul, și scoase un strigăt, înăbușit de un val de sânge.

Nimeni din avion nu-i răspunse. Muriseră toți. Mai puțin el și Otto.

Lumea părea că-și pierde culorile, în vreme ce propriul său trup își pierdea lichidul cel strălucitor. Rezemându-se cocârjat de ușa chichinetei, aidoma unui bețiv proptit de stâlpul unui felinar, vedea obiectele din jur tremurând printr-o pâclă sură. *Asta-i. Mă curăț.*

Răcni încă o dată, readucând lumea într-o focalizare dureroasă. Nu încă. Nu trebuia.

Se năpusti prin chichinetă, cu intestinalele atârânănd ca niște frânghii. Uluiitor cât de multe puteau fi. Încolăcite, strâns adunate...

Calcă pe unul din ele, și ceva dinăuntru *se rupse*. (Explozia durerii depăși orice închipuire, depăși lumea întreagă, și urlă, împrôșcând sânge pe peretele opus. Își pierdu echilibrul și ar fi căzut, dacă peretele nu l-ar fi oprit într-un unghi de șaizeci de grade.

Împușcat. Sunt împușcat.

Nebunește, mintea lui răspunse: *Clic-clic-clic*. Un singur lucru de făcut.

Împușcătura în burtă era una dintre cele mai păcătoase. Discutaseră odată care era modul cel mai nasol de-a muri; era pauza de masă de la miezul nopții, pe când lucra la G-A. Sănătoși, voinici și plini de sânge, fecale și spermă, înfulecând sandvișuri și comparând avantajele iradierii, degerării, căderii de la înălțime, înecării. Și cineva

menționase împușcarea în burtă. Harris, parcă. Grasul care în timpul lucrului bea bere pe șest.

Te doare burta, spusese Harris. *Și te chinuiești mult*. Iar ei toți încuviințaseră și fuseseră de acord, habar n-având ce înseamnă durerea.

Richards se împletici pe coridorul îngust, sprijinindu-se de ambii pereți. Pe lângă Donahue. Pe lângă Friedman și radicala lui operație dentară. O amorțeală i se ridica prin brațe, totuși durerea din pânțele (ceea ce *fusesse* pânțele) se înrăutățea. Cu toate acestea, continua să înainteze, iar corpul său sfârtecat se străduia să îndeplinească ordinele dementului Napoleon întemnițat în craniul lui.

Doamne, asta să fie sfârșitul lui Rico?

N-ar fi crezut că avea în minte atâtea clișee legate de ultimele clipe dinaintea morții. I se părea că propriul său creier se întorcea către interior, auto-devorându-se în ultimele lui clipe de delir.

Încă... un... lucru.

Căzu peste trupul lui Holloway și rămase acolo, cuprins brusc de moleșală. Un pui de somn. Da. Atât. Era prea greu să se mai scoale. Otto, bâzâind. Cântându-i cântecul de leagăn. Ș-ș-ș, ș-ș-ș, ș-ș-ș. Pisicuța doarme, cățelul s-a culcat.

Reuși să ridice capul – un efort gigantic, capul îi era din oțel, fier, fontă, plumb – și să privească cele două manșe gemene dansând. Dincolo de geamurile din plexiglas, Harding.

Prea departe.

E-n fân, a adormit.

Radioul pâraia alarmat:

— Răspunde, C-unu-nouă-opt-patru. Ai coborât prea mult. Recepție. Recepție. Ești pe manual? Recepție. Recepție. Rece...

— Suge-o, șopti Richards.

Începu să se târască spre comenzile mișcătoare. Sus-jos, pedalele. Stânga-dreapta, volanele. Urlă, străpuns de altă durere. Un intestin se prinsese sub bărbia lui Holloway. Se întoarse. Se eliberă. Porni din nou.

Brațele i se înmuiară și pentru o clipă pluti, lipsit de greutate, cu fața în mocheta moale și groasă. Izbuti să-și revină și se târî mai departe.

Sculatul, și așezatul în fotoliul lui Holloway i se părură Everestul.

Iat-o. Uriașă, crescând masivă și înaltă în noapte, profilându-se întunecată deasupra tuturor. Lumina lunii o transformase în albastru.

Împinse doar puțin de manșă. Podeaua se înclină brusc în stânga. Fu zguduit în fotoliu, gata să cadă. Reveni cu manșa în poziția inițială, încercă din nou, și podeaua se aplecă spre dreapta. Orizontul era pieziș. Acum pedalele. Da. Era mai bine.

Apăsă ușor manșa. Într-o clipită, cadranul din fața lui trecu de la 700 la 500. Trase manșa înapoi. De abia mai vedea. Cu ochiul drept nu mai distingea nimic. Era straniu că nu se întâmpla același lucru la ambii.

Apăsă din nou manșa. Acum i se părea că avionul plutea, lipsit de greutate. Cadranul zbură de la 500 la 400, la 300. O trase înapoi.

— C-unu-nouă-opt-patru. Glasul era de-a dreptul speriat: Ce s-a întâmplat? Recepție?

— Zi, băiete, croncăni Richards. Ham! Ham!

... 002

și numărătoarea inversă CONTINUĂ...

Avionul străbătea noaptea aidoma unei săgeți din gheață, iar Co-
Op City se întindea dedesubt ca o cutie gigantică, călcată în picioare.
Venea spre ea, venea spre Clădirea Jocurilor.

Acum avionul traversa canalul, parcă ținut de mîna Domnului, gigant, vuind. În pragul unei uși, un drogat Push privi în sus, și crezu că vede un miraj, visul-limită al drogului, care venea să-l ducă, poate în raiul General Atomics, unde mîncarea era gratuită, iar reactoarele inofensive.

Uruitul motoarelor aduse oamenii la ferestre, chipurile lor răsucindu-se în sus aidoma unor flăcări palide. Vitrine din sticlă zăngăniră și se sparseră. Gunoaie de pe străzi fură atrase în vârtejuri. Un polițist își azvârli bastonul, se strânse cu palmele de cap și urlă, dar nu se putu auzi.

Avionul continua să coboare, trecând acum peste acoperișuri aidoma unui liliac argintiu; vârful aripii drepte trecu la numai patru metri de supermagazinul Glamour Column.

În întregul Harding, ecranele Lib-Veurilor deveniseră albe datorită interferențelor, iar oamenii le priviră cu ochi increduli, tâmpi, temători. Tunetul umplu lumea.

Killian ridică ochii de la biroul său și privi fereastra ce acoperea întreg peretele exterior.

Panorama sclipitoare a orașului, din South City până în Crescent, dispăruse. Întreaga fereastră era acoperită de un avion Lockheed Tristar care venea către el. Luminile de poziție clipeau, stingându-se și aprinzându-se, și pentru o singură clipă, o clipă dementă de totală surpriză, oroare și neîncredere, îl putu zări pe Richards privindu-l. Chipul însângerat, ochii negrii arzând precum ochii unui demon.

Richards rânjea.

Și-i făcea semnul cu degetul.

— ... Isuse..., a fost tot ce-a reușit Killian să mai spună.

... 000

și numărătoarea inversa CONTINUĂ...

Cu botul ușor aplecat înainte, Lockheed-ul a izbit în plin Clădirea Jocurilor, ceva mai sus de jumătatea ei. Rezervoarele avionului erau pline mai mult de un sfert din capacitate. Viteza era cu puțin peste opt sute de kilometri pe oră.

Explozia a fost gigantică, luminând noaptea precum mânia Domnului, și ploaia de foc s-a întins peste douăzeci de cvartale...